Sandra Brown collection

3

Rãmâi cu mine

Ann Major

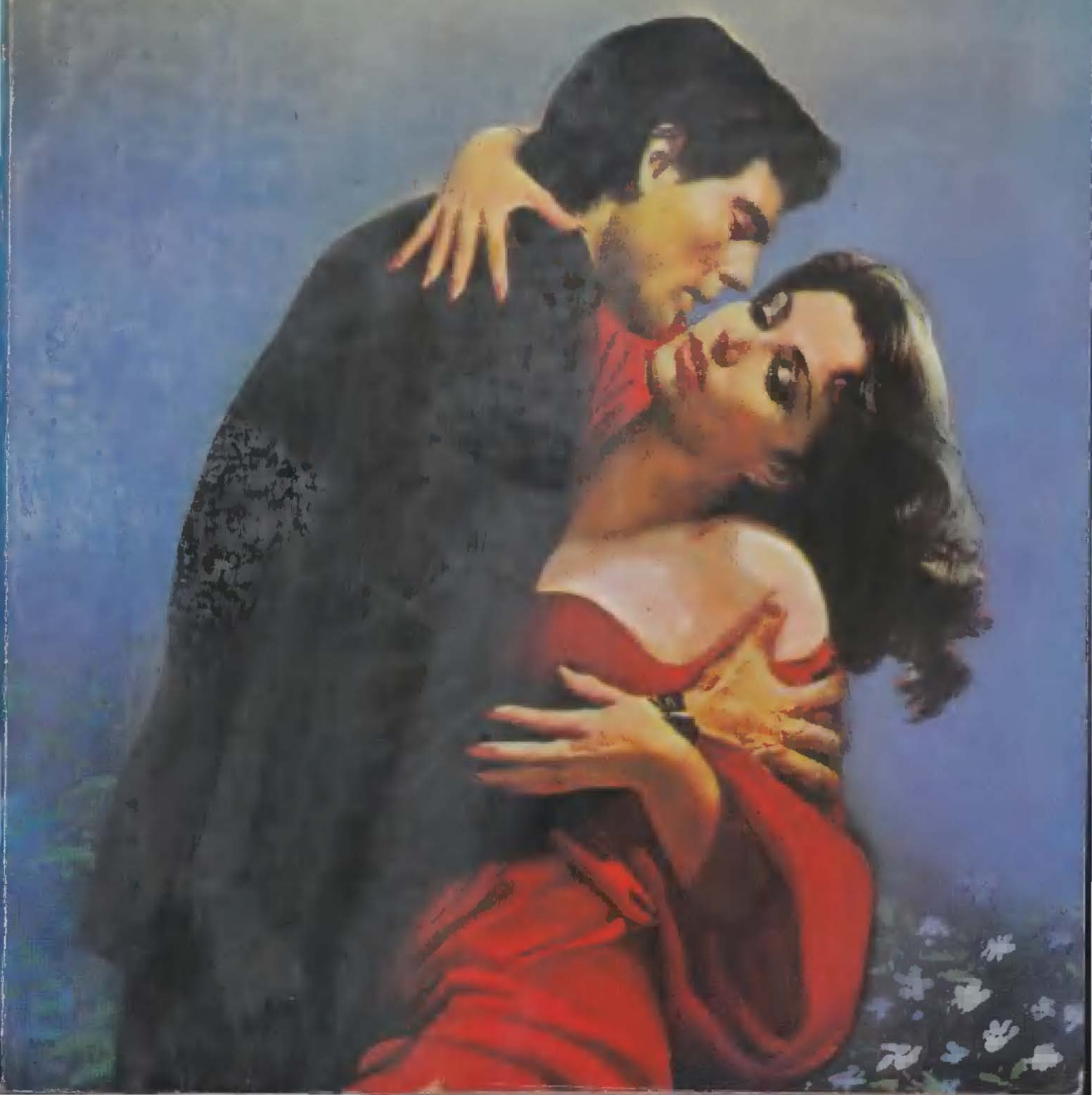

Ann Major

Rămâi cu mine

© Ann Major
Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii Carmel

ISBN: 973-96453-3-X

Ann Major

Rămâi cu mine

În româneşte de: Paul Niculescu

Editura Carmel

Tehnoredactare computerizată: Glykon SRL

I

Unde Dumnezeu a mai dispărut şi Gary? se întrebă cu voce tare Helen Freeman.

Rochia sa de seară – kilometri de mătase de culoarea caisei, presărată cu paiete strălucitoare – se învolbura în jurul ei, transformând-o în flacără vie când trecea rapid dintr-o cameră într-alta a apartamentului pe care-l ocupa în hotel.

Această toaletă era de departe cea mai elegantă din tot restul garderobei sale. Tatăl ei, Hal, i-o făcuse cadou cu prilejul ultimului său recital, fiindcă, evident, datorită multiplelor sale ocupaţii, nu reuşise să fie de faţă. De altfel, ca totdeauna...

Helen se opri în faţa oglinzii cu ramă aurită şi-şi mai trecu încă o dată peria prin părul blond care-i cădea în valuri până aproape de talie. După ce-şi mai privi încă o dată, exasperată, ceasul încrustat cu diamante, constată că Gary întârziase deja zece minute. Dacă nu va sosi chiar acum, autobuzul care

trebuia să ducă grupul lor într-un tur al străzilor Parisului, va pleca fără el.

Lăsă să-i scape un suspin înciudat. Un adevărat chin să viziteze Europa în tovărăşia unui băiat de vârsta fratelui ei! Oare toţi adolescenţii de şaisprezece ani erau aşa nepunctuali? Era de mirare cum nu-şi pierdea cumpătul însoţitorul acestui grup de turişti americani.

Helen de-abia îşi recunoscuse fratele când s-a dus după el în Elveţia, unde era intern într-o şcoală particulară. În câteva luni crescuse de speriat şi părul îi venea acum până la umeri. Din fericire, fusese de acord să treacă mai întâi pe la frizer...

– Şi totuşi, unde poate fi?

Se îndreptă spre uşa de sticlă ce dădea în balcon şi de unde se deschidea o priveliştе uluitoare asupra Parisului şi a cerului său de culoarea levănţicii. Chiar în clipa aceea cineva bătu la uşă, făcând-o să-şi schimbe direcţia.

– Gary!

Dar ochii ei albaştri, umbriţi de gene lungi se deschiseră larg, uimiţi.

– Doamne! În ce hal eşti! Nici nu poate fi vorba să poţi ieşi aşa...

Blugii şi tricoul fratelui ei erau plini de unsoare murdară.

– Ei, lasă, nu-ţi bate capul! Mă descurc eu cumva!

Părea că nici nu-i pasă.

– Gary, ai măcar idee cât e ceasul?

Adolescentul trimise surorii sale mai mari un surâs dezarmant.

– Linişteşte-te, Helen! L-am ajutat pe Poros să schimbe o roată la autocar. Dacă n-aş fi fost acolo, n-am mai fi putut pleca.

Dar Helen îl iertase deja. Îl ştia prea pasionat de mecanică şi, la drept vorbind, fără el, autocarul ar fi rămas şi acum nemişcat în Alpi, unde rămăsese în pană.

Gary privea mirat în jurul său.

– Cine te-a pus să închiriezi un apartament aşa de extra? Poate nu ştii, dar restul grupului s-a înghesuit la etajul şase, în nişte cămăruţe nu mai mari ca o cutie de chibrituri.

Arătă cu degetul spre ciudatul motiv decorativ care se regăsea peste tot în cameră şi care reprezenta o pasăre stilizată, cu aripi de foc.

– Ce înseamnă asta?

– Habar n-am. Cred că genul ăsta de ornament este destul de obişnuit pe aici. Nu uita că ne aflăm într-unul din cele mai formidabile hoteluri din Europa!

Până în momentul de faţă nu avusese timp să-şi cerceteze camera. Toată ziua şi-o petrecuse vizitând Parisul: Luvru, Opera, Notre-Dame, Cartierul Latin, Champs-Elysées. Când s-a întors, s-a grăbit să facă o baie şi să se îmbrace pentru spectacolul de balet din această seară.

Acum privea în jur, admirând lustrele sculptate, perdelele, draperiile de mătase şi covorul oriental aşezat pe podeaua de marmură. Niciodată până atunci nu avusese prilejul să vadă o cameră mobilată cu mai mult fast. Hotelul se pare că era plin, şi directorul trebuise să dea tinerei turiste americane un apartament rezervat de obicei mărimilor lumii.

.Acum, Gary contempla un tablou care, şi el, reprezenta o pasăre de foc.

– *Pasărea de foc*, murmură adolescentul! Nu ăsta-i titlul baletului pe care-l vom vedea diseară?

– Exact! Numai că dacă vrei să-l vezi, ai face mai bine să te schimbi chiar acum, fără să te mai lălăi!

– Nu prea mă simt în largul meu aici. Parcă ar fi apartamentul unui rege...

– Gary, du-te şi te îmbracă!

– Imediat, imediat...

Când cei doi coborâră, toată lumea îi aştepta în autocar.

Însoţitorul grupului, privindu-şi ostentativ ceasul, exclamă sarcastic:

– Ei da, dacă au venit Freeman-ii, putem pleca!

Când Helen s-a întors la hotel, trecuse de ora trei dimineaţa. Cu sandalele în mână, o luă de-a lungul coridorului acoperit cu mochetă groasă, coridor care ducea spre apartamentul ei. Dacă era obosită, în schimb era şi încântată de cum decursese seara.

Mai întâi, grupul cinase într-un restaurant select, apoi asistaseră cu toţii la spectacolul de balet înainte de a merge să danseze. Tocmai de aceea îşi scosese acum sandalele din picioare: simţea cum o strâng... Ba mai mult, o apucase şi migrena.

Îi plăcuse enorm *Pasărea de foc*, interpretată desăvârşit de o stea de origine rusă. Gary în schimb se plictisise până peste poate... I se mai trezise interesul doar atunci când luase foc un element din decor de la o torţă şi maşiniştii se repeziseră cu extinctoarele.

Helen descuiase uşa cu cheia şi intră în salon. Se opri în prag, cu sprâncenele încruntate. Intuiţia o avertiza că nu este singură...

Aprinse lustra, dar o stinse imediat fiindcă nu putea suporta o lumină atât de puternică. În timpul cât fusese lumină, avusese ocazia să observe un buchet de flori, uriaş, buchet care – şi de asta era sigură – nu se aflase acolo atunci când ieşise din apartament. Probabil că fusese camerista. O explicaţie plauzibilă!

Luna lumina camera cu razele ei argintii. Helen intră în dormitor şi se apropie de pat, căruia mai degrabă îi ghicise prezenţa în întunericul camerei.

Pradă unei nelinişti inexplicabile, ridică fruntea,

tremurătoare şi neliniştită ca o căprioară la pândă.

Se simţea mult prea obosită ca să se mai demachieze. Tot ce voia acum, era să se lungească în pat şi să doarmă...

În raza lunii, trase fermoarul rochiei care-i căzu la picioare. Nu-i păsa de senzualitatea mişcărilor pe care le făcu atunci când se aplecă să-şi scoată colanţii cu mişcări încete.

Când se lăsă pe pat, nu mai avea pe ea decât un furou uşor, din dantelă transparentă.

Trase cearşaful de satin şi se întinse cu plăcere. Probabil că ar fi adormit imediat dacă n-ar fi simţit, ca o părere, o mişcare lângă ea.

Îngheţată de spaimă, înţepeni. Cineva se afla în patul ei!

Aprinse veioza de pe noptieră. Orbită, Helen închise instinctiv ochii. Nici nu-şi dădu seama cum reuşise să-şi înăbuşe urletul de teamă care-i urcase până în gât.

Nu! Era imposibil! Visa... I-ar fi fost de ajuns să deschidă ochii şi să vadă că e singură.

Deschise ochii. Nu, nu visa! În patul ei, lângă ea, se afla un bărbat... Suspină aproape convulsiv, în timp ce el fără grabă, o examina cu o privire sumbră. Ochii lui se opriră asupra gâtului, coborâră spre sânii abia acoperiţi de dantela aproape transparentă...

Inima fetei bătea cu putere. Avea o sclipire de spaimă în ochii mari, albaştri, iar faţa ei fermecătoare nu exprima acum decât o teamă nebună.

Un surâs plin de cinism mişcă buzele senzuale ale necunoscutului. Aparent, examenul îl satisfăcuse...

Prin mintea tinerei trecu un gând: „Trebuie să-mi fixez în memorie figura lui. Poate că este un criminal periculos..."

Avea o figură frumoasă, bărbătească, cu trăsături care trădau o anume asprime, şi tot atât de bronzată ca de pirat, încadrată de bucle uşoare. Pieptul gol, fără nici un gram de grăsime, era uluitor de muschiulos. În ce priveşte ochii, erau atât de întunecaţi încât păreau negri.

Helen se gândi că dacă l-ar fi văzut pe stradă, nici nu i-ar fi trecut prin minte că ar putea fi periculos. Nu avea aerul unuia care se strecoară în camera unei femei pentru a o ataca...

Când se aplecă deasupra ei, fu tentată să strige, dar el a fost mai rapid. Îi acoperi gura cu o mână în timp ce cu cealaltă o strânse la piept.

– Sst, micuţo! îi spuse în franceză cu o voce caldă şi profundă.

Înţelegea cu uşurinţă limba, fiindcă şi ea îşi petrecuse câţiva ani într-o şcoală particulară din Elveţia.

O strângea cu putere. Îşi simţea inima bătând pe inima lui. Ce trebuia să facă? Să se zbată? Îl simţea extrem de puternic. I-ar fi impus imediat legea lui! Se hotărî să rămână nemişcată. Poate că o rezistenţă pasivă era de preferat unei lupte pierdute dinainte.

O privea cu un aer posesiv.

– Ţi-e frică? Asta-i bine.

Observă că vorbeşte franţuzeşte, dar cu accent străin.

– Vrei să spui ceva? o întrebă el.

Fata dădu din cap, afirmativ.

– Dar să nu încerci să strigi! o ameninţă el, cu ochii sclipindu-i.

După ce o avertiză, îi descoperi gura.

Timp de câteva secunde rămase tăcută, încercând să-şi adune curajul şi să-i vorbească.

– Cum... cum ai intrat aici? Ce... ce vrei de la mine?

– Ei! Eşti americancă?

Şi acum, când vorbea englezeşte, avea un accent uşor, dar nu reuşea să-i definească naţionalitatea.

– Ci... cine eşti? bolborosi fata. Ce faci aici?

– Cred că mai degrabă eu ar trebui să te întreb asta!

– Cum?

– Da, ce faci tu, în apartamentul *meu?* o întrebă el, la rândul său. Cum ai reuşit să intri aici?

– Eu... eu...

– Ia spune-mi, ce truc ai folosit?

Îl privi uluită, şi el continuă:

– Nu cumva eşti ziaristă la vreun săptămânal de scandal?

– Sigur că nu!

– În cazul ăsta, ai fost trimisă de duşmanii mei!

La ce oră ar trebui să apară fotografii care să fixeze pentru posteritate un tablou... mai degrabă compromiţător?

Helen rămase cu ochii larg deschişi.

– Dar...

– Vrei să mă şantajezi?

Şi cum ea rămase mută la toate aceste acuzaţii, el îi puse mâna pe gât, aproape ca o mângâiere.

– Ai organizat singură toate astea? o mai întrebă el. Pentru un bacşiş bun, vreun funcţionăraş ţi-a dat cheia mea, şi iată-te... Ce vrei? Bani? Ţi-ai imaginat cumva că dacă reuşeşti să te strecori până aici, e de ajuns un mic strip-tease, de altfel reuşit, pe cuvântul meu, ca să fiu sedus imediat, şi...

O văzuse dezbrăcându-se! Şi o acuza că făcuse în mod voluntar un număr de strip-tease numai pentru el. Îi vorbea cu atâta dispreţ de parcă şi-ar fi vândut frumuseţea!

O apucă furia. Cum de îndrăznea s-o trateze aşa? După ce că el intrase pe ascuns, mai avea tupeul s-o acuze pe ea. Trebuie că era nebun!

Se îndreptă brusc, roşie la faţă. Ochii ei albaştri scânteiau mânioşi.

– Este camera *mea!* Nu a ta, şi ştii asta foarte bine!

Nu-i răspunse decât cu un surâs scurt, batjocoritor.

– Camera ta?

O privi dur şi brusc, îi fu din nou teamă de el...

Tăcerea ameninţa să dureze, când tot el vorbi.

– Cu figura ta de înger şi ochii mari şi nevinovaţi, inspiri încredere. Şi totuşi, crezi că sunt un naiv, gata să înghită orice poveste? Dacă ai fi venit la mine să-mi ceri bani, poate că ţi-aş fi dat. Dar a trebuit să inventezi toată povestea asta şi să corupi un funcţionar care, fără îndoială, va fi concediat din cauza ta... Ai nevoie de o lecţie, draga mea. Ai vrut să-mi întinzi o capcană? Ei bine, tu ai căzut în ea!

Tăcerea care urmă era mai ameninţătoare decât cuvintele... Fără s-o slăbească din ochi, îi dădu jos de pe umăr breteaua de dantelă, şi-i mângâie pielea cu o blândeţe plină de senzualitate. Nu-i lipsea experienţa!...

Ochii fetei se măriră mai mult, dezgustată.

– Nu! strigă ea. Nu...

Nu mai avu timp să continue fiindcă el îi închise gura cu un sărut.

Panica i se dublă. Încercă să-l respingă, dar el o strânse şi mai violent, aproape s-o sufoce.

Sărutul, la început sălbatic, deveni din ce în ce mai blând, aproape tandru. Îşi ridică fruntea şi o privi mirat.

Moartă de ruşine, Helen izbucni în suspine. Niciodată nu fusese tratată în felul acesta de un bărbat. O luase drept o femeie uşoară şi acum o dispreţuia, era evident.

Cu ochii înceţoşaţi de lacrimi, nu-i mai distingea faţa, dar ghicea că o priveşte în continuare.

– Nu mai plânge! îi comandă el.

– Nu... Nu pot.

Tremura din cap până-n picioare, într-o criză nervoasă. Suspinele ei erau singurele zgomote care mai tulburau acum liniştea.

Fără să spună un cuvânt, o trase spre el şi-i lipi capul de umărul lui bronzat.

– Meritai tratamentul ăsta după...

– Nu!

Continua să plângă şi el de-abia îşi înăbuşi o înjurătură.

– De ce mi se-ntâmplă...

Lăsă fraza neterminată şi când reîncepu să vorbească, o făcu mai blând:.

– Haide, haide... Calmează-te, micuţo. Nu-ţi fac nici un rău, îţi promit!

Îi dădu părul pe spate, cu blândeţe. Puţin câte puţin, teama fetei se risipi şi lacrimile i se opriră. Ciudat, acum se simţea parcă în siguranţă lângă acest bărbat de care, până acum câteva minute, îi fusese o teamă nebună.

– Ei, e mai bine? o întrebă.

– Da.

Se desprinse din îmbrăţişare şi el păru că nu observă. Părea absorbit de contemplarea lustrei imense, suspendată de tavan. Nu-i mai dădea nici o atenţie şi Helen profită de ocazie pentru a-l privi mai atentă.

Părul negru îi cădea în dezordine pe frunte. Avea nasul uşor acvilin, buze pline şi senzuale, bărbia

puternică... Pentru prima dată, Helen îi observă cicatricea care se întindea de la ureche până la umăr. După care văzu şi medalionul de aur care-i atârna la gât. Reprezenta o pasăre cu aripi de foc... Aceeaşi care se regăsea peste tot în apartament!

Deci, era camera lui!

Se întoarse spre ea şi, încă o dată, frumuseţea-i bărbătească o subjugă. Ruşinată brusc, întoarse faţa, roşind. El îi apucă bărbia şi o obligă să-şi întoarcă faţa spre el.

– Lasă-mă să te privesc în ochi.

Şi fata nu îndrăzni să protesteze.

– E prima oară când ţi se întâmplă aşa ceva, nu?

– Da.

– Nu ţi s-a mai întâmplat până acum să te afli în pat cu un bărbat?

Roşeaţa i se accentuă. Încercă să-i evite privirea, dar el o ţinea în continuare de bărbie.

Nu-şi dădea seama cât poate fi de încântătoare cu ochii ei imenşi şi obrajii purpurii încadraţi de plete-le-i blonde.

– Câţi ani ai? o mai întrebă el.

– Douăzeci şi doi.

– Americancă de douăzeci şi doi de ani şi încă virgină? Surprinzător! Trebuie într-adevăr să nu ştii nimic despre bărbaţi dacă ai reuşit să intri într-o situaţie ca asta. Să-ţi servească drept învăţătură! Nu mai încerca aşa ceva, deoarece data viitoare rişti să dai peste unul mai puţin bine crescut decât mine.

– Tu, bine crescut?

– N-am făcut nimic, decât te-am sărutat! Uite, acum sunt gata să te las să pleci... Cu o condiţie. Vreau să ştiu ce sperai să obţii de la mine strecurându-te aici.

– Dar nici nu mă aşteptam să te găsesc aici. Încep să cred că s-a făcut o greşeală de rezervare şi că apartamentul a fost dat de două ori...

– M-aş mira: îl închiriez pe un an întreg totdeauna! Şi nici nu cred că direcţia hotelului ar risca să-l cedeze altcuiva, chiar şi atunci când nu sunt în Franţa.

– Undeva trebuie să se fi făcut o greşeală! se încăpăţână Helen. Nu sunt genul de fată care... care să acţioneze aşa cum ai presupus. Eu te credeam pe tine un... un maniac!

O privi uluit şi ea continuă înfierbântată:

– Trebuie să mă crezi. Vizitez Europa împreună cu fratele meu mai mic. Facem parte dintr-un grup de turişti americani şi toţi ceilalţi, inclusiv fratele meu, au fost cazaţi la etajul şase. De ce mi s-a dat mie apartamentul ăsta la nouă? Nu înţeleg...

– N-ai fost surprinsă când te-ai văzut instalată atât de luxos? Apartamentul ăsta n-are nimic comun cu o cameră obişnuită de hotel.

– Ba da. Gary găsea ceva ciudat în toată situaţia asta.

– Cine-i Gary? întrebă el brusc.

– Fratele meu. Şi eu găseam situaţia ciudată, dar

n-am avut timp să mă gândesc prea mult fiindcă mi-am petrecut ziua vizitând monumentele.

– Te cred, spuse el în cele din urmă. Îmbracă-te. În timpul ăsta eu dau telefon la recepţie să limpezească toată povestea.

– Mi-ar fi neplăcut ca din cauza mea cineva să fie dat afară.

– Nu vrei să fie pedepsit vinovatul?

– Poate că are familie...

– Un asemenea idiot e incapabil de orice responsabilitate! i-o tăie el, apucând telefonul.

Cu o voce îngheţată, ceru recepţia.

– S-a culcat? Ei bine, să se trezească. Spune-i că Alexander Marianatos vrea să-i vorbească imediat.

Helen se dădu jos din pat, îşi luă hainele şi se îndreptă repede spre baie. Alexander Marianatos n-o scăpă din ochi şi privirea lui o ardea.

Când se întoarse în cameră, înveşmântată în culoarea piersicii, observă că şi el se îmbrăcase. Sub un sacou roşu închis, purta un pulover gri, cu guler rulat şi un pantalon croit perfect, tot gri. Culoarea sacoului făcea ca prin contrast tenul să-i pară mai bronzat şi părul mai negru.

Era incredibil de seducător şi de viril. Inima fetei începu să bată mai puternic.

– Tocmai am vorbit la recepţie, o anunţă el. Aşază-te, trebuie să-ţi explic ce s-a întâmplat.

Cu un gest îi arătă fotoliul pe care, cu câteva minute mai înainte, se aflase rochia ei.

– Camera care ţi-a fost de fapt atribuită, era în realitate 609. Te numeşti Helen Freeman şi faci parte dintr-un grup de turişti americani, nu?

După răspunsul ei afirmativ, continuă:

– Cheia mea, 906, se afla pe biroul recepţiei. Un funcţionar, din greşeală, ţi-a dat-o, şi când au văzut că lipseşte de la tablou, mi-a dat dublura, fără ca măcar să le treacă prin minte că un client din hotel se instala la mine...

– Nu mi-am închipuit nici o secundă că e vorba de o greşeală. Între 609 şi 906, dacă priveşti numerele invers, nu e nici o diferenţă.

– Dar unde-ţi sunt bagajele? Când am venit nu le-am văzut.

– Le-am lăsat în camera cealaltă.

– Pe care n-o folosesc aproape niciodată.

– Acum, că s-a lămurit misterul, îmi voi lua valizele şi mă voi duce la camera mea. Probabil că eşti obosit... Aşa cum sunt şi eu!

– Dimpotrivă, sunt într-o formă grozavă! Oricum, nu poţi pleca până nu-ţi aduce cheia. Cum vine cu ea, te însoţesc până la 609...

– Nu merită osteneala!

– Ţin neapărat.

Rămase tăcută. Ciudat, vorbea cu el atât de natural de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic! Îşi potrivi, puţin nervoasă, cutele rochiei de mătase.

„De ce întârzie atâta recepţionerul?“ se întrebă ea.

– Cât timp stai la Paris, Helen?

Îi folosise prenumele... Doar auzindu-l spunându-i pe nume, „Helen", şi se tulbură.

– Mâine plecăm spre Grecia, răspunse fata.

Era nerăbdătoare să vină cât mai repede recepţionerul ca să-l poată părăsi odată pe acest individ arogant, pe care spera să nu-l mai vadă niciodată.

– Şi cât staţi acolo? întrebă el, insistent.

– O săptămână.

Îi răspundea scurt, sec, sperând să-l descurajeze, dar el îşi continuă interogatoriul:

– Vizitaţi şi insulele?

– Nu-mi spune că te interesează itinerariul călătoriei! exclamă ea, neputând să-şi ascundă nerăbdarea.

– Ba da, tocmai! Unde crezi că veţi sta în Grecia?

– La Atena, spuse printre dinţi fata.

Păru că nu-i observă enervarea.

– În cazul ăsta, voi încerca să te fac să uiţi acolo incidentul regretabil petrecut aici. Sunt grec şi locuiesc la Atena. La Paris am venit numai pentru weekend, să o văd pe Natasha Chernitzky, o prietenă de-a mea, care a dansat în rolul principal din *Pasărea de foc*.

– Domnule..., scuză-mă, nu ţi-am reţinut numele.

– Alexander Marianatos. Îmi poţi spune Alex.

– Domnule Marianatos, nu ai motive să mă faci să uit ceva! Numai eu sunt vinovată de acest „regretabil incident". Nu văd nici un motiv pentru care ne-am mai întâlni.

– Şi după câte se pare nici nu doreşti.

Nu scoase nici un cuvânt, răspuns, de altfel, destul de grăitor.

– Helen, nu face o dramă din povestea asta! Şi apoi, nu s-a întâmplat nimic...

Pentru a doua oară îi folosea prenumele, şi asta o tulbura în mod ciudat...

– Nu s-a întâmplat nimic! repetă ea cu amărăciune.

– Încearcă să te pui în locul meu. Sunt un om foarte bogat. Mulţi indivizi încearcă prin orice mijloace să se apropie de mine. Femeile mai ales, fiindcă articolele ce mi-au fost consacrate de o anumită presă m-au descris drept un mare amator de femei frumoase. Mărturisesc că atunci când ai intrat la mine în cameră şi când ai început să te dezbraci în lumina lunii...

Îşi lăsă fraza neterminată, privind-o insistent. Helen roşi puternic. Cum îndrăznea să-i amintească aşa ceva? Nu-şi dădea seama că o stânjenea foarte mult vorbindu-i aşa?

– Nu... nu sunt o femeie uşoară.

– Acum ştiu... Şi aş dori să te revăd.

– Dar eu nu vreau.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Pot să te rog să-i spui recepţionerului că-l aştept în faţa camerei 609? îi ceru ea cu o voce nesigură, pe care nu şi-o recunoştea.

Dar Alexander era deja lângă ea. Când îi luă mâna,

fata avu impresia că o descărcare electrică îi străbate corpul. Voi să-l respingă, dar el o ţinea bine.

– Helen, n-am făcut altceva decât să te sărut! Nu-mi spune că ţi se întâmplă prima oară aşa ceva.

– Păi... Ba da.

Simţea cum îi creşte pulsul. De ce nu-i dădea drumul? Nu înţelegea că simte nevoia să fie singură?

Vizibil zăpăcit, bărbatul ridică din umeri.

– Eşti atât de frumoasă. E posibil să n-ai nici prieten, nici logodnic?

Dădu din cap în semn că nu, încercând să-şi elibereze mâna.

– Te rog, domnule Marianatos. Eşti prea indiscret!

Atunci ghici că atinsese un punct sensibil şi se hotărî să-i dea drumul. Fata se dădu câţiva paşi înapoi în timp ce el deschise uşa şi se dădu la o parte ca să-i facă loc să treacă.

Ajunsă pe culoar, o luă la fugă. Când îi căzu eşarfa de la gât, nici nu observă, iar la strigătul lui Alexander, grăbi şi mai mult pasul...

Se aplecă şi culese şuviţa de mătase parfumată şi şi-o strecură în buzunar.

– În seara asta, murmură el, am prins o pasăre de foc. I-am dat drumul să mai facă un ultim zbor...

II

Helen nu prea avu noroc de somn nici în camera 609... Nu reuşea şi pace să-şi alunge din minte imaginea lui Alexander Marianatos.

Se trezi foarte devreme şi făcu un duş rece, frecţionându-se puternic, încerca să uite că acel individ odios o mângâiase ca şi când i-ar fi aparţinut, că o sărutase...

Cu toate acestea se văzu nevoită să recunoască faptul că-i plăcuse. Constatarea o tulbură şi mai mult. Cum de era posibil aşa ceva? Nu mai era stăpâna propriului ei trup? Cum de simţurile ei răspundeau în felul ăsta avansurilor unui bărbat pe care-l ura?

Furioasă pe ea însăşi, se îmbrăcă în grabă, apoi, lipsită de orice interes, se privi în oglindă. Ce ar fi spus Alexander dacă ar văzut-o în fusta asta maro şi în bluza de şcolăriţă?

Probabil că nici nu s-ar uita la ea a doua oară...

Ciudat, ideea asta o demoraliza. Bărbatul pe care soarta i-l scosese în cale în noaptea asta, probabil că nu ieşea în societate decât cu femei foarte sofisticate. În nici un caz cu femeiuşti şterse ca ea...

După ce-şi făcu valizele se surprinse gândindu-se din nou la Alexander. Cum se purta? Care-i era caracterul? Ce credea despre ea? Îi va da un semn de viaţă când va ajunge la Atena?

La ideea asta, simţi cum inima îi bate şi mai puternic. Nu trebuia să-şi facă iluzii! Probabil că nu va mai auzi niciodată vorbindu-se despre el. Poate că o şi uitase deja.

Coborî la micul dejun printre primii. Chelnerul îi aduse un ziar franţuzesc şi câteva cornuri cu o ceaşcă de cafea.

Răsfoi neglijent ziarul, când rămase uluită în faţa unei fotografii a lui Alexander Marianatos. Îi surâdea... I se părea că-şi bate joc de ea! La vederea feţei lui, simţi cum tulburarea o cuprinse din nou...

Ar fi vrut să dea pagina, dar nu avea curajul. De ce să nu citească articolul consacrat seducătorului grec?

Cu atenţie reuşi să descifreze rândurile tipărite şi află astfel că tovarăşul său din noaptea trecută era bancher şi armator. Dar ziaristul insista mai ales asupra relaţiilor lui cu dansatoarea Natasha Chernitzky. Aceasta fugise din URSS pe când se afla într-o staţiune balneară de pe malul Mării Negre. În noaptea în care trecuse în vest, iahtul lui Alexander

Marianatos se afla ancorat exact în zona aceea... Reporterul trăgea concluzia că nu era vorba de o simplă coincidenţă. Pentru el era evident că armatorul o ajutase să străpungă cortina de fier... Şi că între ei era mai mult decât o simplă prietenie...

Cuvintele lui Alexander încă îi mai răsunau în urechi: „Articolele care mi-au fost consacrate de o anumită presă, m-au prezentat deseori ca fiind un mare amator de femei frumoase..."

Îşi continuă lectura cu multă atenţie, urmărind textul în franceză cu degetul. Era atât de absorbită de povestea relaţiei tumultuoase ale lui Alexander cu dansatoarea sovietică, încât tresări auzindu-se abordată de o voce masculină cu intonaţii profunde şi chiar familiare.

– Sunt extrem de surprins, după tot ce s-a întâmplat noaptea trecută să te văd manifestând un interes atât de mare pentru persoana mea! Mă simt extrem de onorat!

Alexander Marianatos se afla în faţa ei... Cu mâna tremurându-i, împături ziarul. „Dacă sunt atât de tulburată, se gândi ea, agitată, asta-i numai din cauză că nu mă aşteptam să-l văd astăzi!"

Privirea ei o întâlni pe a lui doar o clipă, după care se feri într-o parte.

– Bună ziua, domnule Marianatos! Aflaţi că ţin foarte mult să aflu despre tot ce se întâmplă în lume, aşa încât citesc ziarul în fiecare dimineaţă.

– A, da? Asta-i foarte bine... Şi totdeauna îl citiţi cu atâta atenţie?

Îi adresă un surâş care făcu să-i strălucească dinţii sclipitori, după care luă ziarul şi începu să citească rândurile ce-i relatau isprăvile.

Helen profită de lipsa lui de atenţie pentru a-l privi pe furiş. Era chiar mai înalt decât i se păruse cu o zi mai înainte... Umerii păreau extrem de largi, în comparaţie cu şoldurile-i înguste, totul pus foarte bine în valoare de costumul închis la culoare şi cămaşa albă!

– Sper să nu crezi tot ce-ai citit, Helen, spuse el înapoindu-i ziarul.

– Bine, dar articolul îmi pare foarte convingător.

– Ei, hai, nu sunt chiar atât de prost ca să-i provoc pe sovietici! Sunt armator şi nu ţin deloc să văd cum accesul vapoarelor mele în porturile sovietice este oprit. Şi totul din cauza unei dansatoare...

– Mi-ai părut drept un om capabil să-şi asume unele riscuri.

Bărbatul izbucni într-un hohot de râs.

– În ciuda inexperienţei tale într-un anumit domeniu, nu-ţi lipseşte judecata.

Când îşi trase un scaun pe care se aşeză în faţa ei, butonii de aur de la manşetă îi sclipiră puternic.

– Îmi permiţi să stau la masa ta?

Era aproape de ea... Chiar prea aproape! Prezenţa lui o tulbura. O atrăgea ca un magnet.

– To... tocmai plecam, bolborosi ea.

De spaimă, era pe punctul de a se ridica, dar el o reţinu aşezându-şi mâna peste a ei. Această atingere, destul de simplă în felul ei, îi spori tulburarea.

– Speram ca în dimineaţa asta să vezi altfel lucrurile, spuse el pe un ton neutru.

– Nu, le văd ca şi mai înainte.

– Helen, m-am înşelat! Dar am scuzele mele...

– Asta o spui tu. Eu însă nu voi uita niciodată că ai refuzat să mă crezi. Erai gata să... să mă...

Şi se opri. Îşi dăduse brusc seama că sentimentele sale faţă de el se schimbaseră. Dacă noaptea trecută îl luase drept un criminal periculos, acum nu mai ştia ce să creadă. De fiecare dată când îl privea se simţea ciudat de vie şi de emoţionată... Nu-i mai era absolut deloc frică de el. Ori, cel puţin, nu aceeaşi teamă ca azi-noapte. Cu toate acestea, mai mult ca oricând, simţea că nu trebuie să aibă încredere în el. Poate că tocmai din cauză că-l privea cu alţi ochi...

– Domnule Marianatos, n-aş vrea să fiu nesuferită, dar mă forţezi.

Vorbea fără să-l privească, fiindcă îşi dădea seama că dacă privirile li s-ar fi întâlnit, şi-ar fi pierdut şirul gândurilor.

– Domnule Marianatos, reluă ea pe un ton hotărât, nu doresc să continuăm cunoştinţa noastră. Vrei să mă laşi în pace, te rog? Altfel, voi fi nevoită să chem şeful de sală.

Alexander scoase din buzunar eşarfa de mătase de

culoarea piersicii pe care o pierduse în noaptea trecută.

– Aseară ţi-a căzut asta.

– Mulţumesc.

Fără ca el să mai încerce s-o reţină, fata se ridică. La rândul său, se ridică şi se înclină uşor spre ea. Parfumul loţiunii lui de ras era ameţitor.

– Îţi voi telefona când veţi ajunge la Atena, spuse el în cele din urmă. Până atunci mai ai timp să te gândeşti.

– Te rog... Nu!

Voi să fugă, dar el făcu un pas înainte şi-i tăie astfel orice posibilitate.

Oare nu voia să înţeleagă că nu avea încredere în el? Reprezenta exact genul de bărbat pe care îşi promisese să-l evite cu orice preţ. Bărbatul tuturor femeilor... Un bărbat care colecţiona „cuceriri"...

– Îţi voi telefona, repetă el. Şi ne vom vedea la Atena.

– În nici un caz.

– Am intenţia să te văd într-un fel sau altul, şi o voi face.

Îl privi drept în ochi, pradă unei furii neputincioase. Egoismul individului era atât de mare, încât nu acorda nici o importanţă celor din jurul lui. Totul trebuia să se subordoneze dorinţelor sale.

În sală se făcu auzit un murmur şi toate capetele se întoarseră spre uşa restaurantului. Tocmai intrase Natasha Chernitzky...

Ca şi ceilalţi, Helen rămase cu gura căscată. Nou venita era atât de frumoasă, cu o piele albă ca laptele şi părul ca de abanos, strâns în coc la ceafă! Balerina străbătu sala privindu-i de sus pe toţi cei din jur. Când ochii ei de un verde smarald se opriră asupra lui Alexander, se luminară. O văzuse oare şi pe Helen? În orice caz, pentru o stea ca ea, prezenţa tinerei americance conta tot atât de mult ca prezenţa unei gâze...

Cu mersu-i suplu şi graţios, se apropie de masa lor.

– Alexis! îl chemă ea cu o voce melodioasă, având un puternic accent rusesc.

– Natasha...

Alexander se întoarse spre ea şi Helen profită de asta ca să dispară.

Grupul de turişti americani înconjurau ghidul pe terasa unui restaurant elegant care se afla pe o înălţime ce domina Atena. Acesta le arăta cu degetul principalele monumente care se puteau distinge prin ceaţă.

Trecuse o săptămână de când Helen părăsise Parisul şi nu reuşise să-l uite pe Alexander Marianatos. Îşi amintea adesea cum o strânsese în braţe,

timp ce buzele li se uneau într-o sărutare pasionată.

Şi de ce oare se gândea atât de des la el? Pentru că era atât de seducător şi ştiuse s-o emoţioneze? Sau fiindcă aventura pe care o trăise în apartamentul 906 era atât de greu de uitat?

Retrăi încă o dată sărutul. Şi fremătă toată... Nici o dată nu reuşise vreun bărbat s-o impresioneze atât de puternic.

Se simţi copleşită de un sentiment de nostalgie atunci când îşi aminti toţi anii petrecuţi prin şcolile particulare. După care intrase la conservator, pe care-l absolvi cu premiul întâi la pian.

Avea deja douăzeci şi doi de ani şi i se părea că încă nu începuse să trăiască.

„Nu mi-a telefonat!" se gândi ea întristată.

Întreba în fiecare zi la recepţie dacă nu primise un mesaj.

Dorea oare, în mod inconştient, ca el să-i dea un semn de viaţă?

Ghidul continua să vorbească, dar Helen nu-l asculta decât cu o ureche. Deodată tresări, cu atenţia la pândă.

– Restaurantul acesta este unul din cele mai vestite din Atena, spuse el. Aici preferă să vină Alexander Marianatos, armatorul...

Helen înghiţi în sec. Ghidul lor menţionase acest nume pentru a doua oară. Prima dată, când se întâlniseră cu toţii, după prânz, într-o cârciumă pitorească din

portul Turkolimano, când le arătase un iaht minunat, cel al lui Alexander...

– Şi acum, să mergem la cină! spuse ghidul îndreptând micul grup spre mese.

Helen îşi privi ceasul şi suspină: ca de obicei, Gary nu se afla acolo! În loc să viziteze monumentele şi muzeele, prefera să-şi piardă timpul cu Poros, şoferul autocarului.

– Vii, Helen? o întrebă una din compatrioatele ei.

– Imediat. Îl aştept pe Gary...

– Crezi că o să vină? Îl vedem atât de rar...

– Nu-l prea interesează vechile ruine. În schimb, când este vorba de o masă bună, totdeauna-i entuziasmat.

Încet, încet, crepusculul se lăsă deasupra oraşului, Helen aşteptă aproape o jumătate de oră pe terasă. Văzând că fratele ei nu mai apare, se hotărî să se alăture grupului.

Americanii erau deja la al doilea rând de cocteiluri şi râsetele răsunau ceva mai liber. Helen nu simţea aceeaşi dispoziţie...

– Miss Freeman! strigă o americancă ceva mai în vârstă. Nu vrei să ne cânţi ceva, au un pian aici!

– Ah, vă rog să mă scuzaţi, dar acum nu mă simt în stare!

– Chelnerul ne-a spus că orchestra nu vine niciodată înainte de ora zece! Până atunci vom fi plecaţi deja şi e ultima noastră noapte în Europa!

Cum toată lumea insista, Helen se apropie de pian

fără nici un pic de plăcere. Lăsă degetele să-i rătăcească pe clape, improvizând pe o melodie grecească pe care o auzise în cârciuma pitorească unde servise prânzul.

Americanii aplaudau în cadenţă şi câţiva începuseră să danseze ţinându-se de umeri un fel de *sirtaki!*

Se mai amestecară şi alţi meseni. Un bărbat oacheş, îmbrăcat într-un costum alb de in, de o croială impecabilă, apăru în cadrul unei uşi care dădea pe terasă; alertată în mod misterios, Helen ridică ochii şi-l recunoscu pe Alexander Marianatos... Tulburată îngrozitor, şcoase câteva note false, dar nu încetă să cânte. Când se întoarse din nou spre el, îl văzu sprijinit nonşalant de bar, cu un pahar de whisky în mână.

În jurul său se mai aflau şi alţi clienţi, dar îi domina pe toţi prin înălţimea sa, prin prestanţa pe care o avea şi prin autoritatea-i naturală.

N-o scăpă din priviri. Helen îşi aminti că acesta îi spusese la Paris cu multă siguranţă: „Ne vom vedea la Atena, într-un fel sau altul".

Încercă să se concentreze asupra cântecului, dar era prea mult pentru ea, simţea nevoia să-i caute privirile...

Se aşezase la o masă în apropiere, şi-i zâmbi, dinţii sclipindu-i pe faţa bronzată. O fixa cu o privire insistentă şi admirativă... Notele false se înmulţiră şi avu impresia că râde de ea.

Simţea cum îi tremură degetele pe clape. În curând va fi nevoită să se oprească...

Dacă-l ura, de ce era atât de tulburată din cauza acestui individ arogant care o privea fără ruşine?

În cele din urmă, se ridică. Răsunară aplauze, în timp ce ea căuta să vadă încotro să fugă...

Din păcate, era imposibil: Alexander se îndrepta hotărât spre ea...

– Bună seara, Helen.

O cercetă din cap până-n picioare şi ea se gândi că trebuie s-o găsească foarte comună în rochia ei de bumbac!

– Bună seara, domnule Marianatos.

– Alex! o corectă el. Ne cunoaştem destul de bine ca să ne spunem pe nume, nu?

Văzând-o stingherită, surâse.

– Domnule Marianatos, spuse ea pe un ton sec, cinez aici cu câţiva prieteni...

Dar el o luă de mână şi o scoase pe terasa care domina oraşul.

– Dă-mi voie să te invit la cină în seara asta. Aş fi vrut să te văd mai curând, dar am fost reţinut la Paris toată săptămâna...

Cu Natasha, bineînţeles! Simţi brusc, ca un cuţit, un junghi de gelozie.

– Cum de ai aflat că eram aici?

– Chiar înainte de a pleca grupul vostru din Paris, i-am cerut ghidului programul în Grecia.

– Şi ţi l-a dat? Cred că te-a costat destul de scump!

– Nici un ban! Văd că ai aceeaşi părere despre mine!

– De ce ai venit? Ţi-am spus că nu vreau să te mai văd.

– Nu te cred.

– De ce?

– Fiindcă doreşti asta foarte mult, dar eşti prea mândră ca s-o recunoşti, Helen.

O trata ca pe un copil şi asta o exaspera.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Nu ştii nimic despre mine!

– Puţinul pe care-l ştiu îmi place nespus.

Nu spuse mai mult, dar ea ghici că se gândea la prima lor întâlnire şi se simţi îngrozitor de stingherită.

– Îmi dai voie să te invit la cină într-un restaurant grec tradiţional?

– Domnule Marianatos, ţi-am spus doar că...

Dar el îi luă mâna şi i-o duse la buze. Tremurând, încercă să şi-o retragă, dar el i-o ţinea ferm.

– Îţi creşte pulsul, murmură el. Nu, nu cred că mă deteşti pe cât ai vrea să arăţi! Hai, vino să cinezi, Helen! Îţi datorez unele scuze pentru felul în care te-am tratat... în noaptea în care te-ai strecurat în patul meu.

– Nu mai vorbi despre asta!

– De ce nu?

– Ai aerul de a găsi foarte plăcută amintirea acelei seri! îl acuză ea.

– Într-adevăr, e o amintire plăcută.

– Nu şi pentru mine!

– Adevărat? Refuzi deci să admiţi cu sinceritate ceea ce simţi, Helen?

Privirea-i întunecată i se opri pe buzele senzuale întredeschise. Fata se simţi invadată de un val de căldură şi surâse.

– Foarte bine, nu mai spun nimic despre asta! Vom face ca şi când ne-am întâlnit acum pentru prima dată!

– Nu prea apreciez genul ăsta de joc!

– Nici eu!

– Domnule Marianatos, îmi dau perfect de bine seama că obişnuiţi să hotărâţi totul. Nu vă pasă de cei pe care-i călcaţi în picioare, nici de cei cărora le faceţi rău. Cunoaşteţi măcar semnificaţia cuvântului *„nu"?*

Se lăsase un întuneric aproape deplin şi nu-i putea vedea expresia feţei, dar ghici că este supărat...

– Am început să vă înţeleg ceva mai bine, domnişoară Freeman. Şi motivul pentru care n-a existat încă în viaţa dumitale un bărbat mi se pare evident. Sunteţi tot atât de rece ca şi zăpezile Olimpului. Dacă nu vă veţi schimba, riscaţi să vă sfârşiţi viaţa într-o singurătate deplină.

Şi la aceste cuvinte, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre uşile de sticlă ce duceau spre restaurant.

Helen rămase pe loc, împietrită. Nu era pentru prima dată când un bărbat o acuza de răceală... Dar era pentru prima dată când o asemenea acuzaţie o tulbura.

Surâse amar. Îşi promisese de mult să nu urmeze exemplul mamei sale. Era convinsă că va şti să reziste puterii de seducţie a bărbaţilor de genul tatălui ei. Alexander era exact genul lui, înţelese asta încă de la început. Şi el trata femeile cu aceeaşi duritate şi indiferenţă.

După moartea soţiei sale, întâmplată cu şase ani înainte, domnul Freeman nu avusese nici măcar delicateţea să pară mâhnit.

Nu, Helen nu se înşelase asupra lui Alexander. Cunoştea destul de bine indivizii de felul lui! Şi cu toate acestea, dorea nespus să-l urmeze, visa să-şi petreacă seara asta cu el. Era ultima noapte în Grecia. Ce se putea întâmpla în câteva ore?

Îşi auzi vocea, tremurătoare, nesigură:

– Alexander...

Surprins, acesta rămase pe loc.

III

Mâna lui Alexander, puternică şi caldă, n-o mai lăsa pe cea a Helenei în timp ce-şi croia drum prin mulţimea turiştilor care forfoteau pe străduţele înguste şi întortocheate ale cartierului.

Barurile se amestecau cu cluburile de noapte şi cu discotecile, difuzoarele aruncau aici buzuki, dincolo muzică disco şi totul se amesteca într-un vacarm de nedescris.

Cu sufletul la gură, Helen se pomeni la poalele unei străduţe în trepte abrupte, pe care Alexander începu să le urce în viteză, două câte două, târând-o după el. Ajunşi în capăt, descoperiră o cârciumă care dădea spre ruinele Partenonului, acum luminate feeric în plină noapte.

– Ce frumos! exclamă fata, aproape în şoaptă.

Când reuşi să-şi desprindă privirile de templu, se întoarse spre cârciuma luminată de ghirlande de beculeţe colorate. Un chelner care se apropiase de ei

îl recunoscu imediat pe Alexander şi începură să vorbească greceşte. Câteva secunde mai târziu, îi conducea la o masă aflată sub o pergolă, puţin mai depărtată de celelalte.

Alexander comandă *rezine*, acel vin alb, grecesc, specific din partea locului, cu gust de răşină. Savurându-şi paharul cu vin rece, Helen nu încetase să privească ruinele...

Simţindu-se privită, se întoarse spre Alexander, care o privea intens. Încercă să-şi ascundă nervozitatea punând prima întrebare care-i trecu prin minte:

– Ce este *rezine?*

– Vin în care, pe vremuri, se punea puţină răşină pentru a-l conserva. Asta îi dă un gust deosebit, care le place enorm grecilor, ceea ce explică motivul pentru care viticultorii au continuat să-l producă în acest fel. După cum vezi, este de ajuns să te obişnuieşti cu ceva pentru a-l aprecia! conchise el pe un ton maliţios.

– Încerci să mă faci să înţeleg ceva?

– Că dacă mă vei cunoaşte mai bine, poate că vei ajunge să tragi concluzia că nu sunt chiar atât de odios pe cât crezi.

O privi drept în ochi şi ea-şi simţi bătăile inimii accelerându-se. Se întoarse, vizibil tulburată.

N-ar fi trebuit să accepte în ruptul capului să meargă cu el...

– Vorbeam de vin, îi aminti fata pe un ton neutru.

– N-am nici un chef să vorbesc de vin, ci despre tine...

– Nu cred că sunt un subiect de conversaţie prea interesant!

– Oh! Ba da! Pentru mine, cel puţin. Ştiu deja că vorbeşti franceza foarte bine, că eşti o pianistă excelentă şi că vizitezi Europa împreună cu fratele tău. La prima vedere, pari un amestec ciudat de rafinament şi... lipsă de experienţă.

Fata roşi.

– Fie, vorbesc franceza şi cânt la pian. Dar în afară de asta, nu sunt decât o americancă, tânără, e drept, dar atât de obişnuită!...

– Nu-i şi părerea mea! Încă n-am întâlnit o persoană ca tine...

Din ce în ce mai stingherită, Helen răsucea colţul şervetului din faţa sa. Era tot atât de intimidată ca o adolescentă la prima ei întâlnire...

– Vorbeşte-mi de fratele tău, insistă Alexander.

– Gary? Păi e la fel ca toţi ceilalţi băieţi de şaisprezece ani. Problema lui este că nu are simţul punctualităţii. Totdeauna întârzie... Ceea ce-l irită la culme pe ghidul nostru! Îi povesti cum drumul de la Madrid la Grenada întârziase cu două ore din cauza lui.

– Şi unde întârziase?

– Într-un parc, încercând să liniştească un copilaş care-şi stricase jucăria...

– Asta e frumos din partea lui!

– Da, culmea este că totdeauna are scuze solide, încât nimeni nu-i poate reproşa ceva!

– După părerea mea, un băiat de vârsta lui nu poate fi pasionat de un voiaj în care e vorba mai mult de artă şi arheologie.

– Asta am încercat să-l fac să înţeleagă pe Hal înaintea plecării noastre...

– Hal?

– Tata. N-a vrut să mă asculte când i-am spus că partea culturală a călătoriei îl va plictisi pe Gary. El...

Se întrerupse. Dacă tatăl ei o expediase de cealaltă parte a Atlanticului ca să se întâlnească cu Gary, o făcuse fiindcă voia să scape de copiii săi. Tocmai se recăsătorise şi nu ţinea să-i aibă chiar de la început în noul lui apartament din New York.

– De ce-i spui tatălui tău Hal?

Încercă să surâdă, dar în voce i se ghicea o notă de amărăciune...

– El... mi-a cerut-o. Aşa e modern, spune el. Dar eu cred că... că asta îi dă impresia că-l întinereşte.

– Şi mama ta?

– A murit.

– Oh! Iartă-mă.

– S-a întâmplat demult...

În realitate, suferea şi acum din cauza dispariţiei ei.

Orchestranţii se adunară pe o estradă micuţă şi

începură să-şi acordeze instrumentele. Curând, o melodie nostalgică se făcu auzită sub cerul înstelat.

Alexander o luă de mână pe Helen.

– Dansăm?

Fără să-i mai aştepte răspunsul, se ridică şi o conduse spre ring. Când o cuprinse în braţe, fata avu impresia că inima-i stă pe loc... Nimic nu i se părea mai plăcut, mai de dorit decât să se rezeme de el şi să-şi culce capul pe umărul lui. Dansau în ritmul muzicii şi paşii li se potriveau perfect, de parcă s-ar fi cunoscut de când lumea.

Orchestra scoase un ultim acord. Încet, parcă regretând, Alexander îi dădu drumul.

Se aplecă spre ea şi un surâs senzual îi rătăcea pe buze. Era subjugată de forţa lui liniştită, de farmecul lui.

– Cina este servită, îi şopti el la ureche.

A fost o masă tipic grecească, cu foi de viţă umplute şi musaca. Acest ultim fel a fost adus din belşug, încât Helen nu-şi putu termina porţia.

– Se întâmplă ca deseori străinii să nu prea aprecieze bucătăria din ţara asta, remarcă Alexander.

– Să nu crezi asta! se apără fata. Musacaua este extraordinară şi sunt încântată că m-ai adus aici. Observ că bucătăria greacă începe să-mi placă din ce în ce mai mult. De altfel, este pentru prima dată când am de-a face cu ea. Dar acum, chiar că nu-mi mai este foame... Nu obişnuiesc să mănânc prea mult!

– E-n regulă, m-ai liniştit. Îmi era teamă că nu-ţi place... Bucătarii noştri greşesc deseori şi pun cam mult ulei de măsline, şi pentru gustul unui american...

Câteva minute, conversaţia se desfăşură pe teme de gastronomie grecească. După aceea alunecă spre Grecia, vorbind despre Marianatos – insula care aparţinea familiei sale – despre iahtul propriu.

Din ce în ce mai destinsă, Helen discuta fără nici un efort. Cu îndemânare, el o făcu să se destăinuie şi fata îi povesti că tatăl ei lucra pentru o companie petrolieră destul de importantă, care îl trimitea cam în toate părţile din lume. Niciodată nu-şi lua copiii după el şi Gary şi Helen îşi petrecuseră cea mai mare parte a copilăriei prin şcolile-internat particulare. Helen se îndrăgostise de muzică în asemenea măsură încât şi-o alesese drept meserie.

În timp ce Alexander comanda cafele, fata îşi dădu seama, surprinsă de altfel, că petrecuse o seară extraordinar de plăcută.

Cât de frumos era, cu şuviţele de păr negru care-i cădeau pe frunte. Şi ochii lui negri şi pătrunzători! Emana o vitalitate deosebit de puternică, vitalitate care se reflecta asupra tuturor acelora care se aflau în preajma lui.

Acum nu-l mai detesta... Dimpotrivă, îi găsise numeroase trăsături atrăgătoare. O ascultase cu multă atenţie ca şi cum ceea ce spunea ea era de cea mai

mare importanţă. Îi plăcea şi inflexiunile vocii lui... O voce blândă, ca de catifea, mângâietoare, dar şi bărbătească în acelaşi timp. Şi surâsul lui...

Alexander avea puterea extraordinară de a face ca lucrurile şi oamenii să pară mai calzi, mai vii, mai luminoşi...

Helen îşi aminti buzele lui senzuale şi hotărâte care o sărutaseră.

– La ce te gândeşti, Helen?

– Ei, eu... ştii... Nu ştiu. La... la nimic.

– Când mă priveşti aşa, pari atât de vulnerabilă, atât de...

Deodată, faţa i se întunecă în timp ce maxilarele i se încleştară puternic. Îngheţată de brusca schimbare de atitudine, fata îl privi cu timiditate.

– Alexander! Am spus ceva neplăcut?

Figura grecului se îmblânzi.

– Nu... Dar mi-e atât de greu să cred că exişti cu adevărat! Felul în care mă priveşti... Cunosc multe femei care au exersat timp îndelungat în oglindă, modul ăsta de a privi. Aşa ceva a devenit la ele o artă.

„La Natasha Chernitzky, de exemplu", se grăbi Helen, răscolită brusc de gelozie.

Alexander se ridică.

– Să mergem. Vreau să-mi vizitezi oraşul şi nu prea mai avem timp!

Dacă în Helen ar mai fi rămas o urmă de judecată, ar fi trebuit să-i ceară s-o ducă la hotelul unde

se afla tot grupul. Dar cum ar mai putea fi cumpătată? Bărbatul o atrăgea atât de mult, încât atunci când se afla împreună cu el pierdea simţul realităţii!

Acum beau uzo, în timp ce priveau oraşul care, ca o stradă uriaşă, se întindea la picioarele lor.

De când plecaseră de la restaurant, pentru a se instala pe terasa acestui bar, Alexander nu deschisese practic gura.

Se aflau pe vârful colinei Lycabette unde ajunseseră cu funicularul.

– Ce-ar fi dacă am coborî pe jos? propuse Alexander, rupând tăcerea ce ameninţa să se prelungească.

– Bună idee!

Dacă Helen ar fi ştiut că poteca ce şerpuia până la poalele colinei se numea „Drumul îndrăgostiţilor", poate că n-ar fi fost atât de entuziasmată...

Perechi înlănţuite se sărutau în spatele tufişurilor. Alexander n-o atinse nici măcar cu vârful degetului, dar Helen era intens conştientă de prezenţa lui. Fiecare parte a corpului îi era trează...

Se împiedică de ceva şi el o prinse de talie. Doar acest contact simplu, şi o făcu să tremure din cap până-n picioare...

Ridicându-şi fruntea, îi întâlni ochii şi se simţi prinsă în cursă de privirea lui pătrunzătoare, tot atât de tandră. Când o trase spre el, i se abandonă şi-i întinse buzele.

Nu avea nici cea mai mică experienţă. Într-un singur elan îşi oferea inima şi trupul. Îi înlănţui gâtul cu braţele şi-şi băgă degetele în părul lui des şi mătăsos.

Uşor, Alexander îşi înălţă capul şi o privi. Lumina argintie a lunii făcea ca faţa ei să fie mai frumoasă şi mai răpitoare. Ochii îi străluceau de dorinţă şi buzele îi rămăseseră întredeschise.

Alexander o privea acum cu un aer tăcut şi ei i se făcu ruşine. Oare ce gândea acum despre ea? Cum se lăsase târâtă aşa, fără nici cea mai mică reţinere?

Ea, care până acum evitase să aibă de-a face cu genul ăsta de bărbaţi, tocmai ea îşi pierduse capul, fiind victima primului sărut? Constatarea o înspăimântă. Avea impresia că nu se mai recunoaşte.

Era ca şi cum în ea ar fi răbufnit un vulcan. Şi totuşi, nu trebuia să se supună. Bărbatul acesta era capabil s-o distrugă şi tocmai asta nu voia.

Se aplecă iarăşi să o sărute, dar ea se desprinse repede.

– E târziu, bolborosi fata. Trebuie... trebuie să mă întorc la hotel să-mi fac valizele.

– De cine ţi-e teamă? De tine ori de mine?

– Nu... nu mi-e frică.

– Şi atunci, de ce te-ai retras atât de brusc? O secundă mai înainte...

Fata roşi puternic.

– Nu... nu pricep ce s-a întâmplat cu mine. N-am procedat înţelept...

– Ce idee! Când două persoane se plac, e normal să se sărute. Nu mai suntem copii, Helen.

Vocea-i caldă şi pătrunzătoare trezea în ea senzaţii necunoscute.

– Eşti femeie, continuă el. O femeie foarte frumoasă, foarte senzuală...

Făcu un pas spre ea, dar ea se retrase din nou.

– Nu... Nu te mai apropia de mine! Nu mai vreau să mă atingi.

– Nu te cred.

Ce să facă? Trebuia să-l convingă repede, cât încă mai avea curaj.

– Şi totuşi, ăsta-i adevărul. Nu mai vreau să mă atingi! repetă ea. Sunt încântată că mâine trebuie să plec, fiindcă altfel ai fi capabil să mă forţezi să te revăd.

– Ca în seara asta, de exemplu?

Fata ezită puţin, amintindu-şi cât de mult îi fusese prezent în gânduri şi în vise întreaga săptămână cât nu-l văzuse...

– Ei, da. Ca în seara asta...

– Helen, deformezi adevărul! Mă îndepărtam când tu m-ai strigat! Acum, după aceste câteva ore pe care le-am petrecut împreună, nu mai vreau să te las să pleci. Amână-ţi data plecării!

Îl privi neîncrezătoare.

– Să-mi amân data plecării? repetă fata făcând ochii mari.

– De ce nu? Asta ne-ar face să aflăm dacă această atracţie este mai mult decât o simplă dorinţă efemeră.

Oare şi el era tot atât de tulburat ca şi ea? La această idee se simţi străbătută de un fior plăcut.

– Atenţie! murmură el apucând-o de încheietură. Potecile astea pot deveni uneori periculoase!

Şi o lipi uşor de el. Inima îi bătea puternic şi-şi reţinu respiraţia aplecându-se deasupra prăpastiei, încercând să se convingă că doar înălţimea o ameţea aşa.

– Oh! Nu cred că voi cădea! îl asigură ea încercând să se desprindă.

– Ei, un accident se poate întâmpla atât de uşor, o ştii la fel de bine ca şi mine. De ce refuzi să accepţi adevărul? Ţi-e frică de el?

– Bineînţeles că nu!... Şi acum, du-mă la hotel!

– Nu, spuse el hotărât. Vreau să te sărut, să te ţin în braţe. Ştiu că şi tu doreşti asta tot atât de mult ca şi mine. Recunoaşte!

– Nici în ruptul capului.

– De ce tremuri?...

Fata încercă să protesteze din nou, dar el nu-i dădu răgaz. Buzele lui se lipiră de ale ei şi Helen capitulă. I se ghemui la piept, înlănţuind-i talia pentru a-l simţi mai aproape.

Când el îşi ridică fruntea, fata regretă că acest moment minunat, cel mai înălţător pe care-l trăise până acum, zburase deja...

– Helen, vrei să-ţi amâni plecarea? Vrei să rămâi cu mine, în Grecia?

Îi sărută uşor ochii închişi. Şi cum ea nu răspundea nimic, adăugă:

– Dacă te preocupă problemele materiale, nu te îngriji de asta. Mă însărcinez eu cu totul...

Avu impresia unui duş îngheţat. Omul ăsta o dispreţuia până într-atât încât îi cerea să-i fie amantă?

– Alexander, spuse ea furioasă, ţi-am spus deja că mâine voi pleca. Nu voi rămâne în Grecia nici o zi în plus. Nici măcar o oră... Felul tău de a forţa oamenii să facă ceea ce lor le displace, este insuportabil.

Îşi înălţă fruntea cu mândrie:

– Sunt încântată că plec.

Dar, la gândul că nu-l va mai revedea niciodată, îşi simţi inima frângându-i-se şi puterile o părăsiră.

Pe faţa atât de expresivă, până acum, a lui Alexander, apăru o mască de nepătruns.

– Foarte bine, murmură el, dându-i drumul. În ciuda a tot ce se pare că vrei să crezi, continuă el cu o voce neutră, nu aveam intenţia să te reţin împotriva voinţei tale.

Sperase că el va acţiona cu totul altfel şi acum era extrem de dezamăgită.

Fără să mai schimbe un cuvânt, coborâră până la poalele colinei unde-i aştepta Rolls-ul gri metalizat al armatorului. Cu un gest rapid, şoferul aruncă ţigara şi se repezi să deschidă portiera pentru Helen.

Alexander se aşeză lângă ea, pe bancheta din spate şi-şi întinse braţul pe spătar, împiedicând-o astfel să se rezeme dacă nu voia să se rezeme de mâna lui. Fata preferă să evite orice atingere... şi totuşi, cât de mult i-ar fi plăcut să i se ghemuiască în braţe!

Ce i s-ar fi putut întâmpla?

Limuzina luxoasă traversă silenţios Kolgnaki, cartierul bogat al Atenei.

Alexander întrerupse tăcerea, arătându-i vilele fabuloase care dispăreau sub vegetaţia deasă a dafinilor, a iasomiei sau a aloei. Cu toate că informaţiile erau date pe un ton impersonal, Helen era interesată de ceea ce afla.

Trecând prin faţa unei construcţii moderne, din sticlă şi aluminiu, spuse în treacăt:

– Biroul meu este la ultimul etaj. Dacă te-ai fi hotărât să mai rămâi, ţi l-aş fi arătat mâine. De acolo, de sus, panorama este splendidă...

Fata îşi aminti de vederea minunată pe care o descoperise din hotel, la Paris.

– Îţi place să trăieşti la înălţime, remarcă ea pe un ton absent.

– E drept. În timp ce tu te temi de ele.

– De unde ştii?

– Sunt un bun observator. Am mai putut observa de altfel că acesta nu-i unicul lucru care te înspăimântă.

Subînţelesul era atât de clar încât simţi cum roşeşte.

Nervoasă, începu să se joace cu fermoarul poşetei.

Şoferul luă un viraj ceva mai repede şi ea se trezi proiectată spre Alexander. Acesta îi înlănţui umerii şi nu-i mai dădu drumul.

– Aşadar, mâine părăseşti Grecia... murmură el.

Dumnezeule! Iar revenea la asta?

– Da, răspunse ea în cele din urmă, din vârful buzelor.

– Ai vizitat Muzeul Arheologic Naţional?

Liniştită de schimbarea subiectului, dădu din cap.

– Da, o dimineaţă întreagă.

– Numai? Dar nu ajunge nici o săptămână ca să poţi admira în voie toate comorile adunate!

– E pasionant, într-adevăr.

– E unul dintre cele mai uluitoare din lume.

Şi începu să-i vorbească despre arta Greciei Antice. Din tot ceea ce spunea, se vedea că este expert în materie. Fascinată, Helen îl asculta fără să observe că de mult ar fi trebuit să fie la hotel.

– Mi-ar fi plăcut să revăd muzeul. Din păcate, nu mai e timp.

– În general, turiştii nu apreciază genul ăsta de vizite. Spune-mi sincer, Helen, ai vrea să vezi şi alte antichităţi?

– Oh, da!

– Se poate aranja...

– Dar mâine plec. Şi la ora asta, totul e închis!

Fără să o asculte, se aplecă spre şofer şi-i spuse în greceşte să întoarcă.

Cu sprâncenele încruntate, Helen privea defilând străzile. I se părea că refac drumul în sens invers.

Deodată, maşina se opri. Şoferul apăsă pe un buton şi geamul din dreptul său coborî automat. Spuse câteva cuvinte într-un interfon şi aproape imediat, se deschise o poartă metalică.

Maşina o luă pe o alee şi Helen de-abia avu timp să se întoarcă şi să vadă cum cele două canaturi se închideau silenţios în urma lor.

În susul aleii, cocoţat pe o colină ca o mânăstire bizantină, se ridica un palat strălucind de albeaţă sub lumina lunii. Rolls-ul se opri în faţa peronului împodobit cu coloane de marmură.

Helen se întoarse repede spre Alexander, a cărui expresie era de nepătruns.

– Unde ne aflăm? întrebă ea sec.

– La mine.

– De ce m-ai adus aici?

Îi mângâie cu blândeţe cuta care îi apăruse pe frunte.

– Cred că-ţi pot citi gândurile, spuse el, surâzând. Crezi că vreau să te seduc, de bunăvoie sau cu forţa?

Fata se crispă, pregătindu-se să se apere.

– Şi este... este adevărat? se bâlbâi ea.

– Vino şi vei vedea! îi aruncă el în zeflemea.

O apucă de mână şi o ajută să iasă din maşină.

– N-aveai dreptul să mă aduci aici! protestă fata.

– Am crezut că-ţi va face plăcere.

– Cum de-ai ajuns la concluzia asta? Tu...

Se întrerupse amintindu-şi cu câtă plăcere răspunsese săruturilor lui...

Alexander surâse şi dinţii săi albi îi luminară faţa bronzată. Probabil că şi el îşi amintise scena... Şi atunci, cum să-l condamne că acum insista? Helen nici măcar nu era sigură că avea puterea să-l respingă!

IV

Când Alexander descuie cu cheia uşa monumentală, cu două canaturi, Helen făcu un pas înapoi.

– Nu vreau să intru! declară ea pe un ton hotărât.

– Nici nu se discută!

Se agăţă de balustradă cu toată forţa şi Alexander se mulţumi să ridice din umeri.

– Te simţi mai la adăpost afară, singură în noapte... doar cu mine?

Vocea îi era ironică şi ochii îi sclipeau, amuzaţi.

Şoferul dispăruse, lăsând Rolls-ul în faţa peronului. Stelele păreau că se reflectă în caroseria lustruită.

Helen se simţi ridicolă şi dădu drumul balustradei. Probabil că în casă se aflau destui servitori şi va găsi mijlocul de a-l convinge pe vreunul s-o ajute.

Fără să mai protesteze îl urmă pe Alexander în hol.

În aer se simţea aroma florilor proaspăt culese. Dar ceea ce o impresionă mai ales era tăcerea

aproape materială care domnea în această imensă reşedinţă.

Fata rămase nemişcată la câţiva paşi de uşă.

Unde erau servitorii? Se culcaseră deja?

Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, Alexander se întoarse spre ea:

– E ziua lor liberă.

Nervoasă, Helen îşi încleştă mâinile umede, una de alta. Inima-i bătea cu putere şi părea că se aude în toată casa...

Cu gesturi neglijente, Alexander frunzări corespondenţa aflată pe o masă lăcuită, împodobită cu un candelabru de cristal.

Se gândi că niciodată nu se simţise atât de vulnerabilă...

– Şi au plecat cu... cu toţii? se auzi întrebând cu o voce pe care nu şi-o mai recunoscu.

Alexander îi surâse dezarmant.

– Ei, da! Cu excepţia paznicilor şi a lui Giorgios, şoferul, suntem singuri!

Cu o politeţe desăvârşită, o întrebă:

– Vrei să bei ceva?

În ciuda manierelor sale de perfect om de lume, individul era odios! Fata se întrebă dacă nu cumva premeditase toată această punere în scenă... Era capabil să fi dat liber servitorilor numai ca să poată profita de ea...

– Nu, mulţumesc. Nu mi-e sete.

Încercă să pară cât mai naturală, dar nu mai avea mult şi simţea că o va cuprinde panica!

– Mie îmi este! A fost o zi lungă. Am venit de la Paris cam pe la sfârşitul după-amiezii!

La sfârşitul după-amiezii?... Deci venise direct la restaurant, s-o întâlnească. Era aşa de grăbit s-o revadă?

Pentru prima dată îi observă trăsăturile trase şi cearcănele care-i întunecau privirea.

– Vino...

Ce putea face decât să-l urmeze?

Traversară mai multe saloane superb decorate, fiecare în alt stil. Toate camerele erau mari, cu tavanul înalt şi ferestre uriaşe.

Era mai curând un palat decât o casă obişnuită... Dar oare această reşedinţă trufaşă, nu reprezenta ea imaginea proprietarului?

Deschise uşa unei camere ceva mai mică decât celelalte: biroul lui, după câte se părea. Pereţii erau acoperiţi cu rafturi din tavan până în podea, rafturi pline de cărţi. Deasupra căminului se afla un tablou modern. Uşile mari, de sticlă, dădeau spre un balcon aflat spre terenurile de tenis şi spre o piscină uriaşă, luminată ca ziua.

Fotoliile şi canapelele erau tapisate cu o catifea maro. În atmosfera caldă şi masculină a biroului-bibliotecă, te simţeai în largul tău.

Alexander trase uşa culisantă a unui bar micuţ.

– Eşti sigură că nu vrei nimic? Nici măcar Coca-Cola cu gheaţă?

Fără să-i mai aştepte răspunsul, pregăti băuturile, după care îi întinse un pahar. Fără să vrea, Helen îi surâse.

– Helen, când o să înţelegi că nu trebuie să te temi de mine?

– Când mă vei duce la hotel!

– Dar acum, nu te simţi în siguranţă?

– Acum? Singură, cu tine?

– Da.

– Nu uita că m-ai adus aici împotriva voinţei mele.

Alexander bău o înghiţitură înainte de a-i răspunde.

– Nu este chiar adevărat. Evident, dacă ţi-aş fi propus direct să vii la mine, cu siguranţă că ai fi răspuns „Nu"!

– Şi atunci ai căutat altă soluţie.

– Tu mi-ai dat ideea.

Fata tresări.

– Eu! Cum aş fi putut...

Se întrerupse brusc, furioasă.

– Mi-ai spus că te interesează antichităţile greceşti, îi aminti el. Şi te-am crezut.

– E drept, mă pasionează arta greacă, dar asta n-are nimic de-a face cu...

– Posed una dintre cele mai frumoase colecţii particulare care există şi am crezut că ţi-ar plăcea s-o admiri.

– Eu... eu...

Furia îi dispăru tot atât de repede precum venise.

– Ei, vezi că am făcut bine aducându-te aici? triumfă Alexander.

– Da, dar pentru asta ai folosit mijloace ascunse, replică ea, încăpăţânată.

– Dar nu te-am înşelat.

– Trebuia să mă duci la hotel!

Îşi îndepărtă cu mâna, exasperat, şuviţa de păr căzută pe frunte. Nici nu se gândea să-i ceară scuze...

– Tocmai te duceam la hotel când am început să discutăm despre arta greacă şi m-am răzgândit.

– Sigur, tu găseşti răspuns la toate...

– Când o să mă cunoşti mai bine, vei vedea că sunt un om direct. Merg drept la ţintă...

– Mă tem că niciodată nu voi avea plăcerea de a te cunoaşte mai bine...

Alexander îşi termină paharul dintr-o înghiţitură.

– De ce trebuie să mi-o spui încă o dată?

– Pentru că nu pari prea convins.

– Am în faţa mea toată noaptea ca să te fac să-ţi schimbi hotărârea.

Îşi coborâse vocea, care acum devenise puţin aspră, dar care o subjuga... Îşi strânse pumnii: ar fi trebuit să ştie încă de la început că era imposibil să se întreacă cu el!

Din câţiva paşi se apropie de ea, şi fata, înspăimântată, se retrase într-un colţ al canapelei.

– Acea aşa-zisă colecţie, nu era decât o minciună, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce şovăitoare.

– Ba deloc. O să ţi-o arăt!

Nu îndrăzni să se uite la el, de teamă să nu-i citească în priviri toate sentimentele contradictorii care o frământau.

„Dacă acum mă ia în braţe, dacă mă sărută, sunt pierdută!" gândea Helen.

Când şi-a întins braţul pentru a-i cuprinde talia în intenţia de a o conduce spre sala ce-i adăpostea colecţiile, se dădu brusc înapoi, cu inima bătându-i nebuneşte.

Atunci, nici n-o mai atinse măcar.

– Pe aici, se mulţumi să-i spună.

Tocurile înalte răsunau pe parchetul ceruit. Alexander se opri în faţa unui tablou electric şi neutraliză sistemul de alarmă care-i proteja colecţia.

Două uşi de oţel culisară în dreapta şi-n stânga şi Helen rămase înmărmurită în pragul unei săli uriaşe, luminată feeric, fascinată de statuile de marmură şi bronz, de vasele şi frescele antice.

Alexander, care participase deseori la săpăturile arheologice, cunoştea istoria fiecăreia dintre piesele expuse. Era mai mult expert decât amator, când era vorba de arta greacă.

Mai mult de o oră îi admiră comorile.

– Cred că te-am plictisit îngrozitor! exclamă el brusc, punând la loc un fragment de ceramică.

– Câtuşi de puţin! Explicaţiile tale sunt atât de captivante! Cred că ai avut o răbdare extraordinară

ca să-ţi alcătuieşti o colecţie atât de bogată şi de frumoasă...

– Răbdare, da, admise el. Dar şi multă muncă, şi mulţi bani!

Părăsiră sala exponatelor, căreia Alexander îi închise cu grijă uşile de oţel înainte de a cupla din nou sistemul de alarmă.

Când era pe punctul de a-i cere s-o conducă la hotel, o antrenă în cealaltă aripă a casei.

– Trebuie să-ţi mai arăt atelierul meu, e locul pe care-l prefer... De acolo de sus se vede întreg oraşul!

– De acolo de sus, repetă Helen. Aveam dreptate când spuneam că-ţi place să trăieşti la înălţime!

Toate temerile i se risipiră.

– Am cumpărat locuinţa asta de la un prinţ grec care se căsătorise cu o actriţă italiancă. Pentru a-i face pe plac, a pus să se construiască sub încăperea pe care o numesc „atelierul meu", un teatru adevărat, unde se pot monta piese sau alte spectacole.

– Ţi s-a întâmplat să faci asta vreodată?

– O împrumut deseori unor prieteni pentru repetiţii...

Tonul îi era evaziv şi Helen nu mai insistă, mai ales că ajunseseră la capătul coridorului care se părea că nu se mai sfârşeşte.

Alexander deschise două uşi de aramă şi aprinse lumina. Fotoliile erau tapisate în catifea purpurie, în aceeaşi culoare cu mocheta. Cât despre pereţi, aceştia

erau albi, împodobiţi cu motive decorative aurite.

– E... de necrezut! exclamă uluită Helen.

– Poate puţin cam exagerat stilul acesta Rococo!

Helen se îndreptă în fugă spre scară.

– Pot să urc?

– Sigur că da, spuse el amuzat de entuziasmul fetei.

Străbătea scena în toate direcţiile, înainte de a se opri în faţa unui pantof uzat de balerină, ascuns pe jumătate de cutele cortinei. Îşi reaminti de cuvintele lui Alexander: „O împrumut deseori unor prieteni pentru repetiţii..."

Prieteni? Natasha, bineînţeles...

Şi inima i se strânse la ideea că dansatoarea evoluase în acest teatru de basm...

Sigur, nu avea nici un motiv să se simtă nefericită din cauza asta. Era complet ridicolă!

Dar aşa stăteau lucrurile... Într-o clipă, întreaga ei bună dispoziţie dispăru şi se simţi îngrozitor de deprimată.

Ridicând privirea, văzu grinzile de stejar susţinând un tavan lucrat cu măiestrie.

Fără a părea că observase brusca schimbare de dispoziţie, Alexander îi comunică:

– Atelierul meu este deasupra. Vino, luăm ascensorul...

Şi-i surâse:

– Aproape totul a fost construit aici din lemn. Actriţa căreia îi fusese destinat teatrul, pretindea că piatra şi marmura sunt prea reci.

„Atelierul" era de fapt un salon uriaş, luxos şi confortabil.

Un covor persan, gros, acoperea podeaua şi două perdele duble din mătase încadrau uşile de sticlă. Portretul unei tinere şi frumoase trona deasupra căminului.

– Să ieşim, propuse Alexander.

Mărginită de o balustradă îngustă, terasa dădea spre piscina care strălucea în noapte, cu trei etaje mai jos.

Helen îşi ţinu respiraţia şi se agăţă cu mâna de Alexander. Ştia că ameţeşte foarte repede şi i se părea că acum totul se învârteşte în jurul ei.

O scară uşoară, de aramă, era prinsă de zid.

– La ce serveşte? întrebă Helen.

– Nu se ştie niciodată... Totul este construit din lemn şi mi-e teamă de incendii, având în vedere că am trecut, cu câţiva ani mai înainte, printr-o experienţă tragică.

Schimbă subiectul destul de repede.

– Terasa a existat de la început, numai teatrul şi atelierul au fost adăugate ulterior, potrivit indicaţiilor actriţei.

Privirea îi alunecă spre miile de lumini ale Atenei ce se întindea la picioarele lor...

– Vreau să beau ceva, spuse el dintr-o dată, ca să rupă tăcerea. Mai vrei o Cola?

– Nu, mulţumesc.

Trebuia să plece... Nu putea rămâne aici o veşnicie!

În timp ce Alexander îşi pregătea un alt pahar, ea începu să colinde prin sala uriaşă, admirând buchetele de flori, plantele rare şi obiectele de artă dispuse în mod savant ici-colo. „Atelierul" era un adevărat muzeu!

Fără să-şi dea seama, trecu în camera vecină şi tresări constatând că se află într-un dormitor spaţios, prelungit cu un vestiar şi o baie.

Deasupra patului, pe tapetul de satin, se afla un motiv ornamental pe care-l cunoştea atât de bine, şi anume pasărea de foc.

Tresări amintindu-şi prima sa întâlnire cu Alexander în camera hotelului parizian.

Ce fatalitate o împinsese şi de această dată în dormitorul lui!

Se simţi năpădită de mii de presupuneri. Oare, în mod intenţionat o adusese aici sub pretextul de a-i arăta panorama văzută de sus? Nu spusese el, puţin mai devreme, că are la dispoziţie întrega noapte pentru a o convinge să rămână în Grecia?

Simţi cum îi îngheaţă sângele în vine şi panica o cuprinse din nou.

– Îţi place casa mea? o întrebă Alexander cu vocea lui gravă.

Nu-l auzise când se apropiase. Se întoarse şi-l privi înfricoşată cum îşi dezleagă cravata şi cum îşi descheie primii nasturi de la cămaşă, lăsând să se vadă puţin pieptul ars de soare. Cicatricea pe care o văzuse prima oară, cobora pe gât în jos.

Acum, când îl vedea îmbrăcat mai lejer, i se părea şi mai viril...

Sufocându-se, simţind cum îi pulsează tâmplele, Helen stătea în defensivă, gata să-l implore din nou s-o ducă la hotel.

Alexander contempla pasărea de foc, aflată deasupra patului, cu un aer gânditor.

– Ştii de ce emblema asta se află peste tot? întrebă el.

– Păi... nu.

– Ţi-am spus că am trăit o experienţă dramatică mai demult, cu ocazia unui incendiu...

Privirea i se înăspri.

Aveam pe atunci doisprezece ani... Locuiam împreună cu părinţii mei într-un apartament uriaş, cu douăsprezece camere, aflat la etajul zece într-un bloc din Atena. Într-o seară când ei erau ieşiţi, m-am trezit brusc din somn. Mă sufoca fumul şi am văzut cum sunt înconjurat de flăcări. Am alergat până în dormitorul surorii mele, Andreea, care dormea liniştită în leagănul ei, şi apoi am ieşit în balcon.

Cu ochii măriţi de spaimă, Helen asculta înfrigurată povestirea.

– Şi atunci?

– Nu aveam decât două soluţii: să sar zece etaje sau să încerc să ajung pe balconul alăturat aflat la un metru de mine...

– Şi ce ai făcut?

– Mi-am luat elan, cu sora mea în braţe, am sărit spre balconul din apropiere.

– Oh! Şi dacă n-ai fi...

– Am reuşit să-l prind în extremis. În acea noapte m-am lovit aici.

Cu vârful degetului îşi atinse cicatricea.

– Nimeni n-a reuşit să afle cum a izbucnit incendiul. Aproape şaizeci de persoane au pierit în flăcări... Eu devenisem eroul zilei şi a doua zi ziariştii m-au botezat *Pasărea de foc*... Am primit chiar şi o medalie! O port zi şi noapte. Talismanul acesta îmi aminteşte că poţi reuşi orice cu condiţia să fii destul de hotărât.

– Şi unde-i Andreea acum?

– Stă împreună cu părinţii mei la Marianatos. Portretul pe care l-ai văzut deasupra căminului, este al său.

– E foarte frumoasă.

– Sper că vă veţi cunoaşte cât de curând, spuse el înaintând încet.

Atât remarca lui, cât şi modul în care se apropia, îi treziră bănuielile.

– A venit timpul să plec!

– Sau poate a sosit timpul pentru mine să încerc să te conving să rămâi...

Voia să o tragă spre el, dar fata se retrase repede.

– Nu! Nu... mă atinge!

Rămase pe loc, şi mâinile-i căzură pe lângă corp.

– Bine... Să ne întoarcem în atelier şi să începem

să pălăvrăgim, liniştiţi. Acolo te vei simţi mai bine decât aici...

Fata se grăbi să iasă din dormitor. Într-adevăr, avea impresia că în atelier era mai în siguranţă, dar ştia destul de bine că siguranţa asta e doar iluzorie... În realitate, în realitate căzuse în capcană.

Pentru a ieşi din capcana asta, nu avea decât două posibilităţi: să ia ascensorul, dar cheia era la Alexander sau s-o ia pe scara prinsă de zid.

Ultima soluţie nu putea fi pusă în practică de o persoană ca ea, care ameţea atât de uşor. Îi rămânea ascensorul, dar pentru asta trebuia să facă rost de cheia care se afla în buzunarul hainei pe care Alexander o aruncase pe un fotoliu din dormitorul său.

– De ce nu iei loc? întrebă el, arătându-i o canapea.

Picioarele de-abia o duseră până acolo şi aproape se prăbuşi pe pernele moi.

– De ce ţii atât de mult să pleci chiar mâine? întrebă el.

Avea mii de motive, dar voia mai ales să dispară din faţa acestui bărbat care trezise în ea o asemenea furtună...

– Mai întâi de toate, e vorba de munca mea, începu ea cu grijă. În trei săptămâni trebuie să încep să predau muzica într-o şcoală de fete din Connecticut.

– N-ai decât să-ţi dai demisia. Trei săptămâni îmi

par un preaviz suficient. Va fi de ajuns să le telefonezi mâine dimineaţă să le spui să angajeze alt profesor!

Credea el oare că este atât de simplu? Aroganţa aproape dispreţuitoare cu care îi rezolva problemele o enerva la culme, dar se stăpâni şi-şi păstră calmul.

– Nu-i atât de uşor. Bill contează pe mine.

– Aha! Înţeleg! Din cauza lui Bill! o persiflă el. Iată de ce eşti atât de grăbită să ajungi în Statele Unite!

Vocea îi devenise brusc dură, ostilă!

– Ce-ţi închipui? izbucni ea plină de furie.

– Şi atunci, de ce încerci atât să-l menajezi pe acest Bill? o întrebă el pe un ton cinic.

– Fiindcă este... este profesorul meu. Cu el am studiat la conservator. Când mi-a propus asta, am fost încântată. Pentru mine este deosebit de important să muncesc şi-i sunt extrem de recunoscătoare că m-a ajutat...

– Nu vrei să mă faci să cred că nu s-a interesat de tine decât pe plan profesional? Faptul că eşti atât de frumoasă şi de tânără i-a fost, probabil, perfect indiferent!

În vocea lui era atâta zeflemea, încât Helen rămase uluită. Cum putea el să vorbească aşa despre Bill? Bill, care era atât de cumsecade, de înţelegător... Bill, în care avea o încredere deplină!

Cu obrajii în flăcări şi ochii strălucind de mânie, îi spuse dintr-o suflare:

– Vrei să ştii de ce ţin atât de mult să plec chiar de mâine? Pentru că nu mai vreau să te văd! Niciodată! Ţi-am mai spus-o şi la Paris dar nu m-ai crezut. În seara asta am venit cu tine... şi am făcut rău. Acum ştiu că nu-ţi asculţi decât cele mai josnice instincte!

– A, da? Şi tu, nu?

– Eu cel puţin încerc să mi le controlez!

– Imaginează-ţi că nu-i cazul meu!

Înfricoşată, fata se ridică, dar el, mai suplu şi mai rapid decât o pisică, o înhăţă şi o aşează din nou pe canapea.

– Nebună mică! Nu-ţi dai seama ce impresie îmi faci, cu părul tău ca o flacără, cu frumuseţea ta, cu nevinovăţia ta... Mă acuzi că nu ştiu să mă controlez? Că nu ascult decât de cele mai josnice instincte? Dar ce ştii tu despre bărbaţi?

Helen îşi simţea tâmplele zbătându-se. Inima-i bătea nebuneşte, în timp ce un fel de înflăcărare primitivă, ivită din negura vremilor, începu s-o cuprindă.

Încet, aproape tandru, Alexander o trase spre el, punându-şi mâinile pe umerii ei, apoi buzele îi alunecară pe gât, înainte de a se opri puţin mai jos, în mica scobitură unde-i palpita o venă...

Helen încercă să nu dea atenţie febrei neobişnuite pe care acest sărut o trezea în ea.

– Eşti neîndurător! Gata la orice pentru a obţine ce doreşti...

Îşi ridică uşor capul, şi ea îi simţi răsuflarea călduţă pe obraz.

– De ce spui că sunt neîndurător?

– La Paris, tu...

– N-am făcut nimic mai mult decât să te sărut!

– A fost mai mult decât... decât un sărut.

– Cum aşa?

Fata roşi puternic.

– Ai fi... ai fi mers mai departe!

– Poate, la început. Crezusem că ai intrat la mine căutând o aventură. Nu uita că mi te-ai strecurat în pat pe jumătate goală! Pune-te în locul meu! Pune-te în locul oricărui bărbat normal!

– Vezi lucrurile din unghiul cel mai dezavantajos pentru mine. Ceea ce am făcut eu era cu totul nevinovat...

– Şi atunci, când am înţeles asta, nu ţi-am arătat tot respectul?

– Da. Dar acum te cunosc şi ştiu de ce eşti în stare!

– M-am săturat până peste cap să mai discut despre subiectul ăsta! Ce-ar trebui să fac să te conving? întrebă el pe un ton exasperat.

– Să mă convingi? De ce anume? Vezi mai degrabă modul cum te-ai comportat chiar azi. M-ai adus aici împotriva voinţei mele... şi dacă aş fi vrut să plec, nu m-ai fi lăsat.

Chipul lui Alexander se înăspri.

– Deci nu mă crezi când îţi spun că voiam doar să-ţi arăt colecţia?

Fata dădu din cap.

– Eşti convinsă că vreau să abuzez de tine! Că visez să te violez! De asta te temi, nu-i aşa? Încă de la început m-ai crezut un obsedat şi nimic nu-ţi poate schimba părerea... Sunt sigur că te-ai gândit că am dat liber servitorilor ca să nu fim deranjaţi! Ei bine! Imaginează-ţi că sâmbăta este ziua lor liberă în mod obişnuit! Nu aveam altă intenţie decât să vorbesc cu tine. Dar nu vrei să mă crezi.

– Nu.

– Orice aş spune şi orice aş face, părerea ta despre mine e de neschimbat?

Nu-i răspunse, şi el făcu un gest furios.

– Inutil să discutăm mai mult.

Şi o strânse violent.

– Alexander! Nu!

Nepăsător la protestul ei, o strânse şi mai mult în braţe, şi când o sărută, fata avu impresia că i se taie picioarele... Lăsă să-i scape un geamăt uşor şi i se abandonă.

Ridicându-şi fruntea, o privi fără să spună nimic, plin de admiraţie. Era clar că îl dorea şi era gata să-i cedeze... şi el înţelese asta.

– Spui „Nu" dar corpul tău spune „Da". Pe cine trebuie să cred?

Fără să-i mai aştepte răspunsul, continuă pe un ton insinuant:

– Ar fi un joc de copil să te seduc.

– Nu-i adevărat! spuse ea înciudată.

– Fiecare dintre noi ştie destul de bine ce înseamnă anumite „Nu"-uri...

Îşi ridică mâna pentru a-l pălmui, dar el îi prinse încheietura şi-i înăbuşi strigătul pe care-l pregătea cu un sărut.

O cucerire uşoară... Deci asta era pentru el? Şi nu greşea prea mult... Trebuia să admită că nu-i putea rezista. Era de ajuns să o sărute sau s-o îmbrăţişeze, ca imediat să i se predea.

Se simţea scufundată într-un ocean de senzaţii contradictorii: furie, umilinţă, dorinţă, frustrare...

Alexander îi dădu drumul, suspinând adânc, ca şi când ar fi încercat să-şi recâştige controlul asupra sa.

– Imposibil, unul dintre noi e nebun, murmură el.

– Eu sunt aceea, îi răspunse fata, cu o voce nesigură. Da, eu sunt. Cum pot să mă comport astfel când ştiu cu ce fel de bărbat am de-a face?

– Şi ce fel de bărbat sunt eu, după părerea ta?

– Hotărât, egoist, sigur de tine... Fiindcă eşti bogat şi seducător, crezi că e de ajuns să fluieri şi toate femeile trebuie să-ţi cadă la picioare! Pentru tine, o fată nu e altceva decât un trofeu bun de pus în panoplia de vânătoare, deja plină de-acum... Ce ceri tu partenerelor tale? Să te distreze... Până când te saturi de ele!

– Pot să ştiu şi eu de unde ai scos teoria asta?

– Ştiu cărui gen de bărbaţi aparţii! repetă ea, încăpăţânată.

– Cine-ţi permite să mă clasifici aşa? Experienţa ta îndelungată, poate? Şi pe ce te bazezi judecându-mă fără să-mi acorzi nici cea mai mică circumstanţă atenuantă?

Amintirile mamei sale, care suferise atât de mult de pe urma unui bărbat ca el, îi veni în memorie, dar nu spuse nimic.

– Aş vrea să mă întorc la hotel. Nu mă vei reţine aici ore în şir, obligându-mă să-ţi răspund la ţi-bările tale stupide.

– De ce nu? spuse el cu un surâs lipsit de orice bucurie. Acum câteva clipe mă acuzai că te-am adus aici ca să abuzez de tine. Un asemenea om poate foarte bine să te oblige să vorbeşti.

– Alexander Marianatos, orice s-ar întâmpla, nu vei afla niciodată de unde cunosc tipul de bărbat căruia îi aparţii. Lasă-mă să-ţi spun, totuşi, că modul tău de comportare din seara asta mi-a întărit convingerea. Prima dată când m-ai văzut, n-ai fi ezitat să mă violezi dacă...

– Şi ca prin miracol, te-am cruţat! Cum îţi explici asta?

– Nu... nu ştiu...

– N-am făcut altceva decât să te sărut, iubito! Pentru numele lui Dumnezeu, nu confunda un sărut cu un viol!

Hotărât lucru, era stăpân pe arta de a întoarce lucrurile în favoarea sa!

– Am petrecut o seară minunată şi ţi-am apreciat

compania până în momentul în care m-ai adus aici.

– Şi ce s-a întâmplat? Ei bine, te-am sărutat... Dar tu m-ai provocat! Şi nu părea deloc că-ţi displace!

– Atunci sunt singura de condamnat!

– Într-un anumit fel, da.

– Eşti imposibil! Prezinţi faptele într-un mod în care nici nu mai înţeleg unde mă aflu...

– Fiindcă mintea nu-ţi este organizată, draga mea!

– Du-mă înapoi, te rog...

– Ceri unui bărbat să te dispreţuiască, obligându-l să se comporte ca un gentelman?

Îşi ascunse faţa în părul ei des şi mătăsos.

– Helen! Este cea mai ridicolă discuţie pe care am avut-o vreodată! exclamă el. Dacă vrei, pot să-ţi dau lista completă a calităţilor şi defectelor mele!

– Lasă-mă să plec!

– Nu, îi răspunse el, surâzând. După părerea mea, singurul mod de comunicare posibil între noi... este pur fizic.

Ochii îi străluceau într-un fel nou. Şi când o prinse din nou în braţe, încercând s-o sărute, înţelese că de această dată nimic nu-l va mai putea opri...

– Alexander, spuneai ceva de o Coca...

Îşi ridică fruntea, interzis.

– Ce spui?

– Mi-e foarte sete.

– Vrei o altă Coca?

– Da, te rog.

Se sculă şi se îndreptă spre bar. Nu o văzu pe Helen alergând spre dormitor şi ieşind aproape imediat, cu o cheie în mână...

Nu o văzu nici atunci când fata băgă cheia în broască. Uşile se deschiseră fără zgomot şi ea se repezi la lift.

De-abia când uşile se închiseră în urma ei, ridică şi Alexander privirile, şi pe faţă i se putu citi deplina stupoare...

Ajunsă jos, Helen alergă afară. Depăşi Rolls-ul în fugă şi se îndreptă spre poarta metalică.

Cum va reuşi s-o deschidă?

– Helen! o strigă din urmă Alexander.

Se afla deja lângă ea! Era... incredibil! Sigur că mai avea o cheie pentru ascensor...

Orice retragere îi era tăiată... Cu lacrimi în ochi se întoarse spre el.

– Helen, de cine fugi? o întrebă el cu blândeţe.

– De parcă n-ai şti!

– Nu aveam nici o intenţie să abuzez de tine! Cum să te conving de asta? Voiam doar să te sărut... Şi ce-i mai absurd în toată povestea asta este că şi tu mă doreşti tot atât de mult cât te doresc şi eu!

Şi ridică din umeri.

– Dar fiindcă ţii cu tot dinadinsul să pleci... te voi conduce la hotelul tău, sfârşi el cu voce neutră.

Drumul la întoarcere fu parcurs în cea mai deplină

tăcere. Când ajunseră, Alexander îi întinse fetei o carte de vizită.

– Dacă îţi schimbi hotărârea, mă poţi găsi la unul dintre aceste numere de telefon.

– Nu-mi schimb părerea, spuse ea pe un ton sec.

Şi-l privi drept în ochi.

– Nu, nu vei reuşi niciodată să mă reţii aici împotriva voinţei mele!

Alexander o privi insistent.

– E o sfidare? întrebă el în cele din urmă.

Helen nu-i răspunse şi, deschizând repede portiera, sări afară.

– Noapte bună, Helen.

Fata avu impresia că inima i se opreşte. De această dată, totul se sfârşise...

– Adio, Alexander.

V

Mirosul de frigărui care venea dinspre restaurantul aeroportului îl atrăgea irezistibil pe Gary.

– Am destul timp să merg să mănânc ceva! bombăni el. Când mă gândesc că în dimineaţa asta n-am mâncat nici micul dejun!

– Asta din vina ta, fiindcă nu te-ai sculat la timp.

– Dar aş putea...

Ea îl întrerupse repede:

– Nu voiam să întârziem şi în ziua întoarcerii noastre!

– Să întârziem? Dar suntem sosiţi cu mult înainte de vreme! Avionul pleacă peste trei sferturi de oră şi eu mor de foame!

Helen ezită şi el insistă:

– Ascultă, ne întâlnim în faţa vămii în douăzeci de minute. Nu mă poţi împiedica să mănânc o frigăruie sau două!

– Bine! suspină fata în cele din urmă. Douăzeci

de minute, nu mai mult! Pot conta pe tine?

– Sigur! N-am intenţia să pierd avionul!

În aerogară era o mulţime de oameni şi călătorii se interpelau în toate limbile. Helen se plimba prin faţa vitrinelor, dar nu-şi putea concentra atenţia asupra a ceea ce vedea.

În mai puţin de o oră va părăsi Atena, Grecia şi pe Alexander... pentru totdeauna.

Încercase să se machieze uşor în dimineaţa asta, dar cearcănele rămăseseră vizibile. Faţa îi era dureros de încordată...

Un omuleţ corpolent, foarte grăbit, o lovi puternic. Îşi pierdu echilibrul şi se sprijini de un panou pus în faţa intrării într-un culoar.

Necunoscutul îşi urmă cursa, mult prea grăbit pentru a-şi pierde timpul cu scuze... Helen aşează panoul la locul lui. În patru limbi, pe panou se afla scris: *Atenţie! Zonă interzisă Intrarea oprită.*

Soldaţi în uniformă, înarmaţi până-n dinţi, păzeau uşa unui salon particular. Unul dintre ei veni şi-o ajută pe Helen să-şi adune conţinutul poşetei care se împrăştiase pe jos.

– Mulţumesc.

Băiatul îi răspunse cu un zâmbet şi ea se întoarse. „Trebuia să fiu mai atentă", se gândi Helen. „Dacă aş fi visat mai puţin, nu mi s-ar fi întâmplat asta!"

Alexander... Nu reuşise să şi-l scoată din minte.

Cât despre el... Probabil că deja o uitase!

Douăzeci şi cinci de minute mai târziu, Helen îşi aştepta fratele în faţa vămii. Zborul lor fusese anunţat şi nu mai era timp de pierdut.

– Domnişoară... Paşaportul şi biletul, vă rog!

Încruntă sprâncenele: nu observase cum, puţin câte puţin, mulţimea o împinsese în primul rând.

– Poftim...

Întinse actele cerute, adăugând şi biletul lui Gary.

– Fratele meu trebuie să sosească dintr-un moment în altul.

– Vreţi locuri la fumători sau la nefumători?

– Nefumători, vă rog.

I se înapoiară biletele. Fără a-şi mai ascunde nerăbdarea, Helen aruncă o privire în jur. Gary era prea de tot. Cât timp îi trebuia să mănânce o frigăruie?

Simţi cum migrena îi apasă fruntea. Căută în poşetă o aspirină. De ce o durea atât de rău capul? Poate că existau motive... Mai întâi de toate, dormise puţin şi prost, şi apoi, aerogara era mult prea zgomotoasă. Şi la urma-urmei, la ce bun să nege, era înspăimântător de deprimată la gândul că nu-l va mai vedea niciodată pe Alexander...

Măcar dacă Gary ar veni mai repede!

Auzi ultimul apel adresat pasagerilor pentru New York.

Şi Gary tot nu venea. Era mult prea stupid. Ce se putuse întâmpla?

Helen alergă spre restaurant. Dar fratele ei nu mai era acolo... Indiferenţi, pasagerii o loveau din toate părţile. Nimeni nu-i dădea atenţie, nimeni nu se gândea s-o ajute. Era singură...

Încet, încet, minutele treceau. Sigur că se întâmplase ceva grav!

Aparatul se îndreptă spre pista de decolare. Luă viteză şi curând se ridică în aer. În câteva minute nu mai era decât un punct luminos în intensitatea cerului albastru.

Helen se gândi atunci să facă ceea ce ar fi trebuit de la bun început: semnală dispariţia fratelui ei şi, curând, anunţurile fură difuzate în toată aerogara.

„Gary Freeman este rugat să se prezinte..."

Fără nici un rezultat. Şi după trei ore, adolescentul era de negăsit.

Helen se afla pradă unei agitaţii şi disperări teribile. Nu ştia ce să mai facă... Unul dintre responsabilii aeroportului îi sugeră să se întoarcă la hotel şi să aştepte:

– Vă vom telefona imediat ce vom afla ceva.

– Dar nu pot pleca fără să ştiu ce-i cu el!

– Îl vom găsi pe fratele dumneavoastră, nu vă neliniştiţi...

– Sunt ore deja de când îl caut, şi degeaba!

– Calmaţi-vă domnişoară, vă rog! Vă chem imediat

un taxi. Trebuie neapărat să vă odihniţi puţin. Prezenţa dumneavoastră aici nu ne ajută cu nimic...

Circulaţia în oraş devenise şi mai intensă ca de obicei. Taxiul fu prins într-un ambuteiaj şi şoferul începu să-şi înjure vecinii care-i răspundeau la fel, într-un concert haotic de claxoane.

Absentă, Helen privea clădirile aflate de-a lungul arterei. Tresări când recunoscu un bloc înalt, construit în întregime din sticlă şi aluminiu.

După câţe îşi amintea, Alexander îi spusese că acolo se aflau birourile lui! Şi probabil că se şi găsea acolo în acest moment...

Începu să-i încolţească în minte un plan, în timp ce taxiul înainta mai încet ca un melc. Alexander era atotputernic în Atena. Dacă cineva o putea ajuta să-l găsească pe Gary, numai el putea s-o facă. Cu condiţia, bineînţeles, să reuşească să-l convingă să facă ceva...

Dar va îndrăzni să-i ceară asta după tot ce se întâmplase cu o zi înainte?

Singură în uriaşul pat din camera ei de hotel, plânsese cu disperare la gândul că-l va părăsi pe omul căruia visase să-i aparţină cu trup şi suflet! Îşi repetase de nenumărate ori că avea dreptate să-l respingă, că nu va întârzia prea mult s-o abandoneze şi asta tocmai când ea va avea mai multă nevoie de el...

Şoferul puse o frână bruscă şi fata fu proiectată înainte. Grecul trase câteva înjurături apăsate, după

care se întoarse spre pasagera sa şi se scuză într-o engleză stâlcită. Helen îl linişti:

– Oh, nu-i nimic. Nu m-am lovit prea rău!

După care fără să se gândească prea mult, adăugă:

– Mă puteţi lăsa aici, vă rog?

– Dar suntem încă departe de hotel!

– Nu-i nimic, cobor aici!

Şi-i întinse o bancnotă:

– Păstrează restul.

– Domnişoară, pentru suma asta vă pot duce până la destinaţie. Nu trebuie să vă temeţi pentru că am frânat ceva mai brusc... La Atena în circulaţia asta, fiecare pentru el...

– Nu mi-e teamă! îl linişti ea. Dar trebuie să fac o vizită în zona asta.

Îşi simţi gâtul uscat când ridică ochii spre uriaşa clădire modernă.

Îl va vedea pe Alexander...

&

– Regret, domnişoară, îi spuse o secretară elegantă. Domnul Marianatos a dat instrucţiuni precise. Nu vrea să fie deranjat sub nici un motiv!

Îi arătă notesul pe care-şi nota mesajele.

– Vedeţi, toate aceste persoane au sunat pentru

motive extrem de urgente şi am fost obligată să le cer să telefoneze în altă zi!

Era evident că tânăra americancă nu avea aceeaşi greutate comparativ cu acei oameni de afaceri importanţi.

Descumpănită, Helen bolborosi:

– N'oaptea trecută, mi-a promis că dacă... dacă rămân în Grecia, pot să-l văd fără... fără dificultate!

Arătă secretarei cartea de vizită pe care Alexander i-o dăduse în ajun.

– Priviţi... Chiar el mi-a dat-o!

Secretara o luă şi o cercetă atentă. Când îşi ridică fruntea, expresia privirilor se schimbase. Tăcută, îşi examină vizitatoarea.

Cu fusta ei clasică şi bluza de bumbac, Helen nu semăna deloc cu femeile sofisticate cu care Alexander obişnuia să iasă!

– Sper că spuneţi adevărul, spuse în cele din urmă secretara. Domnul Marianatos este într-o stare foarte proastă în dimineaţa asta. N-aş vrea să-l deranjez pentru o nimica toată...

Şi se ridică.

– Mă duc să-i anunţ vizita dumneavoastră.

Helen se aşează pe marginea unui scaun, cu mâinile încleştate pe poşetă.

Care va fi reacţia lui Alexander?

Se deschise o uşă şi ea ridică privirile. Inima începu să-i bată mai puternic când îl văzu în prag pe Alexander, parcă mai zvelt ca niciodată în costumul

lui de oraş. Expresia serioasă, aproape gravă, şi trăsăturile feţei, lăsau să se vadă că nici el nu dormise prea bine noaptea ce trecuse.

Un surâs uşor apăru pe faţa lui, la care fata răspunse bucuroasă cu alt surâs. Dintr-o dată devenise nebună de fericire numai văzându-l, în timp ce o timiditate ciudată o cuprindea.

Acum nu se mai gândea la Gary, pentru ea nu mai exista nimic pe lume decât certitudinea minunată că-l regăsise...

– Helen, draga mea, ai rămas...

O numise „Draga mea"... Uită discursul pe care şi-l pregătise cu grijă dinainte. Rămase nemişcată în faţa lui, în timp ce inima îşi accelera bătăile.

Îl privi fără să scoată un cuvânt, având impresia că privirea lui citea adânc în adâncul fiinţei ei.

– Alexander... începu ea.

Cuvintele i se opriră în gât. Şi totuşi, trebuia să-i spună motivul prezenţei în biroul său.

Din câţiva paşi se găsi lângă ea şi o îmbrăţişă...

– Helen, cât de fericit sunt! De când m-ai părăsit, n-a fost clipă să nu mă gândesc la tine.

Şi o strânse puternic în braţe.

Helen tot nu putea să vorbească. Îmbrăţişarea lui Alexander o mai liniştise. Rămaseră aşa, fără să mişte, o eternitate...

Cu ochii închişi, destinsă în mod plăcut, Helen se lăsă purtată de un val de dorinţă. Braţele îi încolăciră gâtul şi cu un geamăt de plăcere îşi băgă

degetele în părul lui des. După care, tandru, îşi lipi obrazul de al lui.

– Helen, cât de frumoasă eşti...

O sărută cu pasiune, în timp ce mâinile îi mângâiau sânii.

Fata răspunse sărutului cu o înflăcărare care o surprinse chiar şi pe ea. Nu se putea gândi la nimic altceva decât la el, la această pasiune care-i arunca unul în braţele celuilalt.

Buzele lui Alexander rătăceau acum pe gâtul ei.

– În cele din urmă ai înţeles că eram destinaţi unul altuia, draga mea! murmură el. Îl chem imediat pe Georgios... Te va conduce la vilă, unde te poţi odihni, aşteptându-mă. Voi face totul să mă întorc cât mai repede, cel mult într-o oră. Vom avea pentru noi întreaga zi... şi întreaga noapte...

Helen îşi veni în fire. Ce credea el? Că va deveni jucăria lui?

Voi s-o sărute din nou, dar fata se feri. Trebuia să-i spună adevărul cât mai curând.

– Alexander, nu am venit aici... pentru tine.

Îl simţi cum se încordează.

– Cum?

Braţele care o îmbrăţişaseră cu atâta tandreţe, deveniseră dure ca oţelul.

– M-ai... m-ai înţeles bine...

Îl auzi cum respiră adânc.

– Explică-te! îi ceru el pe un ton sec.

Cât de mult regreta acum că nu-i spusese de la

început. Interpretase totul eronat şi acum risca să creadă că-şi bătuse joc de el. Nu era omul să accepte ceea ce credea el că este o manevră.

– Şi atunci, de ce ai venit? întrebă el cu o blândeţe ameninţătoare.

– Am nevoie de ajutorul tău.

– M-aş fi mirat să fi fost altceva! aruncă el pe un ton dispreţuitor. Sărutările tale pasionate n-au fost altceva decât teatru! De fapt nu urmăreai decât să mă îmbunezi...

– Nu, nu-i adevărat! Niciodată n-aş...

Se văzu din nou întreruptă:

– Credeam că te cunosc, dar văd că încă mai am de învăţat! bombăni el, ţinând-o în continuare îmbrăţişată. Ce vrei? Bani?

– Nu!

Degetele lui dure ca oţelul îi strângeau umerii. Fata îşi reprimă o grimasă de durere şi-l privi temătoare. După chipul lui, ghici că o judeca tot atât de greşit ca şi în prima seară, atunci când intrase în camera lui, la hotelul din Paris...

– Atunci, ce mai e?

– Gary... Fratele meu... A dispărut la aeroport. A trebuit să pierd avionul.

Alexander îşi încruntă sprâncenele.

– Oamenii nu dispar cu atâta uşurinţă! spuse el, neîncrezător. Trebuie să existe o explicaţie, poate chiar mai simplă decât crezi. Ai anunţat direcţia aeroportului?

– Sigur că da! Au căutat prin toată aerogara mai bine de trei ore. Degeaba...

În ochi îi apărură lacrimi pe care nici măcar nu mai încerca să le ascundă.

– Şi ce vrei să fac eu? întrebă cu o voce mai blândă acum.

– Trebuie să-l găsesc. Alexander, te rog, ajută-mă! Nici nu ştiu cui să mă adresez...

– Găsesc ciudat faptul că mi te adresezi mie, când abia noaptea trecută mă considerai un egoist... De ce m-aş ocupa de fratele tău când tu ai o asemenea părere despre mine?

– Ieri eram sub impulsul furiei, mă simţeam prinsă în cursă şi...

Vocea i se frânse.

– Dacă înţeleg bine, eşti gata să-mi accepţi săruturile numai în măsura în care-ţi pot fi de folos... Să ştii că nu eşti altfel decât celelalte femei! concluzionă el, dispreţuitor.

– Alexander...

Îi dădu drumul şi, cu un gest care devenise deja tic, îşi dădu părul pe spate.

– Tot ce-ţi cer eu, este să nu mai joci teatru cu mine.

Făcu o pauză.

– Te voi ajuta, dar este prima şi ultima oară! De altfel, stau şi mă întreb de ce o fac...

Ridică din umeri şi adăugă fără milă:

– După asta, să nu încerci să mă revezi. S-ar putea să-ţi pară rău!

Tremura în timp ce o fixa cu privirea-i sumbră şi enigmatică. Ce ştia despre el, în realitate... Nu mare lucru. Chiar dacă purta un costum cu o croială perfectă, costum care-i dădea o aparenţă de civilitate, în fond nu era decât un sălbatic! O fiară sălbatică... Nu avea supleţea, graţia şi rapiditatea acesteia?

– Trebuie să-mi povesteşti în amănunt tot ce s-a întâmplat la aeroport. Cel mai mic indiciu îşi poate avea importanţa lui, îi ceru el pe un ton neutru.

O conduse în biroul său – o cameră imensă şi luxoasă ale cărei ferestre dominau oraşul.

După ce îi făcu semn să ia loc, se aşeză la biroul încrustat cu aur şi marmură.

– Te ascult.

Helen începu să povestească, în timp ce el lua notiţe.

– Asta-i tot, termină fata. Nu a mai fost nimic altceva... Nu văd ce...

El o întrerupse:

– A fost episodul cu culoarul interzis şi soldaţii înarmaţi!

– Gary nu era cu mine atunci!

– Radio-ul a anunţat adineauri arestarea unui american. Este acuzat că ar fi vrut să asasineze un diplomat străin la aeroport. Mă întreb dacă fratele tău...

– Lui Gary nu-i pasă de politică! exclamă ea.

Dar Alexander n-o mai asculta. Cu sprâncenele

încruntate reflecta atât de intens, încât Helen avu impresia că se află în faţa unui ordinator!

La un moment dat, se ridică brusc.

– Mă voi ocupa numaidecât de afacerea asta. Dar nu-ţi face prea multe iluzii: poate dura destul de mult! Nici nu ştiu de unde să-mi încep cercetările... Aşteaptă-mă aici. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă secretara prin interfon.

Era pe cale să iasă şi s-o lase singură...

– Alexander!

Rămase nemişcat în prag. Figura îi era de nepătruns.

– Da!

– Mi-e... mi-e frică.

Privirea lui îngheţată o împietri.

– Am promis că te ajut, nu-i de ajuns? De ce trebuie să mă priveşti aşa?

– Aşa, cum?

– Ştii tu mai bine!

Vocea îi era ostilă şi avea trăsăturile împietrite de furie.

– Oricum, acum nu mă mai las păcălit de aerele tale imploratoare. Totul nu-i decât teatru..., continuă el înainte de a ieşi.

Uşa se închise în urma sa.

Începu o lungă aşteptare...

Helen nu înceta să se gândească mereu şi mereu la aceleaşi probleme.

Mai întâi era Gary... Apoi Alexander. Alexander care păruse atât de fericit s-o revadă, atunci când crezuse că la el venise şi că din cauza lui rămăsese în Grecia.

Şi cât de dezamăgit a fost atunci când a înţeles că altul era motivul. Cu toate acestea se hotărâse s-o ajute, să facă tot ce va putea pentru a-l găsi pe Gary.

Uşa se întredeschise şi apăru secretara.

– Domnul Marianatos întreabă dacă aveţi nevoie de ceva.

– Nu, mulţumesc.

– A trebuit să-i anulez toate întâlnirile, explică tânăra femeie privind-o pe Helen cu multă curiozitate. A decomandat chiar şi o întâlnire cu un important om de stat sovietic!

– Alexander mă ajută să rezolv o problemă... o problemă personală.

– Cu certitudine că va găsi o soluţie. Domnul Marianatos nu dă niciodată înapoi când este vorba de prietenii săi.

Helen îşi muşcă buzele. *Şi dacă se înşelase asupra lui?*

Alexander apăru după două ore nesfârşite. Puternic îngrijorată, Helen îi ieşi înainte:

– Ai aflat ceva?

Armatorul luă loc în spatele biroului înainte de a-i spune pe un ton liniştitor:

– Fratele tău e bine. Dar...

– Dar?

– E în închisoare.

– În închisoare? Dar nu-i posibil! Ce s-a întâmplat?

– Afacerea se prezintă destul de rău. Fratele tău e acuzat că ar fi vrut să-l asasineze pe primul ministru al unei ţări din Africa.

– Cum?

– Gary se află într-o situaţie delicată. Mă întreb cum... Lăsă fraza în suspensie şi întinse tinerei o carte de vizită.

– Secretara a stabilit pentru tine o întâlnire cu acest avocat. Este un prieten şi va face tot ce-i posibil pentru a clarifica povestea.

– Nu înţeleg, murmură Helen. Totul mi se pare nespus de aiurea!

Înghiţi în sec.

– Alexander, pot să-mi văd fratele?

– Am aranjat să-ţi obţin o întrevedere cu el. Nu

a fost prea uşor! Şoferul meu te va conduce la închisoare.

– Nu... nu vii şi tu cu mine?

– Bineînţeles că nu! Cred că am făcut destul pentru tine. Am pierdut două ore căutându-ţi fratele şi în timpul ăsta s-au adunat o mie de probleme aici. Crezi că n-am altceva de făcut decât să mă ocup de problemele tale de familie?

– Alexander...

Se întrerupse. Înţelegea motivul furiei lui: era convins că se servea de el fără să vrea să-i dea nimic în schimb. Ar fi vrut să se scuze de tot ce-l acuzase cu o zi mai înainte, dar el părea atât de iritat, încât nu reuşi decât să îngaime:

– Îţi... îţi mulţumesc. Pentru tot...

Se îndreptă spre uşă şi el, politicos, o însoţi până pe coridor.

– Nu te voi mai deranja, spuse ea, timid. Îmi dau seama cât eşti de ocupat...

– Nu uita ce ţi-am spus mai devreme. Data viitoare nu voi mai fi atât de dezinteresat!

Şi cu un râs sarcastic:

– Dacă mai ai nevoie de serviciile mele, va trebui să plăteşti, declară el, dezbrăcând-o din priviri.

– Să plătesc?

El izbucni în râs.

– Ar trebui să înţelegi şi jumătăţile de cuvinte, tu, care cunoşti atât de bine sufletul masculin! Orice muncă îşi are plata ei, nu-i aşa?

– Dar cum te-aş putea plăti?

– Cu propria-ţi persoană, draga mea.

Parcă dintr-o dată atmosfera se umplu de electricitate. În naivitatea ei, Helen nu ghicise unde voia el să ajungă...

– Oh! exclamă ea furioasă. Eşti într-adevăr odios!

– Câtă perspicacitate! o ironiză el. Mai ai cartea mea de vizită, nu-i aşa? Sună-mă când ai nevoie.

– Vei fi... ultima persoană la care voi apela.

Râsul lui se făcu din nou auzit.

– Nu se ştie niciodată... Legile greceşti sunt atât de complicate! Şi o privi fără ruşine din cap până-n picioare.

– Îţi aştept telefonul! îi aruncă el în timp ce fata îi întorcea spatele.

VI

Cu receptorul lipit de ureche, Helen de-abia auzea ce-i spunea tatăl său. Legătura era deosebit de proastă şi o serie de pârâituri făceau conversaţia şi mai dificilă.

– Să vin în Grecia? Acum? Nici să nu te gândeşti, micuţo!

– Hal...

– Trebuie să te descurci singură. Ai un avocat bun şi ăsta-i principalul. Îţi trimit un mandat telegrafic.

– Hal! Gary este la închisoare!

– Nici nu se pune problema să părăsesc New York-ul în momentul ăsta.

Helen insistă, dar tatăl ei nu-şi schimbă părerea. Fata întrerupse convorbirea şi se aruncă pe patul cu ramă de aramă aflat în camera de hotel.

Palele unui ventilator se învârteau încet pe tavan. Îl privea cu un aer absent: ce trebuia să facă acum, când tatăl ei refuzase s-o ajute?

Dino Athos, avocatul recomandat de Alexander, nu putuse obţine eliberarea lui Gary. Cu toate că îşi multiplicase eforturile, nimic nu fusese de folos... În această afacere, strâns legată de politica internaţională, se aflau o sumedenie de interese în joc!

– Şi atunci, Gary riscă să stea multe săptămâni, ori chiar luni întregi în închisoare? întrebase înfricoşată.

Avocatul nu era omul care s-o ia pe ocolite.

– Dacă este cineva care-l poate elibera pe fratele dumneavoastră, numai Alexander Marianatos o poate face! Prietenul dumneavoastră şi clientul meu este atotputernic aici!

Dar Helen n-ar fi vrut pentru nimic în lume să mai apeleze încă o dată la armator...

Ridică receptorul şi rugă camerista să-i facă legătura cu Statele Unite. Voia să vorbească cu Bill Simpson.

Vocea calmă a lui Bill avu un efect liniştitor asupra ei. Cu blândeţe îi explică în mod logic că nu putea s-o ajute.

– Nu este nimeni în Grecia căruia i te poţi adresa, Helen? Gândeşte-te bine!

– Da, s-ar putea să fie cineva care...

Lăsă fraza în suspensie. Deodată se simţise învinsă, părăsită...

Se făcuse deja târziu când, în cele din urmă, avu

curajul să-l sune pe Alexander. Cineva îi făcu legătura şi, câteva momente mai târziu, la capătul firului se făcu auzită vocea profundă a armatorului.

– Alo?

Helen nu avu curajul să răspundă şi el repetă, puţin nerăbdător:

– Alo?

– Alexander...

Cu gâtul uscat, nu putu să spună mai mult.

– Ai obţinut vreun rezultat oarecare, Helen? Tocmai mă întrebam unde ai ajuns cu demersul.

Făcu o pauză şi adăugă:

– Îţi aşteptam telefonul.

Helen crezu că distinge un accent de triumf în vocea lui şi fu pe punctul de a închide. Dar putea s-o facă, atunci când era vorba de Gary?

Degetele i se crispară pe receptor.

– Ai putut să-ţi vizitezi fratele? întrebă cu oarecare interes Alexander.

– Da...

– Ce te-a sfătuit Dino Athos?

Fata înghiţi în sec. Prin minte îi trecu o bănuială... Şi dacă o îndrumase, în cunoştinţă de cauză spre un avocat care-i servea pe deplin interesele? Un avocat care fusese constrâns s-o sfătuiască să se adreseze faimosului Alexander Marianatos, singurul om capabil să-i elibereze fratele?

La ideea asta simţi cum o apucă furia.

– Ştii foarte bine ce m-a sfătuit!

– Nu, chiar că nu ştiu...

– M-a sfătuit să te chem în ajutor.

Tăcerea riscă să se prelungească, întreruptă doar, din când în când de bătăile ei de inimă.

Alexander vorbi cel dintâi.

– Spui asta de parcă... de parcă ai merge la abator!

Fata izbucni în suspine.

– Niciodată... niciodată n-aş fi apelat dacă... dacă n-ar fi fost vorba de Gary! suspină ea.

– Situaţia e chiar atât de disperată? întrebă el pe un ton sec.

– Domnul Athos n-a putut face nimic, fiindcă acuzaţiile împotriva lui Gary sunt foarte grave, răspunse ea, înghiţindu-şi lacrimile.

– Şi-l crezi în continuare nevinovat?

– Bineînţeles! N-a auzit niciodată vorbindu-se de omul ăsta pentru care este acuzat c-ar fi vrut să-l asasineze...

– Eşti gata să faci orice pentru a-l salva?

– Da, spuse ea într-o suflare.

– Unde eşti acum?

Fata ezită puţin.

– La hotelul Grande-Bretagne. Camera 107.

– Sosesc.

Helen închise şi privi telefonul, disperată. Se simţea în starea de spirit a unui condamnat la moarte...

Trebuia să se îmbrace înainte de venirea lui! Dar

avea destul timp... Distanţa dintre hotelul ei şi vila lui Alexander era destul de mare.

Intră sub duş, fericită să simtă apa călduţă şiroindu-i pe piele. O linişte tulburătoare o cuprindea cu încetul. De ce se mai putea teme acum, când luase deja hotărârea? Soarta fratelui ei conta mai mult decât orice.

Ar fi trebuit să iasă de sub duş şi să se îmbrace, dar parcă o ciudată inerţie o paralizase...

Cineva ciocăni la uşa de la baie. Mai înainte ca ea să răspundă, Alexander Marianatos intră.

Helen tresări, trezită brusc la realitate şi încercă să se ascundă în dosul unui prosop.

– Ce... ce cauţi aici?

– Mi-ai spus să vin. Nu-ţi aminteşti?

Cu un gest brusc îşi desfăcu cravata şi o aruncă pe halatul de baie al fetei.

– Nu... nu în baie! exclamă ea.

– Am bătut la uşa camerei mai bine de zece minute!

Îl asculta neatentă. Ochii îi rămaseră aţintiţi pe degetele lui. Fără grabă, acum îşi descheia cămaşa.

– Am cerut unei cameriste să-mi deschidă cu cheia ei.

– Şi a acceptat?

– Da, când i-am spus că sunt soţul tău!

– Cum ai îndrăznit...

– Nu răspundeai şi începusem să mă neliniştesc...

Acum cămaşa îi era descheiată până în talie,

lăsând să se vadă pieptul bronzat, modelat superb.

Helen întoarse privirea. Nu încercase niciodată până acum o tulburare atât de puternică în preajma unui bărbat şi situaţia indecentă în care se afla nu făcea decât să-i crească emoţia.

– Alexander, ce... ce faci?

– Nu mai e momentul să ne jucăm, Helen.

Îşi scoase cămaşa şi o lăsă să cadă, neglijent.

– Nu... Te rog... bolborosi ea.

Fără să ţină cont de protestele ei, începu să-şi deschidă cureaua.

– Alexander! Nu!

– Ştiu că şi tu mă doreşti tot atât de mult...

Se apropie de ea şi, cu blândeţe, îi dădu părul pe spate. Buzele lui le întâlniră pe ale fetei într-un sărut lung.

– Te voi face fericită, Helen. Vei vedea.

Dacă la început încercase să se împotrivească fierbinţelii care o invadase la atingerea lui, acum se afla pradă unei învălmăşeli ciudate de sentimente. Pe de o parte dorea să se abandoneze fără să mai lupte, dar, în sinea sa, îşi dădea seama că greşeşte.

În alte circumstanţe l-ar fi putut iubi. Dar în acest moment îl ura, îl ura pentru că era mai puternic şi pentru că îşi folosea puterea pentru a o aduce la bunul lui plac.

– Crezi că mă poţi face fericită? întrebă ea cu amărăciune. Atunci când îţi voi fi aparţinut, tot respectul meu pentru tine va dispare. Aşa cum nici

tu nu mă vei mai respecta... Mă cumperi, Alexander. Nu cu bani, ci cu influenţa ta...

Degetele armatorului i se încleştară pe ceafă.

– Dacă te cumpăr, o fac fiindcă eşti de vânzare! îi aruncă el, dur.

– N-am de ales! Cine m-ar putea ajuta? Ştii bine că eşti singura persoană care-mi poate salva fratele...

Şi se cutremură.

– Alexander, te rog! Nu... nu face asta! Poate că ai obiceiul să plăteşti femeile, dar eu...

Înjură printre dinţi.

– Niciodată în viaţa mea n-am plătit o femeie!

– Atunci nu începe cu mine. Nu cu mine...

– De ce nu cu tine? Cu ce eşti tu mai bună decât altele? i-o întoarse el muşcător.

Fata roşi, înţelegând că pentru el, nu era decât o femeie ca oricare alta.

– Pentru că... începu ea.

Şi se întrerupse.

– Îţi imaginezi că te voi ajuta fără nimic în schimb? întrebă el cu bruscheţe.

– Ar fi chiar atât de greu?

Ochii întunecaţi ai lui Alexander străluciră.

– Cum poţi să-mi ceri asta, tu care cunoşti atât de bine bărbaţii de teapa mea! Aminteşte-ţi! Sunt un individ gata la orice pentru a obţine tot ceea ce doreşte. Nu ascult decât de instinctele mele. cele mai josnice...

Pentru prima oară, Helen îşi spuse că poate fusese nedreaptă cu el...

– N-ar fi trebuit...

– Aha! Acum îţi regreţi cuvintele? Fără îndoială, fiindcă ai văzut că nu mă poţi duce de nas.

– Nu-i adevărat!

Cum să-l convingă?

– Îmi dau seama că te-am acuzat fără să am dovezi... Şi că am greşit. Secretara ta mi-a spus că pentru a-ţi ajuta prietenii eşti în stare să muţi şi munţii din loc. Şi m-ai ajutat... Fără tine, nu ştiu ce m-aş fi făcut...

Alexander o ascultă fără să scoată o vorbă. Se părea că furia îi trecuse.

Încurajată de atitudinea lui, adăugă:

– Îmi pare atât de rău că ţi-am vorbit aşa de urât noaptea trecută...

Fără grabă, o privi cu atenţie. Prosopul cu care se înfăşurase abia o acoperea...

– Îmbracă-te! făcu el, avem de vorbit.

Îşi luă cămaşa şi cravata şi ieşi din baie. Helen se grăbi să-şi pună pe ea halatul. Când intră în cameră, Alexander deja îşi pusese cămaşa şi o aştepta aşezat pe un fotoliu, lângă pat. O privi.

– Ce ţi-a spus Gary? o întrebă el, calm.

Fata se aşeză pe marginea patului şi, cu sprâncenele ridicate, încercă să-şi amintească tot ce-i spusese fratele ei.

Se simţea stingherită, goală cum era sub halatul

de baie. Dacă Alexander i-ar fi lăsat timp să se îmbrace, ar fi fost mai sigură pe ea.

– Se dusese la restaurant să mănânce o frigăruie. Când a auzit că se anunţă zborul nostru, s-a grăbit să plătească şi să vină la locul unde ne dădusem întâlnire. O doamnă mai în vârstă, cu multe bagaje, l-a rugat s-o ajute şi asta l-a întârziat...

– Da. Continuă.

– În momentul în care se anunţase pentru ultima oară zborul Atena - New York, a luat-o la fugă. N-a mai văzut panoul care interzicea accesul pe culoarul acela... A luat-o pe acolo crezând că poate câştiga din timp. Soldaţii s-au năpustit asupra lui şi l-au prins. L-au percheziţionat şi au găsit la el un briceag prăpădit, cumpărat într-un bazar... L-au acuzat imediat de tentativă de asasinat cu premeditare.

Dădu din cap.

– Primul ministru al unei ţări africane care se afla în acel salon bine păzit, tocmai primise nişte ameninţări cu moartea!

– Cu excepţia briceagului, mai au şi alte probe împotriva fratelui tău?

– Briceagul e mai mult o jucărie... De altfel, Gary nu avea asupra lui nici paşaportul şi nici biletul, se aflau la mine. Pentru a complica totul, se pare că un băiat corespunzând mai mult sau mai puţin semnalmentelor fratelui meu a fost văzut cu câteva zile mai înainte cu un grup de extremişti...

Vocea i se frânse.

– Gary va fi judecat!

Alexander rămase tăcut, vizibil preocupat.

– Turişti americani tineri, semănându-i lui Gary, sunt cu sutele pe străzile Atenei! exclamă disperată Helen.

– Acum înţeleg de ce poliţia nu i-a dat drumul...

– Îl crezi vinovat?

– N-am spus asta.

– Mă ajuţi?

– Da...

O privi lung, insistent, o privire încărcată de dorinţă, dorinţă pe care nici nu încercă s-o ascundă.

– Da, te voi ajuta. Dar cu o condiţie!

Fata roşi puternic.

– Spuneai că... că nu cumperi femeile! spuse ea, strângându-şi halatul la piept.

– Nu te oblig să devii amanta mea... Vreau numai să vii să locuieşti la mine.

– Cât timp?

– Cât vreau eu.

Helen înghiţi în sec. Toată această regie nu avea decât un scop... Chiar dacă Alexander nu voia să recunoască.

– Ce vor gândi oamenii? Mă vor crede amanta ta.

– Puţin îmi pasă de ei! Dacă vrei putem spune că eşti secretara mea.

– Nimeni nu o va crede! Nici măcar nu ştiu să bat la maşină!

– Asta n-are nici o importanţă!

– Mă vei ţine lângă tine până când îţi vei fi atins scopul. După aia te vei debarasa de mine sub un pretext oarecare.

– Nu eşti chiar atât de neştiutoare după cum vrei să arăţi!

Fata suspină adânc, exasperată.

– Te detest, Alexander Marianatos!

– Pot să te întreb dacă totdeauna săruţi cu atâta pasiune pe toţi bărbaţii pe care îi deteşti? o întrebă el, surâzând sardonic.

Dădu din umeri şi continuă:

– Am discutat destul! Vrei sau nu ca fratele tău să fie eliberat pe cauţiune?

Helen ezită câteva clipe. Era pur şi simplu în puterea lui, se gândi ea, furioasă.

– Da, ştii foarte bine că da, spuse în cele din urmă.

– În cazul ăsta, fă-ţi valizele. Te iau cu mine, spuse el pe un ton rece.

Fata îl privi drept în ochi. Privirile sale albastre se întunecară sfidător. Apoi îşi plecă fruntea. De ce să-l provoace? El era mai puternic.

&

O rază de soare se strecură printre perdelele de mătase din camera în care fusese găzduită la vila lui Alexander Marianatos.

Avea la dispoziţie un salon, dormitorul şi o baie, totul decorat cu mult bun gust, în tonuri de albastru şi galben.

Dar, în ciuda acestui lux care o înconjura, Helen se simţea prizonieră...

Îmbrăcă fusta maro şi bluza albă, şi coborî. Surâse când constată că se făcuse deja nouă şi jumătate. Făcuse totul ca să întârzie, evitând astfel să-l întâlnească pe Alexander. Probabil că plecase la birou de mult!

Maria, camerista, o primi cu surâsul pe buze.

– Bună ziua, domnişoară. Domnul Marianatos vă aşteaptă pe terasă, lângă piscină.

Dezamăgită, văzându-şi planul dejucat, Helen se duse să-l întâlnească. Alexander se afla aşezat în faţa unei mese aranjată pentru două persoane. Îmbrăcat într-un costum elegant, citea ziarul de dimineaţă.

Auzindu-i paşii, ridică privirile.

– Bună ziua, Helen, spuse el pe un ton forţat.

Se ridică şi politicos, îi trase scaunul.

– Te-ai sculat târziu! Să însemne că ai dormit bine în prima noapte petrecută sub acoperişul meu?

Tonul îi era zeflemitor şi fata roşi. Cu greu îşi reţinu unele cuvinte muşcătoare care-i veniseră pe buze.

Alexander spuse Mariei câteva cuvinte în greceşte, apoi se întoarse spre Helen:

– I-am cerut să aducă micul dejun.

Camerista se depărtase deja. Stingherită, Helen se

gândi că femeia o judeca aspru. Alexander o pusese într-o situaţie îngrozitoare.

– Vreau să te abonez la un ziar american, spuse el. Dacă-mi amintesc bine, îţi place să citeşti ştirile la micul dejun.

– Nu te osteni prea mult. Nu... nu voi rămâne prea mult.

– De unde ştii?

Se măsurară din priviri şi ea fu prima care-şi coborî ochii.

– Nu uita că eu hotărăsc! îi aminti el.

Maria aduse micul dejun şi începură să mănânce în tăcere.

– Ai făcut ceva ca să-l scoţi din închisoare pe Gary? întrebă brusc Helen.

– Nu încă.

– De ce?

– Lucrurile nu sunt atât de simple! Altfel n-ai fi fost acum aici, nu-i aşa?

Îl privi fără să spună nimic.

– De altfel, nu-i nici o grabă!

Da, se vede că nu el se află în închisoare! Indiferenţa lui o scoase pe Helen din sărite.

– Îţi baţi joc de mine?

– Eu? Deloc. Mănânc liniştit... şi...

– Eşti un...

– Nu m-ai înţeles, Helen, i-o tăie el. Când spun că nu-i nici o grabă, asta înseamnă pur şi simplu că oamenii pe care trebuie să-i contactez n-au sosit încă

la birourile lor! Nu vrei să-i deranjez acasă la ei, n-ar fi folositor fratelui tău.

– Iartă-mă... murmură fata.

– Încerc să acţionez şi eu cât mai bine, şi asta în folosul tău. Nu asta aştepţi de la mine? Şi tu, tu ce îmi dai în schimb?

– Îţi cer numai să fii înţelegător faţă de cineva care are probleme.

– Ca şi cum tu ai fi înţelegătoare cu mine, nu-i aşa?

– Este altceva.

– Cum asta?

– Ştii foarte bine ce vreau să spun! Dar tu ştii foarte bine să fentezi!

La capătul răbdării, se ridică brusc şi se aplecă spre ea. Expresia îi era dură, nemiloasă, cu buzele strânse şi ochii sclipindu-i ameninţător.

– M-am săturat de acuzaţiile tale, de cererile şi întrebările tale. Crezi că totul îţi este permis? Şi cum rămâne cu mine?

– Eu... te-am ascultat. Am venit şi locuiesc aici.

– Nu-i suficient!

Fata îşi muşcă buzele: ştia destul de bine că orice alt aranjament era imposibil! Că acest om nu se va mulţumi niciodată doar cu câteva săruturi...

Cu sprâncenele încruntate, Alexander o privea cu atenţie.

– Mai întâi de toate, spuse el, să nu te mai prind cu cocul ăsta! Pe urmă, îţi interzic să mai porţi fusta

asta hidoasă şi bluza asta de parcă ai fi o biată educatoare! Dacă te mai prind cu ele, ţi le scot chiar eu!

– Dar nu... nu am nimic altceva de purtat! Valizele mele şi ale lui Gary au rămas la aeroport şi probabil că au ajuns deja la New York!

– Draga mea, fiindcă locuieşti sub acoperişul meu, vreau să te îmbraci conform gustului meu.

– Dar n-am destui bani pentru asta! Şi chiar dacă aş avea...

– Cât de nesuferită poţi fi... Aha, am găsit ceva ce poţi face pentru mine: să te îmbraci în aşa fel încât să fii şi mai frumoasă!

În vocea lui se putea distinge o notă de autoritate. Dar tot atât de bine şi o uşoară ironie care o făcu să sară cât colo:

– Nu! Sunt foarte bine şi aşa!

– Uiţi convenţia noastră, se pare. Ai ceva obligaţii de îndeplinit, draga mea... Or, în dimineaţa asta, eşti încă departe de a-ţi fi îndeplinit tot ce ţi-ai asumat. Mai întâi, ai fost extraordinar de nesuferită, şi apoi m-ai făcut să te aştept două ore nesfârşite.

O ameninţă cu degetul.

– De acum înainte, vreau să cobori cel târziu la ora şapte şi un sfert. Dacă nu, vin chiar eu să te dau jos din pat! De altfel, atunci când spun că ai nevoie de toalete noi, nu trebuie să protestezi, ci să asculţi.

Era mai mult decât putea suporta Helen. Nu se

considera nici jucărie, nici sclavă. Drept cine o lua?

Cu vocea tremurându-i de furie, spuse:

– Nici nu se pune problema. Mergi prea departe! Nu... nu mai rămân nici măcar o secundă!

Îl văzu ridicând o sprânceană, zeflemitor.

– Cum vrei! îi spuse cu indiferenţă.

Fata se ridică şi, fără nici un cuvânt, plecă făcând să-i răsune puternic tocurile.

Ajunsă în faţa uşii de sticlă care dădea spre hol, se opri brusc şi se întoarse cu faţa la el. Alexander nu se mişcase din loc şi un surâs sardonic îi flutura pe buze. Era clar că se aşteptase la asta...

– Şi Gary? murmură ea.

– Faci cum crezi...

Fata îşi plecă fruntea, învinsă, şi cu paşi înceţi reveni la masă, ocupându-şi locul.

– Sunt fericit să constat că, din când în când, reuşeşti să arăţi că eşti rezonabilă, remarcă el pe un ton rece.

Îşi privi ceasul.

– La ora unu, va veni şoferul să te ia. Ne vom întâlni la un magazin de modă.

– Îmi supraveghezi cumpărăturile?

– Bineînţeles. Eşti capabilă să-ţi cumperi nişte haine fără nici un Dumnezeu. Trebuie să te supravegheze cineva! S-ar spune că-ţi face o deosebită plăcere să te urâţeşti. Îţi voi face o garderobă demnă de tine, draga mea!

– Da, dar asta va costa scump.

– Nu te preocupa de chestia asta!

Helen păli.

– Nu vreau ca tu să-mi cumperi toalete!

– Dacă-ţi dau, dă-mi şi tu! Eu mă ocup de eliberarea fratelui tău. În schimb, tu...

Fata sări brusc, neputându-se stăpâni. Tocmai voia să fugă în camera sa, dar Alexander nu-i dădu timpul necesar. O apucă de încheietura mâinii şi o trase spre el.

După ce se zbătu zadarnic, abandonă lupta.

Cu toate acestea, când buzele lui Alexander îi atinseră gâtul, simţi cum un val de plăcere o străbate din cap până-n picioare. Îi fremătă toată în braţe, în timp ce el îi săruta ochii, tâmplele, buzele, deşteptând în ea o mulţime de senzaţii noi, necunoscute.

De-abia se mai putea ţine pe picioare. Aproape că se agăţă cu disperare de el... Alexander îşi slăbi în cele din urmă strânsoarea şi ea reuşi să se degajeze. Simţea cum totul se învârte în jurul ei.

Clătinându-se, se îndreptă spre vilă. Era de ajuns deci ca Alexander s-o sărute ca ea să-şi piardă capul? În acele momente, nimic nu mai conta pentru ea decât dorinţa de nestăvilit de a i se ghemui la piept, de a simţi cum buzele lui o acoperă cu sărutări?...

Poate că mai mult conta ura şi mânia decât acest abandon de care mai apoi i se făcea ruşine!

Helen se repezi spre camera ei şi se aruncă pe pat.

Tocmai descoperise ceva, ceva foarte important pentru ea.. Dacă se afla sub acoperişul lui Alexander, asta se întâmplase fiindcă aşa voise ea, pentru că îi dorea sărutările, îmbrăţişările...

Îşi mărturisea propria slăbiciune şi se întreba înfricoşată cât timp va mai putea rezista atracţiei lui... O atracţie irezistibilă, care o făcea să i se arunce în braţe.

VII

– Fiţi sigur, domnule Marianatos, că pentru dumneavoastră magazinul meu este deschis la orice oră din zi şi din noapte! E suficient doar să-mi telefonaţi...

Doamna Moreau, o franţuzoaică, proprietara magazinului de modă foarte căutat de elegantele din Atena, întinse armatorului mâna, pe care acesta, politicos, o sărută.

Gestul evoca o anumită intimitate şi Helen simţi o strângere de inimă. Tot pălăvrăgind, doamna Moreau îşi conduse clienţii într-un salon deosebit de luxos.

– Ca urmare a telefonului dumneavoastră din această dimineaţă, domnule Marianatos, am căutat îndelung printre modelele mele de ultimă oră pe acelea pe care credeam că v-ar fi plăcut să le...

Făcu o scurtă pauză.

– ...vedeţi îmbrăcate de prietena dumneavoastră, termină ea, în cele din urmă.

În vocea ei afectată era o urmă de ironie şi Helen se simţi extrem de stingherită în această atmosferă catifelată, intimă.

– Acum, că am cunoscut-o, continuă ea, ştiu exact de ce este nevoie! Vreţi să vă aşezaţi? Manechinele mele vor sosi imediat.

– Aş prefera ca prietena mea să încerce chiar ea modelele pe care le-aţi ales, Françoise! ceru Alexander.

– Cum doriţi.

Helen încercă diferite toalete de o simplitate mult prea căutată. Ea, care de obicei nu era cochetă, se minuna de schimbarea care se produsese în ea... Tânăra fată cu un aer puţin sever şi cu veşminte mult prea clasice, devenea o femeie sofisticată, tulburătoare!

Ultima rochie pe care o încercă era neagră, cu un decolteu adânc care-i descoperea destul de mult sânii. O tăietură laterală îi descoperea piciorul la fiecare pas.

Rochia era atât de îndrăzneaţă, încât avea impresia că este goală...

Intră în salonul în care o aştepta Alexander. Acesta o contemplă fără să scoată un cuvânt. Dar privirea lui rătăcea pe trupul ei ca o mângâiere tulburătoare, care vorbea de la sine.

Privirile li se întâlniră. În ochii lui Alexander, fata citi o admiraţie sinceră şi o dorinţă ce nu putea fi ascunsă...

– Cred că am ales modelele care o pun cel mai bine în valoare, declară doamna Moreau, satisfăcută de munca ei.

Helen avu impresia că devenise un obiect. Se întreba dacă nu cumva Alexander avea obiceiul să-şi aducă aici amantele cu scopul de „a fi puse în valoare" de doamna Moreau.

Se schimbă cu hainele ei şi se apropie de armator.

– Dar încă n-ai terminat! exclamă acesta.

– Credeam că rochia neagră este ultima, replică aceasta cu o voce îngheţată.

– Şi lenjeria? spuse el pe un ton obraznic.

– Ah! Asta nu!...

Şi aşa îi fusese destul de penibil să defileze în faţa lui îmbrăcată în ultimele creaţii ale doamnei Moreau. Nici nu intra în discuţie să înceapă să facă acum strip-tease numai pentru că el voia s-o vadă cu fel de fel de cămăşi de noapte sugestive!

Îi arătă un halat de casă din mătase albă, subţire. Părea atât de erotic în mâinile lui, încât Helen îşi pierdu cumpătul.

– Nu-l voi purta niciodată în faţa ta!

Surâse în timp ce degetele i se jucau cu materialul aproape transparent.

– De ce nu? Ţi-ar sta minunat...

Vocea-i era joasă, mângâietoare, subînţelegând că între ei există o intimitate deplină...

– Nu!

Îşi dădu capul pe spate, cu un licăr de veselie în

ochi... În cele din urmă ridică din umeri.

– Foarte bine... Nu insist. Dar e păcat... Mi-ar fi plăcut să te admir îmbrăcată în pânza asta de păianjen...

Kara, micuţa cameristă, o ajută pe Helen să-şi aranjeze toaletele pe care tocmai le primise.

– Ce rochii frumoase! exclamă ea.

La vederea tuturor cutiilor care-i invadaseră camera, Helen se simţea descurajată. Se lăsă să cadă pe pat şi închise ochii, după ce dăduse drumul cameristei.

Răsfoia acum o revistă pe care o cumpărase la aeroport, dar nu reuşea să se concentreze.

Pe cămin, o pendulă bătea fiecare oră. Timpul trecea destul de repede... În curând se va întoarce şi Alexander. Era obligată să rămână la el... Din cauza fratelui său!

Ce altă soluţie avea! Cel puţin ea nu vedea nici una.

Cineva bătu în uşă.

– Intră! strigă ea fără să se mişte din pat.

Precis că micuţa Kara se întorsese din nou.

– Bună seara, Helen! se auzi vocea caldă şi profundă a lui Alexander, voce care o tulbura atât de mult.

Se întoarse repede şi, cu inima bătându-i nebuneşte, îl văzu apropiindu-se cu un pahar de whisky în mână.

Cât de seducător era în costumul lui alb, croit impecabil! Îi zâmbea acum fermecător şi fata încercă să-şi mute privirile de la buzele lui...

– N-ai terminat cu aranjarea cumpărăturilor? o întrebă el.

– Nu, nu încă.

– Te vei ocupa mai târziu şi te va ajuta şi Kara... Acum trebuie să te pregăteşti. Aştept invitaţi la cină şi-i vom primi împreună.

– Dar nu cunosc pe nimeni.

– Unul dintre ei face parte din elita administraţiei. Îl poate ajuta pe Gary...

– Oh!

– Vor mai fi şi doi sovietici.

Acum se afla lângă pat. Mult prea aproape.

– Şi... Gary?

– Omul de care depinde libertatea lui nu este încă în Grecia. E aşteptat să se întoarcă de pe o zi pe alta...

Era oare adevărat? Sau mai degrabă o manevră s-o ţină la discreţia lui?

– Văd că încă nu te-ai schimbat, remarcă el.

– Nu aveam nici un motiv...

– Îţi aminteşti ce ţi-am spus? Nu vreau să te mai văd îmbrăcată aşa! Dacă nu...

Se aplecă asupra ei.

– Dar poate că vrei să mă provoci să te dezbrac? întrebă el cu o blândeţe ameninţătoare.

– Nu vei îndrăzni!

– Nu?

Şi într-o fracţiune de secundă-se aruncă asupra ei, înainte ca Helen să se fi putut refugia în fundul patului. Puse paharul pe măsuţa de noapte şi o luă în braţe.

– N-ar trebui să mă sfidezi aşa...

Cu arătătorul îi ridică bărbia. Privirea i se fixă în ochii fetei, a cărei inimă începu să bată nebuneşte. Nu vroia nimic altceva decât ca buzele lui să o sărute, să-i simtă mâinile pe corp...

– Lasă-mă... murmură ea.

– Imediat ce vei accepta să-ţi deznozi părul şi să-ţi schimbi hainele...

– Mă îmbrac şi mă pieptăn aşa cum îmi place mie!

Alexander puse mâna pe gulerul bluzei. Pentru el era un joc să sfâşie ţesătura uşoară...

– Dacă am cheltuit o mică avere la doamna Moreau, n-am făcut-o ca tu să continui să porţi urâţeniile astea! În seara asta ţin să faci onorurile casei în faţa invitaţilor.

Îi dădu drumul şi se îndreptă spre şifonier. După ce examină rochiile, alese una din tafta albastru închis.

– Dacă refuzi s-o porţi ţi-o pun eu cu forţa!

Era capabil...

– Da, da, o voi purta! îl asigură ea repede.

Surâse uşor, zeflemitor, arătându-şi dinţii strălucitori.

– Păcat... M-aş fi însărcinat bucuros să te îmbrac!

Helen se revoltă. Dar ce putea spune? Se predase de bună voie acestuia. Se găsea în întregime la bunul lui plac, gândi ea, privindu-l cum se depărtează şi părăseşte camera cu mersul lui nepăsător.

Alexander stătea în picioare în birou, lângă cămin, când apăru Helen îmbrăcată cu rochia de tafta albastră.

Rămase pe prag, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul.

De o eleganţă discretă în smokingul croit perfect, studia cu un aer îngrijorat un dosar.

Ridică brusc capul şi încruntă sprâncenele.

– Mică răzvrătită! exclamă el. Nu ai înţeles că e inutil să mi te împotriveşti?

Din câţiva paşi fu lângă ea şi începu să-i scoată cu îndemânare acele care-i susţineau cocul. Imediat, pletele-i blonde căzură în cascadă pe umerii tinerei.

– Oh! doar reuşi el să articuleze, încântat.

O trase spre el şi-şi plimbă degetele pe spatele ei gol. Helen se simţi străbătută de un fior de plăcere. Buzele lui îi atinseră părul, dar îi dădu drumul imediat; un servitor îl anunţa că încep să sosească invitaţii.

Puţin mai târziu, în timp ce se afla aşezată în faţa lui Alexander la masa pusă cu multă somptuozitate, Helen se întrebă ce căuta ea în decorul ăsta

de basm, singura femeie printre toţi aceşti necunoscuţi influenţi...

De ce insistase atât de mult Alexander ca ea să participe la cină şi acum nu-i dădea nici o atenţie? Discuta cu cei doi diplomaţi sovietici aşezaţi lângă el. Ceilalţi invitaţi erau oameni de afaceri greci, printre care se afla şi acela care-l putea ajuta pe Gary.

De mai multe ori se simţise privită cu multă curiozitate de cei doi ruşi.

Ce gândeau oare despre ea? Alexander o recomandase drept secretara sa... Dar o secretară nu şi-ar fi putut oferi niciodată o asemenea rochie ca cea pe care o purta ea acum!

Cu siguranţă că o credeau amanta gazdei lor...

Grecii, dimpotrivă, nu păreau surprinşi deloc de prezenţa ei. Erau obişnuiţi, desigur, să-l vadă pe Alexander primind invitaţii în compania ultimei lui cuceriri...

În momentul când trecură în salon, surprinse privirea celui mai corpolent dintre cei doi sovietici, o privire pofticioasă, care o făcu pe Helen să roşească de ruşine.

Nu va mai accepta nici o clipă să se preteze la jocul ăsta echivoc! Pretextând o migrenă, ceru lui Alexander permisiunea să se retragă.

I-o acordă fără nici cel mai mic entuziasm şi ea dispăru repede într-un foşnet de tafta, în timp ce invitaţii armatorului continuau să pălăvrăgească în faţa ceştilor cu cafea.

Îşi privi ceasul şi făcu un calcul rapid. Era momentul ideal pentru a-l suna pe Bill Simpson ca să-l anunţe că nu vă mai preda în noul an şcolar fiindcă rămâne în Grecia...

Legătura se făcu destul de greu cu Statele Unite şi-i trebui mai bine de o oră până să reuşească să vorbească cu prietenul ei.

În câteva cuvinte îi explică situaţia. Bill rămase tăcut câteva momente lungi înainte de a-i spune:

– Nu te înţeleg. Dacă Gary urmează să fie eliberat dintr-o zi în alta, de ce vrei să rămâi în Grecia?

– Bill, este... este foarte complicat... Nu-ţi pot povesti în amănunt tot ceea ce s-a întâmplat. Mi-ar trebui câteva ore pentru asta!

– Aşadar, pot trage concluzia că n-ai primit scrisoarea prin care-ţi arătam turneul de concerte ce ţi l-am organizat pentru la toamnă?

– Oh, nu! exclamă ea consternată.

Apoi, cu o voce neutră, murmură:

– Trebuie să-l anulezi...

– Helen, voiam atât de mult să te revăd...

– Şi eu, Bill.

În momentul în care închidea, uşa bibliotecii se trânti puternic şi Alexander înaintă spre ea, furios.

– Deci pentru a-i telefona lui Bill al tău m-ai abandonat?

– Nu!

Se apropie şi mai mult, ameninţător, sigur pe el şi pe forţa lui. Fata încercă să-i ţină piept.

– N-ai dreptul să mă spionezi!

– Am venit pur şi simplu să văd ce mai faci. Mi-era teamă că eşti bolnavă!

– Oh!

– Eşti îndrăgostită de el? o întrebă abrupt.

Simţi cum o cuprinde disperarea. Alexander o ţinea prizonieră... şi din cauza lui, era obligată să anuleze un turneu de concerte, când, timp de ani întregi muncise pe brânci studiind pianul tocmai pentru aşa ceva!

– Dacă aş fi fost rezonabilă şi cu judecată, ar fi trebuit să mă îndrăgostesc de el! E atât de bun! Nu-ţi seamănă absolut deloc, crede-mă... Nu-i deloc genul de bărbat care să constrângă o femeie pentru...

Brusc, Alexander o prinse în braţe.

– M-am săturat să te tot aud vorbind de Bill al tău! Ştiu şi cum să procedez ca să te fac să-l uiţi...

Fata se zbătea, dar Alexander o săruta, un sărut prelung, pasionat.

Învinsă, încetă să-i mai reziste, şi supărarea i se spulberă. Când în cele din urmă îi dădu drumul, Helen nu putu decât să murmure cu voce tulburată:

– Nu... nu ai dreptul să mă tratezi aşa!

– Dacă ar fi după tine, n-aş avea nici un drept: nu am dreptul să te spionez, nu am dreptul să te sărut... Dar, iubita mea, eşti singura de condamnat! Tot timpul mă sfidezi... şi eşti atât de frumoasă că ai băga în păcat chiar şi un sfânt!

Îi privi fix, cu obrăznicie calculată, decolteul

adânc. Cu un gest rapid, fata îşi ridică breteaua rochiei care-i alunecase de pe umăr.

– Mă duc în camera mea. Vreau să fiu singură! Şi te previn, voi încuia uşa cu cheia... adăugă ea pe un ton răzbunător.

Alexander izbucni în râs.

– Frumoasa mea, tu care pretinzi că mă cunoşti bine, ar trebui să ştii că o broască nu mă poate opri!

Puţin mai târziu, în timp ce stătea lungită în pat şi nu putea să adoarmă, încercă să şi-l alunge din minte, dar degeaba.

A doua zi dimineaţa, Helen coborî la micul dejun la ora şapte, aşa cum se convenise, dar Alexander plecase deja.

Ar fi trebuit să se simtă încântată că e singură şi poate mânca liniştită. Cu toate acestea, nu-şi putu reţine dezamăgirea în momentul în care se aşeză la masa pe care se afla doar un singur tacâm.

Ziua i se păru nesfârşită. Orele treceau, mohorâte, cu o încetineală exasperantă...

În cursul ultimelor săptămâni nu avusese nici o clipă de răgaz, atât de organizată fusese excursia. Acum, când nu mai avea nici o obligaţie, simţea cât de mult îi lipseşte pianul...

Înainte, avea obiceiul să petreacă cel puţin cinci ore pe zi în faţa clapelor. Se împlinea ceva mai mult de o lună de când nu mai cântase...

În salonul vilei admirase extraordinarul pian de

concert şi remarcase numeroasele partituri. Fără să mai ezite, se aşeză în faţa instrumentului, lăsându-şi degetele să alerge pe clape.

Cântă mai întâi câteva game pentru a-şi intra în mână, după care atacă *Nocturna* de Chopin. Deodată, un zgomot uşor în spatele ei o făcu să tresară.

– Nu te opri pentru mine, Helen!

– Gary! exclamă fata.

În culmea bucuriei, se repezi spre fratele său.

– Oh! Gary! E formidabil... lată-te înapoi!

Şi, neliniştită:

– Spune-mi, cum te simţi? Nu ţi-au făcut rău?

– Sunt într-o formă grozavă, doar că mor de foame...

Helen surâse. Dacă Gary îşi păstrase pofta lui de mâncare, atât de bine cunoscută, totul era în regulă!

– Alexander mi-a promis pentru cină o friptură uriaşă, spuse el pofticios.

Helen se crispă.

– Alexander?... Unde e?

– Cred că în piscină.

– Ar... ar trebui să-i mulţumesc.

– Păi, atunci pune-ţi costumul de baie! Vin şi eu în cinci minute!

Fata urcă în camera ei şi se grăbi să-şi pună costumul de baie croit dintr-o singură piesă pe care Alexander i-l cumpărase de la doamna Moreau.

În timp ce cobora scara simţi o nerăbdare ciudată la gândul că-l va revedea...

Încă de dimineaţă nu încetase să se gândească la el. Era normal să-i fie recunoscătoare pentru eliberarea fratelui său... Dar numai din cauza recunoştinţei îi bătea inima atât de puternic şi pulsul îi creştea ori de câte ori îşi amintea de silueta lui zveltă, de braţele-i protectoare, de săruturile lui pasionate?

Când se opri pe marginea piscinei, Alexander deja ieşise din apă. Părul îi era ud şi pe piept îi scânteiau picături de apă.

Helen simţi cum i se strânge inima... Simţea regretul de a-i fi spus atât de multe lucruri neplăcute şi de care nici măcar nu-şi mai amintea. Ar fi vrut să-i ceară scuze...

O zări şi, fără grabă, pe îndelete, îi admiră silueta graţioasă, subliniată şi mai mult de costumul de baie. Simţi cum roşeşte sub privirea lui plină de admiraţie şi uită tot ce voia să spună...

– Helen, te-am ascultat cântând... Extraordinar! spuse el cu vocea-i caldă şi învăluitoare.

– Mulţumesc, murmură fata cu timiditate şi faţa-i frumoasă i se lumină auzind complimentul.

– A fost plăcută ziua?

– Da...

Şi nu mai adăugă nimic. Se gândea că dacă ar fi fost soţia lui, toate zilele i s-ar fi scurs la fel... Ar aştepta în fiecare seară, nerăbdătoare, întoarcerea bărbatului iubit.

Bărbatul iubit... Dar oare se îndrăgostise de

Alexander? Şi dragostea era această atracţie puternică pe care o simţea pentru el?

Nu, imposibil! Sigur, îi era profund recunoscătoare, dar de aici până la dragoste!...

Aici ajunsese cu gândurile când sosi şi Gary şi plonjă în piscină. Alexander plonjă şi el, la rândul lui, şi cei doi începură să se zbenguie ca nişte copii, lansându-se chiar şi într-o cursă nebună. Helen fu mirată când văzu cât de repede se simpatizaseră unul pe celălalt.

În timpul cinei, care li se servise pe terasă, fata descoperi că cei doi îşi petrecuseră întreaga zi împreună, în biroul lui Alexander.

– În câteva minute, declară armatorul, Gary a reparat aparatul de aer condiţionat care era stricat de mai multe zile! Aş vrea, dacă îl interesează, să-i ofer un post în fabrica mea. Fratele tău are geniul mecanicii, Helen!

– Nu-i da pe mână maşina ta! spuse fata râzând. Ar fi capabil să-i demonteze motorul cu totul!

Gary se ridică de la masă.

– Asta îmi aminteşte că Georgios mi-a promis că-mi arată Rolls-ul...

Dispăru, şi Helen izbucni în râs.

– Dacă ţii la maşină, Alexander, ai face mai bine să-l însoţeşti!

– Prefer să rămân cu tine, îi răspunse cu voce joasă.

– Încă... încă nu ţi-am mulţumit pentru tot ce-ai făcut pentru Gary.

– A fost eliberat pe cauţiune şi trebuie să rămână în Grecia. Încă mai planează asupra lui multe acuzaţii...

– Dar nu se mai află în închisoare. Asta-i principalul!

Cerul se acoperise cu stele. Când Alexander îşi puse mâna peste a ei, Helen nu şi-o mai retrase, fericită că se află lângă el.

– Cât de relaxată pari astăzi, remarcă el. S-ar spune că începi să te obişnuieşti cu noua viaţă...

Şi îi surâse drăgăstos. Helen îşi rememoră fiecare amănunt al serii. Da, era fericită.

Helen locuia de două săptămâni în vila armatorului...

Şi era tot atât de fericită...

În dimineaţa asta, Alexander şi Gary plecaseră împreună la birou, după ce serviseră împreună toţi trei micul dejun. Cu vârful degetelor îşi mângâiase fruntea în locul în care Alexander o sărutase uşor...

Îi promisese că va sosi la prânz.

Acum nu se mai temea de el. În cursul acestor cincisprezece zile, reuşise să-l cunoască mai bine şi acum ştia că se înşelase în privinţa lui.

Reuşise să-l scoată nevinovat pe Gary. Şi îi mai şi oferise un post de viitor în fabrica lui.

Pentru că era imaginea standard a play-boy-ului, frumos şi seducător, îşi imaginase că era tot atât de insensibil şi de dur ca şi tatăl său. Obsedată de

ranchiuna pe care o purta autorului existenţei sale, nu reuşise să-şi aprecieze gazda la justa lui valoare.

Din când în când se întreba de ce Alexander ţinea atât de mult ca ea să rămână în Grecia şi singura explicaţie care-i venea în minte era aceea că şi el o iubea tot atât de mult pe cât îl iubea ea!

Ciripitul unei păsărele se auzi brusc şi Helen îşi simţi inima plină de bucurie.

– Ce zi minunată! murmură ea.

Nu avea nici un chef să cânte la pian astăzi. Va merge la piaţă şi va cumpăra flori, multe flori, cu care să umple casa... Simţea în mod inexplicabil dorinţa de a-i face plăcere lui Alexander.

Când, peste o oră, se întoarse acasă cu braţele pline de flori, se opri brusc, descoperind în hol un adevărat munte de bagaje elegante.

– Dar cine...

Nu avu timp să spună mai mult. Natasha, îmbrăcată într-un halat transparent de mătase albă, împodobit cu pene de struţ, apăru pe pragul salonului. Avea graţia unei lebede... Zărind-o pe Helen, încruntă sprâncenele.

– Cine sunteţi? Şi ce faceţi aici? întrebă ea pe un ton imperios.

– Sunt... sunt secretara lui Alex... adică, vreau să spun a domnului Marianatos.

– Încă nu v-am văzut. Cred că v-a angajat recent...

Făcu o pauză scurtă.

– Trebuie să vă explic despre ce-i vorba. Nu sunt o simplă invitată a lui Alexander... Când vin la Atena, trăiesc cu el!

Ochii ei aveau sclipirea îngheţată a smaraldelor. Nimeni nu se putea înşela asupra semnificaţiei spuselor sale...

Helen avu impresia că primise o lovitură puternică. Înăbuşindu-şi plânsul, lăsă să-i cadă din mână, pe dalele de marmură, buchetul de flori.

Toată bucuria şi fericirea de care se simţise cuprinsă încă de dimineaţă dispăruse. Visele-i minunate deveniseră cenuşă.

Fu pe punctul de a fugi cât mai departe de femeia asta care-i distrusese fericirea. Dar nu voi totuşi să arate cât de mult suferă.

Cu un surâs forţat, ridică buchetul de flori în timp ce pe obraz îi apăru o lacrimă.

VIII

– Dacă sunteţi secretara lui Alexander, de ce mergeţi să cumpăraţi flori în loc să lucraţi? întrebă arogantă Natasha.

Spinul unui trandafir se înfipse în palma fetei, care-şi reprimă o grimasă de durere.

– Am...

În aceeaşi clipă, Maria intră în cameră şi făcu din cap un semn scurt Natashei, după care se întoarse spre Helen.

– Ştiţi cumva, domnişoară, dacă domnul Marianatos vine la prânz?

Helen reuşi să răspundă pe un ton natural.

– Da. Vin să aleg meniul împreună cu dumneata...

Întinse cameristei buchetul.

– Puneţi-le în vază înainte ca Alexander...

Roşi puternic şi cu efort, continuă:

– Înainte ca domnul Marianatos să sosească.

Natasha o privea cu ochii înghețați. După ce Maria ieşi, dansatoarea îi spuse pe un ton mieros:

– Nu cred că mai e nevoie să-mi răspundeţi la întrebare! Datorită Mariei am înţeles totul. Sunteţi una dintre amantele lui Alexander!

Helen roşi de furie şi umilinţă.

– Nu!

– De ce negi realitatea? Nu sunt şocată, după cum vezi! Am un spirit mult prea liber!

Stupefiată, Helen respiră adânc. Situaţia o depăşea...

– Dacă i-am cere Mariei să ne aducă nişte suc de fructe rece pe terasă? propuse Natasha. Am putea discuta în linişte...

Helen nu avea chef absolut deloc. Dar cum să refuze?

Cinci minute mai târziu, se aflau instalate pe o canapea pe veranda umbrită, aflată deasupra terasei. Helen o privea pe dansatoare printre gene. Era tot atât de frumoasă pe cât şi-o amintea, şi fiecare mişcare a ei era un poem de graţie.

Cu gâtul strâns, se întreba cum de-şi putuse închipui că lui Alexander i-ar fi păsat de ea în mod serios, atunci când putea să aibă o femeie atât de strălucitoare ca Natasha.

– Poate că sunteţi mirată că vă accept prezenţa aici fără să fac scandal? întrebă balerina. Dacă l-aţi cunoaşte pe Alexander tot atât de bine ca şi mine, v-aţi lua unele măsuri de precauţie, continuă ea, ridicând din umeri.

Ceva se rupse în sinea Helenei!

Alexander şi Natasha... Natasha şi Alexander...

Era şi el exact ca tatăl ei! Se lăsase păcălită cu bună ştiinţă, deoarece îl ghicise încă de la început.

Natasha continuă să vorbească, pe un ton de o blândeţe studiată:

– N-aş vrea să vă pricinuiesc nici un necaz, dar aţi face mai bine să nu vă legaţi prea mult de Alexander. Astăzi sunteţi pe placul lui, dar cine ştie ce va face mâine? Se plictiseşte atât de repede! Fie, împărţiţi patul cu el, dar...

– Nu... nu împart nici un pat cu el.

– Mă miraţi. Nu locuiţi aici?

– Ba da! Dar nu în sensul în care credeţi.

– Îmi vine greu să cred. Alexander nu-i un monument de răbdare şi...

– Suntem pur şi simplu prieteni.

– Prieteni într-un mod cu totul aparte! răsună râsul dur al Natashei.

Umilinţa şi furia o biciuiră pe Helen. Cu o voce tăioasă îi replică:

– Vă înşelaţi!

– Nu cred... E de ajuns să vă privesc rochia! Nu Alexander v-a cumpărat-o de la doamna Moreau?

Şi cum Helen nu spunea nimic, balerina începu să râdă:

– Vedeţi cât de bine îi cunosc gusturile! Şi nu numai în materie de rochii.

Fără să clipească, o privea pe Helen cu ochi de

pisică la pândă, savurând cu răceală stinghereala ei.

– Nu veţi pretinde acum că vă adăposteşte şi vă îmbracă fără să vă ceară nimic în schimb?

– Nu înţelegeţi nimic! repetă Helen. Fratele meu a avut unele necazuri şi Alexander...

Natasha făcu un gest teatral.

– Ţţ, ţţ... Nu vă mai pierdeţi timpul! Pentru mine, totul e clar... Fără îndoială că vă aflaţi la prima aventură, iată de ce sunteţi atât de stingherită. Să nu mai vorbim, nu vreau să vă plictisesc! Trebuie să facem în aşa fel încât să ne înţelegem, deoarece vom locui sub acelaşi acoperiş.

Vorbea cu multă blândeţe, dar Helen era conştientă de ostilitatea pe care dansatoarea nu reuşea s-o ascundă destul de bine sub masca ei suavă.

Cât de mult ar fi vrut să plece şi să se ascundă în camera ei! Dar ce pretext putea invoca?

Atunci îl văzu pe Alexander care se îndrepta spre ea cu paşi mari. Fluiera o melodie *sirtaki* pe care o auziseră împreună într-o *tavernă*. Cât de fericit părea...

O clipă, Helen se simţi şi ea fericită, dar imediat o cuprinse disperarea. Dacă Alexander se întorcea atât de devreme, era numai pentru a o vedea pe Natasha...

O sărută pe obraz fără să o observe de prima dată pe dansatoare, care rămăsese ghemuită pe pernele canapelei.

– Natasha? Ce faci aici? întrebă el cu o voce neutră.

– Ai uitat că trebuia să vin la Atena? Dragul meu, pentru un om de afaceri, eşti cam uituc! spuse ea privindu-l ca o pisică. Dar te iert... Ţi-ai petrecut destul de agreabil timpul liber!

Se întoarse spre Helen:

– Tocmai am făcut cunoştinţă cu ultima ta... ultima ta prietenă...

Alexander îşi încleştă maxilarele.

– Natasha, ce cauţi la Atena? repetă el iritat.

Nu părea deloc încântat de prezenţa ei. Câtuşi de puţin! Oare pentru că se simţea vinovat de prezenţa în casa lui a altei femei?

– Ei, hai, Alexander! Nu mi-ai propus chiar tu teatrul pentru a face repetiţii la *Pasărea de foc?* Compania mea va prezenta baletul la Festivalul de la Atena.

Se ridică şi se apropie de el, agăţându-i-se de braţ cu un gest posesiv şi-i întinse buzele.

Alexander se desprinse cu blândeţe.

– Cred că ţi-am mai spus că nu vreau să fac publică... prietenia noastră. Şi atunci când ne-am văzut la Paris, mi-ai spus că nu vei participa la Festival!

– Mi-am schimbat părerea... *Pasărea de foc* nu face parte din patrimoniul grec, dar i-am convins pe organizatori... Piedicile n-au fost chiar de netrecut.

– Mă întreb ce piedică e de netrecut pentru tine, spuse el cu o urmă de surâs.

– Toţi membrii companiei au fost cazaţi la hotel. Alexander, ne împrumuţi teatrul tău? Ai promis-o...

– Drept să spun, nu mă aşteptam ca organizatorii Festivalului să înscrie *Pasărea de foc* în programul lor...

Natasha surâse.

– Au făcut-o! exclamă ea triumfătoare.

Şi un surâs îi înflori pe faţă. Acum părea sigură de victorie.

– Îţi aminteşti de serbarea minunată pe care ai dat-o în cinstea mea la Paris? Aş vrea să faci acelaşi lucru şi aici... înainte de spectacol!

– Natasha, timpul meu este măsurat la secundă, spuse el cu o voce în care se citea nerăbdarea.

Clipi des din gene în semn de falsă timiditate.

– Te rog...

Alexander se întoarse spre Helen şi ochii i se îmblânziră. Fata îi susţinu privirea cu răceală.

– De ce nu? La urma-urmei, voi avea ocazia s-o prezint pe Helen prietenilor mei... În regulă, Natasha, o să-ţi ai serbarea dorită!

Asta nu-i fu de ajuns dansatoarei, care făcu o mutră îmbufnată.

– Chiar crezi că este într-adevăr necesar s-o prezinţi... pe fata asta prietenilor tăi?

Helen roşi puternic din cauza umilinţei. Obligând-o să locuiască în casa lui, Alexander o pusese într-o poziţie cu totul delicată. Şi pentru a pune moţ la toate, dispunea de ea ca şi când nici n-ar fi existat!

Era mai mult decât putea suporta!

O luă la fugă, hotărâtă să rămână surdă la chemările lui. În hol se opri să-şi mai tragă sufletul.

Alexander şi Natasha se îndreptau spre salon şi Helen nu se putu împiedica să nu audă ce-şi spun.

– Natasha, eşti imposibilă!

– Cinstit, nu credeam că fata asta ar putea să placă prietenilor tăi! spunea dansatoarea cu o voce condescendentă.

– Sunt absolut sigur de contrariu! îi replică Alexander pe un ton sec.

– Nu te supăra pe mine, dragule... Tot ce-am spus a fost dezinteresat. Nu trebuie ca micuţa asta să sufere din cauza inconştienţei tale!

Helen îşi înghiţi lacrimile, încercând să-şi recapete sângele rece.

Nu, nu se înşelase: Alexander era exact ca tatăl ei! Superficial şi nestatornic, nu se gândea decât la plăcerile lui. Trebuia să uite aceste două săptămâni încântătoare în care el se arătase a fi cu totul alt om...

Ajunsă în camera sa, lăsă lacrimile să-i curgă în voie.

Câteva momente mai târziu, cineva îi bătu la uşă, dar fata nu voi să răspundă.

– Helen, nu te mai purta ca un copil şi deschide-mi! Trebuie să vorbim!

Era Alexander! Cu nici un chip nu trebuia să

ghicească motivul disperării sale. Dacă inima îi era rănită, cel puţin să-şi salveze mândria.

– Pleacă! Nu vreau să te mai văd!

– Trebuie să-ţi vorbesc! Imediat!

Tonul lui de comandă o revoltă, dar îl ştia capabil să dărâme uşa dacă refuza să-i deschidă...

În cele din urmă se hotărî şi-i deschise. În atmosfera feminină a camerei, părea şi mai bronzat şi mai viril...

– Ai plâns, remarcă el cu blândeţe.

– Şi ce-ţi pasă ţie? îi replică pe un ton ascuţit, încercând să-şi ascundă disperarea.

Şi se simţi cuprinsă de furie.

– De ce ai venit aici? Îţi face plăcere să mă vezi plângând?

– Să-mi facă plăcere? repetă el uimit. Venisem doar să-ţi cer să nu te superi pe Natasha.

Şi ridică din umeri.

– Da, şi ca de obicei, mă acuzi de cele mai rele intenţii!

– Nu cred că am greşit prea mult...

– Ce vrei să spui?

– Oh! La ce bun să mai discutăm? Lasă-mă să plec, te rog! Vreau să mă întorc în ţara mea.

– Şi Gary? Văd că ai uitat că trebuie să mai compară încă o dată la tribunal, pentru ca totul să se termine.

Fata suspină.

– Aşa este, e vorba de Gary... Te rog, ieşi de

aici! mai spuse ea, răsucindu-se în sine, ca un animal rănit.

– Nu înainte de a lămuri situaţia!

Când voi s-o ia de mână, Helen se retrase brusc, de parcă ar fi fost înţepată.

– Nu mă atinge!

– Am înţeles. Dar îmi datorezi unele explicaţii. De ce te-ai supărat?

– Sunt oare prima femeie care te vede aşa cum eşti în realitate? întrebă ea, dornică să-i distragă atenţia.

– În orice caz, eşti prima care mă face să-mi ies din ţâţâni!

Era clar că abia se stăpâneşte.

– Alexander, eşti furios fiindcă te văd aşa cum eşti?

Exasperat, respiră adânc.

– Fie. Să admitem că sunt negru din cap până-n picioare... Şi acum, să discutăm puţin motivele care te frământă pe tine!

– Motivele mele?

– Sunt departe de a fi atât de curate precum vrei să mă faci să cred!

– Dar... dar e ridicol!

– Absolut deloc!

Nu mai era furios şi în ochi îi apăruse un licăr sardonic.

– De ce ai venit să mă cauţi prima dată la birou, dacă nu pentru...

– Dar nu cunoşteam pe nimeni altcineva în Atena! Şi fratele meu...

– Lucrurile s-ar putea interpreta şi altfel! Ştiind ce putere ai asupra mea, ai vrut să profiţi...

– Oh! Cum îndrăzneşti să gândeşti aşa? Când tu, prin şantaj m-ai obligat să vin să locuiesc aici, cu tine, numai pentru a-ţi satisface instinctele josnice...

– Instinctele mele josnice! Iată-ne ajunşi de unde am plecat! bombăni el exasperat. Aşa îmi mulţumeşti pentru cum te-am tratat ca invitată?

– Invitată? Asta o spui tu...

Alexander se încruntă.

– Aceeaşi poveste! Hotărât lucru, nu te laşi deloc! Deci, unicul meu scop este să abuzez de tine, nu-i aşa? Convingându-te, ori cu forţa?

Fata începu să tremure în timp ce el continuă:

– Şi cum îţi explici că încă nu mi-am atins scopul? În timpul acestor două săptămâni, nu ocaziile au lipsit!

Acum se afla foarte aproape de ea. Cu îndemânare, îşi desfăcu eşarfa de mătase pe care Helen i-o legase la gât. Fata simţi cum i se înteţesc bătăile inimii.

Alexander aruncă eşarfa pe pat, apoi, cu delicateţe, îi atinse spatele descoperit cu mâna, într-o mângâiere uşoară.

– Nu, nu ocaziile ne-au lipsit în ultimul timp! repetă el cu voce înceată.

Helen se încordă.

– Cum poţi fi atât de.. atât de obraznic?

– Obraznic? Nu! Sincer!

Îşi retrase mâna şi continuă:

– Nu uita, draga mea, în faimoasa noapte de la Paris, dacă aş fi vrut am fi putut merge mult mai departe!

Aruncă o privire eşarfei de mătase aruncată neglijent pe pat şi continuă cu o seninătate liniştită.

– Dar putem recupera timpul pierdut!

Cu obrajii în flăcări, fata se dădu câţiva paşi înapoi.

– Nu trebuie să-mi aminteşti ce s-a întâmplat la Paris! Nu trebuie să mai insinuezi...

Lăsă fraza în suspensie, în timp ce el ridică din umeri.

– Pur şi simplu încerc să te conving că n-am vrut niciodată să abuzez de tine. Imaginează-ţi că n-am fost nevoit niciodată să folosesc forţa pentru a convinge o femeie să se culce cu mine... Nu, nu pentru asta ţi-am cerut să vii să locuieşti aici.

Deodată, Helen se simţi ridicolă. Avea dreptate... Un bărbat atât de seducător şi celebru, fără îndoială că avea succes. Erau numeroase fetele care visau să-i aparţină, fie chiar şi pentru o noapte!

– Te cred, Alexander, spuse ea cu voce şovăielnică.

– Era şi timpul!

– Dar nu înţeleg... De ce vrei să rămân aici?

– O ştii foarte bine... îi replică pe un ton cald.

Inima fetei începu să bată şi mai puternic. Era oare posibil...

– Am vrut să te ajut. Erai prea concentrată asupra ta, te gândeai numai la muzica ta. Munca nu-nseamnă totul în viaţă, Helen! Trebuie să înveţi să şi trăieşti!

Răspunsul o dezamăgi profund. Timp de o clipă crezuse că-i va mărturisi dragostea lui...

– De ce plângeai când am intrat?

– Eu... eh...

În minte îi reveni conversaţia pe care o avusese cu Natasha şi faţa i se crispă.

– Din cauza Natashei?

– Într-un fel, da.

– Nici nu mă aşteptam să vină. Dacă aş fi ştiut că are intenţia să vină, i-aş fi spus că mi-e imposibil s-o primesc.

– Nu voiai s-o primeşti?

– Nu. Este mult prea dificilă... Ca toate starurile, este teribil de răsfăţată, mai rău ca un copil.

Cu o strângere de inimă, Helen înţelese că Alexander vorbeşte în cunoştinţă de cauză. Care era natura exactă a relaţiilor cu dansatoarea? Ar fi vrut să-i pună numeroase întrebări asupra vieţii sale afective, dar nu îndrăzni.

După cină, Helen se duse să facă o mică plimbare prin grădină. Alexander veni după ea imediat.

– Helen... o strigă el.

Simţi cum vocea-i caldă şi profundă vibrează în ea. Se întoarse, cu ochii strălucindu-i de speranţă. Lumina lunii făcea să-i sclipească părul şi rochia de seară cu lame argintiu.

– Da... Alexander.

De o eleganţă sobră în smokingul său, se plecă spre ea.

– Sper că Natasha nu te-a plictisit prea mult în seara asta.

– Nu, minţi Helen.

Dansatoarea, fermecătoare în rochia-i de catifea purpurie, monopolizase atenţia lui Alexander de-a lungul întregii seri. Făcuse în aşa fel încât Helen să fie exclusă din conversaţie, vorbind greceşte cel mai adesea, sclifosindu-se cu fel de fel de glume cu două înţelesuri, pe care numai ei singuri le puteau înţelege.

– Natasha mi-a spus că te-ai oferit s-o înlocuieşti pe pianista ei pentru repetiţia cu *Pasărea de foc*. Se pare că s-a îmbolnăvit de gripă... Ţi-a forţat mâna, cumva?

– Deloc. Eu i-am propus!

Alexander răsuflă uşurat.

– Perfect. Mi-a fost teamă că te-a obligat cumva

să-i faci serviciul ăsta... Nimeni n-are voie să-ţi dea ordine aici.

Şi cu un surâs poznaş, adăugă:

– În afară de mine!

– Mă întreb cine este aici cel mai autoritar, Natasha ori tu? îi replică fata pe acelaşi ton.

Surâsul lui Alexander se şterse.

– Oh! Natasha, fără îndoială! Dar am vorbit destul despre ea. Eu am venit să te văd pe tine...

Îi luă mâna şi o trase spre grădină. Helen îşi înăbuşi un suspin. Dacă Natasha n-ar fi fost aici, cât de uşor ar fi fost totul! Dar, vai! îi era imposibil să uite ce-i spusese dansatoarea...

În cursul cinei, o observase cu atenţie în timp ce vorbea cu Alexander.

Grecul şi rusoaica aveau aceeaşi vitalitate, aceeaşi exuberanţă. Amândoi se asemănau... Erau făcuţi să se înţeleagă!

În ochi îi apărură lacrimi. De ce venise Alexander după ea, în grădină? Îi era milă de ea?... Da, sigur, asta era. Îşi trase mâna brusc.

– Aveai să-mi spui ceva în mod special? se auzi ea spunând, afectând o falsă dezinvoltură.

– Ah! Aşa este... Pentru tine, totdeauna acţiunile mele au un motiv ascuns! spuse el izbucnind în râs.

– Alexander, nu râde de mine!

– De ce? O meriţi...

Şi ochii negri îi scânteiară...

– Şi dacă nu te-ai înşelat în privinţa mea? Dacă

eu, josnic cum sunt, profit de întuneric şi-mi ating scopul? Ai putea să te aperi?

Se aplecă spre ea şi-i suflă şuviţele de păr de pe frunte. Fata era dureros de conştientă de prezenţa lui, de apropierea lui. Fiecare fibră a corpului său era în alertă...

– Aş... aş fugi până la...

Şi se dădu uşor înapoi. Dar mâinile lui se aflau deja pe umerii săi goi...

– Nu poţi!

– Alexander! Nu te juca cu mine!

– Nu mă joc, Helen... Vreau să fii a mea.

Buzele-i fierbinţi i le întâlniră într-o sărutare lungă. Ar fi trebuit să-l respingă, dar în loc de asta, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, răspunzându-i la sărut cu elanul întregului corp.

Pierdută în sărutarea lui, simţea cum i se frânge în braţe, neputincioasă să mai reziste multă vreme dorinţei aprinse.

Îl iubea.

Dacă şi el ar fi iubit-o, ar fi fost fericită să i se dăruiască. Dar ştia foarte bine că în ochii lui nu era altceva decât un nume mai mult pe lista cuceririlor sale. Vocea-i timbrată îi murmura la ureche cuvinte fierbinţi, dar gândindu-se la toate femeile pe care el le sedusese deja, încercă să se desprindă. Alexander o privi mirat.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu... nu vreau.

– Înţeleg, draga mea! Nu aici, în orice caz...

– Aş... aş vrea să intru.

– O clipă, Helen. Greşeşti dacă te temi de mine! Niciodată nu te voi obliga să faci ceva care nu-ţi place. Dar când te ţin aşa în braţe, când te sărut...

– Ştiu...

Nu simţea oare şi ea la fel?

– Alexander, aş... aş vrea să intru, repetă ea.

– Foarte bine.

Cu paşi înceţi, se întoarseră spre terasă.

– Helen, aş vrea să-ţi cer o favoare. Ştiu că vei fi foarte ocupată cu repetiţiile la *Pasărea de foc*, dar ai putea totuşi să mă ajuţi să pregătesc recepţia aia la care Natasha ţine atât de mult?

Toate astea, pentru Natasha! gândi Helen cu amărăciune. Reuşi totuşi să-şi ascundă decepţia.

– Sigur. Dacă nu risc să provoc drame?

– Nu cred. Natasha are obiceiul să lase altora grija executării proiectelor sale.

Brusc, prin minte îi trecu un gând. Va ajunge şi ea, într-o zi, să accepte, ca şi Natasha, să-l împartă pe Alexander cu altă femeie? Era de neconceput!

IX

Îmbrăcată într-o rochie lungă, de satin negru, care îi sublinia corpul zvelt, Helen se aplecă pe fereastra camerei sale.

Invitaţii începuseră să sosească... Se juca nervoasă cu colierul de diamante pe care Alexander ţinuse cu tot dinadinsul să-l poarte în seara asta.

Nu avea nici un chef să coboare. Ghicea că imediat va deveni obiectul curiozităţii generale. Cuvintele pline de venin ale Natashei îi reveniră în minte: „Chiar trebuie s-o prezinţi pe fata asta prietenilor tăi?" Şi cât dispreţ şi condescendenţă era adunat în aceste două cuvinte: „fata asta!"

De când Natasha venise la vilă, polarizase totul. Cu capriciile-i nesfârşite, acapara atenţia tuturor. Cu toate repetiţiile nenumărate la care participase, tot ea organizase recepţia, comandase bufetul, discutase cu florăresele, muzicanţii, servitorii... Fără încetare, Natasha adăuga nume noi pe lista invitaţilor... Nu

se mai sfârşeau şi acum, Helen era complet epuizată.

În cursul apariţiilor sale scurte la vilă, Alexander găsise timp să discute cu Gary care, pentru prima dată în viaţă primi cu entuziasm ideea de a urma cursurile necesare ca să devină un inginer competent.

Helen îşi privi scurt ceasul. Dumnezeule! Trebuia să coboare!

Cu inima strânsă, puse piciorul pe prima treaptă a scării. Auzi râsul în cascade al Natashei şi se opri...

Dansatoarea, îmbrăcată într-o rochie verde smarald, presărată cu paiete strălucitoare, se afla la braţul lui Alexander pentru a primi invitaţii. Tocmai primeau o actriţă franceză pe care Natasha părea că o cunoştea foarte bine.

Alexander ridică ochii şi o zări pe Helen. Murmură grăbit o scuză şi, cu mersul lui suplu şi hotărât, se îndreptă spre scară.

Râsul Natashei se opri brusc. Cu un surâs forţat pe buze, o învălui pe Helen într-o privire îngheţată.

Rămasă nemişcată în susul scării, Helen devenise acum ţinta tuturor privirilor, în timp ce Alexander urca în întâmpinarea sa...

Niciodată nu se simţise atât de stingherită. De ce insistase Alexander să poarte rochia asta atât de strâmtă, atât de decoltată? La fiecare pas, jupa se

desfăcea şi-i dezvelea picioarele lungi şi fine!

Seducător în smokingul negru, Alexander îi adresă un surâs strălucitor şi-i luă braţul cu cel mai firesc gest.

Tremurând, fata îi adresă o privire temătoare.

– Aş... aş prefera să nu cobor, bolborosi ea. Toţi aceşti oameni sunt celebri în felul lor. N-am nimic în comun cu ei...

– Nu spune prostii, murmură el, conducând-o.

– Alexander, dar toată lumea mă priveşte! E din cauza rochiei...

– Nu e rochia, de vină e frumuseţea ta care îi fascinează!

– Am impresia că sunt pe jumătate dezbrăcată!

– Ei, eu te-am văzut şi mai puţin îmbrăcată...

Tresări şi-şi uită nervozitatea.

– Când? Poţi să-mi spui?

– Simplu, când făceai plajă pe terasă, în acel bikini albastru...

Nu se gândise că „atelierul" armatorului dădea spre terasă!

– M-ai spionat!

– Nu sunt decât un biet bărbat... şi tu eşti atât de frumoasă!

Îi surâdea continuu. Fără să-şi dea seama, îi răspunsese şi ea la surâs şi aşa ajunseră în salon. Invitaţii îi înconjurară imediat. Fiecare dorea să ştie cine-i tânăra fermecătoare de care Alexander Marianatos părea atât de mândru s-o aibă la braţ.

Dar armatorul îi dădu drumul curând: datoria lui era să fie al tuturor. Helen simţi cum îi dispar toate spaimele şi începu să vorbească cu toţi ce-i adresau cuvântul, fără nici cea mai mică teamă. Seara asta, de care se temuse la început, se transformase în ceva deosebit de plăcut.

Cu coada ochiului îl văzu pe Alexander conducând o tânără spre coridorul care ducea la sala unde era expusă colecţia de antichităţi. Cu inima strânsă, îşi aminti că într-o anume seară, ea fusese cea condusă acolo.

Insinuările Natashei îi reveniră în memorie...

Recepţia era la apogeu. Orchestra cânta o arie blândă şi melodioasă. Pe platourile de argint, de toate formele şi mărimile, se aflau numeroase gustări deosebit de delicioase şi fine: avocatier cu creveţi, filé de somon afumat, melci de Burgundia... Şampania curgea în valuri... Cu toate acestea, Helen îşi simţea inima grea. Se simţea diferită de ceilalţi... Se refugie într-un colţ şi Natasha veni imediat spre ea.

– Toată lumea se distrează! spuse ea pe un ton răutăcios. Şi mai ales Alexander...

Arătă cu un gest spre culoarul pe unde dispăruse ceva mai devreme armatorul cu frumoasa lui invitată.

Helen păli şi Natasha surâse, bucuroasă că o rănise.

– Fii rezonabilă! o sfătui ea. Distrează-te şi dumneata la fel!

Şi după aceste cuvinte dispăru.

Helen se lupta cu lacrimile, dornică să dispară cât mai repede de aici, să plece cât mai departe de Alexander şi de prietenii lui...

Privi în jurul ei ca un animal hărţuit. În acel moment, unul dintre invitaţi, un grec între două vârste, de altfel foarte distins, se apropie de ea şi-i puse uşor mâna pe braţ.

– Domnişoara Freeman? Presupun că sunteţi sora lui Gary?

– Da...

– Mă numesc Megas. Mi-e teamă că oamenii din serviciul meu l-au arestat la aeroport pe fratele dumneavoastră.

– Oh!

– Nu mă aflam atunci în Grecia, şi unul dintre subalternii mei a făcut exces de zel, mi-e teamă. Acum suntem convinşi că fratele dumneavoastră n-are nimic de-a face cu acel grup de terorişti. Sunt cu adevărat mâhnit de toată acea întâmplare.

– Totul s-a terminat. Trebuie să mărturisesc însă că mie şi fratelui meu ne-a fost teamă... Nimeni nu voia să ne creadă.

– Din fericire Alexander v-a fost un sprijin preţios în această încercare. Dacă n-ar fi venit la mine să garanteze pentru fratele dumneavoastră, acesta ar mai fi fost şi acum în închisoare.

– Şi l-aţi crezut pe Alexander...?

– Da, fiindcă este un om deosebit de cinstit. Convins

de nevinovăţia fratelui dumneavoastră, a reuşit să mă convingă şi pe mine.

– Îi sunt foarte recunoscătoare pentru că a intervenit pentru Gary, murmură ea.

– În ciuda averii sale imense, Alexander este un om extrem de bun. Un adevărat filantrop.., Tocmai a construit un spital pentru tratarea arsurilor deosebit de grave.

Şi ea care-l acuzase că este nemilos.

Domnul Megas ar fi continuat bucuros să-l laude pe armator, dacă n-ar fi venit o cameristă care-l întrerupse.

– Domnişoară, un domn doreşte să vă vadă. L-am condus în bibliotecă.

– De ce nu l-aţi adus aici?

– Nu-i invitat, domnişoară.

Rugându-l pe domnul Megas s-o scuze, Helen se îndreptă spre bibliotecă. Îl recunoscu imediat pe bărbatul cu părul blond care stătea cu spatele spre ea, examinând cărţile cu mult interes.

Ce căuta aici Bill Simpson? Şi tocmai în seara asta?

– Bill...

Vocea i se frânse. Involuntar, duse mâna la gât încercând să ascundă colierul de diamante... Ce n-ar fi dat ca în clipa asta să nu fi purtat o rochie atât de îndrăzneaţă.

Bill făcu ochii mari. Fără să spună un cuvânt îi privi decolteul provocator, talia fină înconjurată de

o centură de satin, despicătura care-i descoperea picioarele până sus.

– Ce rochie! exclamă în cele din urmă cu o voce blândă în care se ghicea o urmă de decepţie.

Fata se împurpură şi, cu timiditate, îi întinse mâna. Dar spre marea ei surpriză, el o prinse în braţe, ţinând-o strâns câteva secunde.

– Cât de fericit sunt că te văd din nou Helen!

– Şi eu, Bill...

– Dacă aş fi ştiut că dai o recepţie, aş fi venit să te vizitez mâine.

– Ştii că eşti binevenit oricând la mine!

– Casa asta, înseamnă... acasă la tine? întrebă el cu o voce uscată, care nu-i era obişnuită.

– Locuiesc... aici.

– Am venit imediat ce am putut. Păreai atât de distrusă atunci când mi-ai telefonat... Hal mi-a dat adresa ta.

– N-ar fi trebuit să vii, Bill! Alexander a aranjat totul. Gary este acum liber şi în curând nu va mai fi acuzat de nimic.

Îşi încruntă sprâncenele şi continuă:

– Te-ai neliniştit? Oh! Ar fi trebuit să-ţi telefonez şi să-ţi spun că totul s-a rezolvat!

– Alexander? Proprietarul casei?

Privirile i se opriră pe colierul de diamante care strălucea la gâtul fetei.

– Hm... Da, răspunse ea.

Acum, pe faţa serioasă a lui Bill, se putea citi

clar dezaprobarea. Nu-şi putea lua ochii de la colier.

– Helen! Cum poţi să accepţi să trăieşti aşa? Ai devenit o... o întreţinută?

Fata îi aruncă o privire descumpănită.

– Nu, Bill! Trebuie să mă crezi! Nu-i... nu-i sunt amantă.

– Te cred, răspunse el cu blândeţe, ca un adult care se adresează unui copil deosebit de recalcitrant.

– Te cred, repetă el. Dar nu văd unde te poate duce asta!

Şi suspină adânc.

– Cred că am făcut bine că nu am anulat turneul acela de concerte, aşa cum mi-ai cerut tu! Ne vom întoarce împreună la New York cu primul avion!

– Nu-i chiar atât de simplu, murmură Helen, ocolindu-i privirea.

Nu auzi uşa deschizându-se în spatele ei.

– Ba da, e foarte simplu! spuse Bill cu o voce insistentă.

– Nu... nu te pot însoţi.

– De ce? Bărbatul acesta a câştigat unele drepturi asupra ta?

Şi pe când ea ezită să-i răspundă, vocea profundă a lui Alexander se făcu auzită în spatele ei, autoritară:

– Răspunde, Helen!

Fata se răsuci, surprinsă. Pe pragul uşii se afla el, cu o expresie de nepătruns pe faţă.

– Am vreun drept asupra ta? întrebă el.

– Nu, recunoscu fata, aproape în şoaptă.

– Şi atunci, de ce locuieşti aici, la mine?

Cum nu răspundea, insistă:

– Spune-i!

– Pentru că... pentru că aşa vreau.

Bill o fixă uluit.

– E adevărat?

– Dă, Bill. Vreau să stau aici.

– Cât de mult te-ai schimbat Helen! murmură el, întristat.

Fata roşi şi-şi plecă fruntea. Tocmai se pregătea să iasă în fugă din cameră, când Alexander o reţinu.

Se agăţă de el cu disperare. Brusc, simţi nevoia să fie sprijinită...

Expresia lui Bill nu mai era aceea a unui judecător dispreţuitor. Era chinuit de mai multe sentimente: dezamăgire, gelozie, amărăciunea de a constata că dragostea nu-i este împărtăşită...

Alexander continua să o ţină pe Helen de talie. Cu o voce plină de înţelegere, îi spuse lui Bill:

– Nu vă neliniştiţi de soarta Helenei, domnule Simpson. Între noi n-a fost nimic de care să-i fie ruşine. Şi săptămâna viitoare... ne vom căsători.

Bill se clătină de parcă ar fi primit o lovitură şi murmură câteva cuvinte de felicitare înainte de a ieşi.

Atunci, Alexander se întoarse spre Helen, care mai era încă sub şocul acestei cereri în căsătorie, atât de neobişnuită.

– Nu m-ai contrazis? Şi totuşi m-aş fi aşteptat...

– Cum ar fi fost posibil? întrebă ea cu o voce nesigură. Din cauza lui Gary sunt cu totul în puterea ta...

– Gary n-are nimic de-a face cu asta, i-o tăie el. Felul în care trăim te apasă tot atât cât şi pe mine şi ştiu că doreşti să te căsătoreşti cu mine.

Câtă îngâmfare! Fata se crispă şi-i aruncă cu vehemenţă:

– E ridicol!

O învălui în căldura privirii sale pătrunzătoare şi o prinse în braţe, căutându-i gura. Helen se zbătu destul de slab şi atunci când buzele lui Alexander le întâlni pe ale sale, fata şi le întredeschise într-un sărut pasionat.

Ca de fiecare dată când o săruta şi ea i se ghemuia la piept, şi acum se simţi cuprinsă de valul de plăcere. Îşi strecură mâna sub cămaşă şi-i mângâie pieptul acoperit cu peri deşi şi buclaţi. Alexander o duse pe canapea şi cu o mână îi dădu jos bretelele rochiei, eliberându-i sânii. Timp de câteva secunde îi contemplă figura împurpurată şi curbele graţioase ale corpului ei întins, abandonat, pe canapea.

Sub săruturile lui experte, fata tresări şi simţi cum i se întăresc sfârcurile sânilor când buzele lui le atinseră uşor.

Arzând de pasiune, se întinse alături de ea şi o strânse puternic la piept. Când îi simţi forţa strângerii, fata lăsă să-i scape un geamăt uşor...

Dorea să-i aparţină din toată inima, cu tot corpul.

Îl iubea... Îl iubea atât de mult!

– Alexander, să nu mă laşi niciodată, niciodată... să plec! îl imploră ea. Cu ochii înecaţi în lacrimi, îl sărută pe gât.

La auzul vocii ei, Alexander se încordă cu preţul unui efort deosebit şi se retrase. Se sculă repede în picioare şi încuie uşa bibliotecii cu cheia.

– Alexander? murmură înspăimântată ea.

– Te rog, lasă-mă o secundă să-mi vin în fire! spuse el cu vocea întretăiată.

Şi, coborându-şi privirea spre ea:

– Pentru numele lui Dumnezeu, îmbracă-te!

Brusc ruşinată, fata se grăbi să-l asculte.

– M-am purtat ca o brută, bombăni el.

Şi în derâdere, cu amărăciune:

– Exact ca „acel gen de bărbat" de care atât de des mă acuzai că aş fi! Oricine ar fi putut intra aici, peste noi!

Fata se apropie de el şi-i prinse mâna.

– Nu, Alexander! Şi eu te doream tot atât de mult pe cât mă doreai şi tu! Şi... şi m-am înşelat în privinţa ta... N-ar fi trebuit să-ţi vorbesc niciodată aşa cum am făcut-o... Fără să ştiu.

O privi cu multă dragoste.

– Mai găseşti şi acum ridicolă ideea căsătoriei noastre?

– Nu...

– Accepţi să te căsătoreşti cu mine?

– Cât mai repede posibil... spuse fata, încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

O trase spre el şi, lipind-o de pieptul său, o sărută uşor pe frunte, aproape respectuos, după care îi dădu drumul imediat.

De-abia mai târziu constată Helen că dacă Alexander o ceruse în căsătorie, nu-i spusese că o şi iubeşte.

X

Helen strânse mai bine în jurul său poalele halatului de noapte înainte de a ieşi pe balcon.

Briza mării îi flutura părul. Peisajul care se vedea din balconul camerei sale era extraordinar... Faleza stâncoasă se înălţa abruptă din marea de un albastru închis, a cărei suprafaţă era tot atât de calmă ca aceea a unui lac.

Jos, iahtul lui Alexander se afla ancorat, ca o imensă pasăre albă.

Pe panta unui deal se ridica o capelă bizantină. Câteva case de pescari spoite cu var, erau construite cam îngrămădit de-a lungul unei poteci abrupte, care se pierdea pe plaja acoperită cu nisip fin.

Încă din prima clipă, Helen fusese cucerită de insula Marianatos...

Părinţii lui Alexander o primiseră cu braţele deschise, de parcă mariajul brusc, neaşteptat, al fiului lor ar fi fost un vis devenit realitate...

Ziua fusese extraordinară...

Gary îşi condusese sora la altar. După cum se aşteptase, Hal pretinsese că e copleşit de treburi...

Sărbătorirea se desfăşurase până noaptea târziu. Fuseseră invitaţi toţi locuitorii insulei. Se îmbrăcaseră cu frumoasele lor costume tradiţionale pentru a onora căsătoria proprietarului lor şi întreaga adunare răsuna de glume, de muzică şi de râsete; *rezina* curgea în valuri şi fiecare onora cât mai bine masa copioasă care le fusese oferită. Cu toată bunăvoinţa cu care era înconjurată, Helen se simţea puţin abandonată. Alexander dansa într-una un *sirtakis* îndrăcit cu bărbaţii din insulă, aşa cum cerea tradiţia şi foarte puţine femei cunoşteau engleza cât de cât pentru a putea vorbi cu ea. Aşa că era dornică să rămână cât mai curând singură cu soţul său.

Deodată, simţi cum două braţe îi încercuie blând mijlocul şi surâse recunoscătoare cumnatei ei, Andreea.

– Pari obosită, Helen. Vino cu mine să ne odihnim puţin. Nu vezi că ei vor să danseze toată noaptea?... Aşa e obiceiul pe aici. Şi e bine că Alexander participă la sărbătoarea asta cu toţi prietenii lui din totdeauna!

Ieşiră împreună pe terasa care cobora în grădina până la mare. Pe o colină din apropiere se profila o moară de vânt pe cerul de culoarea indigoului.

– Niciodată nu l-am văzut pe Alexander atât de fericit. Şi asta datorită ţie... Grecii au un cuvânt special

pentru a numi această exuberanţă a sufletului şi a inimii: *kéfi*...

Şi-i surâse.

– Sunt atât de multe lucruri de sărbătorit în seara asta! Fericirea lui, mai întâi, şi apoi, reuşita în afaceri.

– Reuşita în afaceri?

– Sigur că ţi-a vorbit de unele probleme de ordin internaţional pe care le întâmpină compania lui maritimă... continuă ea cu voce calmă.

– Nu, niciodată.

Andreea păru surprinsă.

– Cu toate acestea, ne-a spus că ăsta era motivul pentru care v-aţi hotărât să vă căsătoriţi atât de repede. Eu... eu credeam că eşti la curent şi cu Natasha...

– Natasha?

Ochii Andreei se umbriră.

– Am greşit că am vorbit atât de deschis, dar credeam că situaţia îţi este cunoscută!

Helen simţi cum o mână îngheţată îi strânge inima.

– Sigur! Ştiu... ştiu că îi este una dintre cele mai bune prietene, reuşi să spună pe un ton neutru. Dar ce amestec are ea în căsătoria noastră?

– Din cauza ei, întreaga noastră familie a avut multe necazuri! exclamă Andreea cu ciudă. De când a trecut cortina de fier, n-a încetat să-l urmărească pe Alexander! Până şi pe insulă a venit o dată. Ei

bine, ziariştii au răspândit zvonul că trăieşte împreună cu fratele meu. Este atât de egoistă, încât nu s-a întrebat niciodată dacă atitudinea ei nu riscă să provoace necazuri afacerilor familiei noastre!

– Nu prea înţeleg, Andreea.

– Ei bine! Văzându-i atât de des împreună, sovieticii au tras concluzia că Alexander o ajutase pe Natasha să treacă în Vest, aşa că l-au ameninţat că nu-i mai lasă vasele să intre în porturile lor.

– Oh!

– Iată de ce suntem atât de bucuroşi că Alexander s-a căsătorit cu tine. De luni de zile, tata îl imploră să se căsătorească pentru a pune capăt tuturor zvonurilor!

Deci această căsătorie nu era decât o căsătorie de afaceri! Alexander o ceruse în căsătorie doar pentru a-şi ascunde legătura cu Natasha!

Acum înţelegea de ce soţul ei prefera să stea în compania prietenilor săi decât a ei... De ce insistase atât de mult să vină să locuiască la el!

Îşi aminti brusc de cina aceea la care aproape că o forţase să ia parte. Acolo mai erau şi doi diplomaţi sovietici. Sigur că dorise să-i facă să creadă că era interesat de ea şi nu de Natasha!

– Ne întoarcem? propuse Andreea.

– Urc o clipă în camera mea, aş vrea să mă răcoresc puţin...

Singură în cameră, Helen se prăbuşi într-un fotoliu, cu inima îngheţată de descoperirea făcută.

Alexander o luase în căsătorie forţat de împrejurări. Niciodată nu dorise cu adevărat s-o ia de soţie. Şi atunci, ea de ce acceptase? Acum era prea târziu... Era mult mai rău chiar decât tatăl ei!

Tremurând, incapabilă să plângă, se dezbrăcă şi se aruncă pe pat. Orchestra continua să cânte în noapte. Ca să nu mai audă muzica, îşi acoperi urechile cu perna, putând astfel să se gândească mai bine la nenorocirea care o lovise.

Auzi cum uşa se întredeschide. O rază de lumină i se aşternu pe faţă, dar ea se prefăcu adormită. Inima îi bătea cu putere şi abia îndrăznea să respire...

În cele din urmă, uşa se închise. Convinsă că Alexander plecase din nou la prietenii lui, deschise ochii.

Vai! Era acolo, în picioare, lângă pat... Închise repede la loc pleoapele.

– Chiar şi un copil şi-ar da seama că nu dormi! râse el. Dar ce s-a întâmplat? De ce ai părăsit petrecerea? Eşti bolnavă?

Cum ea nu spunea nimic, o întrebă cu o voce mângâietoare:

– Mă întreb dacă nu cumva este vorba de tracul proaspetei căsătorite?

Voi s-o prindă de mână, dar fata şi-o trase cu violenţă.

– Lasă-mă, murmură ea cu amărăciune.

În ciuda a tot ce aflase, se simţea profund tulburată

de virilitatea care emana din el...

– Eşti soţia mea, spuse el pe un ton grav.

Şi, acordându-i tot atâta atenţie cât unui copil capricios, îşi scoase cămaşa şi fata îl văzu aplecându-se asupra ei, seducător, teribil de ademenitor...

Îşi înăbuşi un suspin.

– Alexander, căsătoria noastră este o greşeală. Nu... nu vreau să-ţi aparţin.

Ar fi vrut să fugă, dar el o apucă de talie şi o trase brusc spre el. În privirea-i întunecată se putea citi o hotărâre rece şi puţină supărare.

– Nu vrei să fii a mea? murmură printre dinţi, înainte de a-i strivi buzele într-un sărut sălbatic.

Simţea braţele lui Alexander în jurul taliei sale ca o cătuşă de oţel şi se abandonă îmbrăţişării, orice dorinţă de rezistenţă fiindu-i spulberată...

– Vrei să ne oprim, Helen? îi murmură la ureche cu o voce caldă.

De ce o întreba, când ştia sigur că inima şi trupul îi aparţineau?... Nimic nu mai exista pe lume, în afară de el şi de puterea pe care o avea asupra ei.

Alexander se desprinse din îmbrăţişare şi-i privi faţa. Drept orice răspuns, ea i se aruncă în braţe, oferindu-i-se în întregime...

Ceva mai târziu, profund fericiţi, rămaseră înlănţuiţi multă vreme fără să se mişte. Apoi, cu multă blândeţe, Alexander se apropie de ea murmurându-i la ureche cuvinte de dragoste în greceşte...

Soarele era deja sus pe cer când Helen se trezi în acea dimineaţă. Dar locul de lângă ea era gol.

Era chiar atât de surprinzător? După o săptămână minunată petrecută pe insula Marianatos, sosiseră în seara precedentă la Atena... Şi acum, munca îşi intra în drepturi.

Se îmbrăcă grăbită şi coborî să-şi ia micul dejun. Natasha se afla deja jos, îmbrăcată într-un colant alb şi cu jambiere de lână. Era încântătoare cu părul aranjat în coc, pe vârful capului, dar soarele matinal îi arăta vârsta fără cruţare. Era departe de a fi atât de tânără pe cât credea Helen!

– Am luat micul dejun cu Alexander! spuse triumfătoare dansatoarea.

O reţea de riduri fine se desenă în jurul ochilor ei atunci când îi adresă un zâmbet ipocrit.

– Se grăbea să ajungă la birou! adăugă ea, punând pe masă ceaşca de cafea.

– E normal, s-au adunat multe de rezolvat cât timp a lipsit.

– Crezi că-i numai asta? întrebă Natasha, zeflemitor.

– Ce vrei să spui?

– Că dacă ar împărţi patul cu o femeie adevărată şi nu cu o fată neştiutoare, s-ar arăta mai puţin grăbit să plece!

Dădu din cap cu subînţeles.

– E un om complicat, nu-l vei ţine prea mult lângă tine!

Helen se crispă şi respiră adânc.

– Nu te mai ascult!

– Încep să cred că nu i-ai fost amantă. Bietul de el!... Ştii că s-a căsătorit cu tine din cauza mea?

Helen îi întoarse spatele şi se îndepărtă grăbită. Dar cuvintele Natashei îi rămaseră întipărite în minte...

Chiar şi o oră mai târziu încă tremura, atunci când îi telefonă Alexander.

– Ce s-a întâmplat, Helen? se nelinişti el imediat. Ai păţit ceva?

– Alexander, spuse ea pe un ton şovăielnic, mi-e dor de tine...

– Şi mie, iubito. Ei, cred că asta va mai dura ceva timp... Ţi-am telefonat să-ţi spun că trebuie să plec imediat la Paris.

– Te întorci până diseară?

– Mi-e teamă că nu.

– Oh! şi ceva parcă se rupse în ea.

– Te-aş fi luat cu mine, dar e vorba doar de o călătorie de afaceri şi n-am fi stat împreună nici o clipă.

– Înţeleg.

– Îţi voi telefona de la Paris! promise el înainte să închidă.

La rândul ei, închise şi Helen şi rămase cu capul plecat. Cuvintele Natashei îi reveneau în memorie: *dacă s-a căsătorit cu tine, a făcut-o din cauza mea...*

– Trebuie să am încredere în el! îşi spuse cu voce tare. Îl iubesc. Nu este ca Hal!

Dar tot ce-i spusese Andreea în ziua căsătoriei, concorda cu insinuările Natashei!

Şi Alexander nu-i spusese că o iubeşte nici măcar o dată...

Acum îşi amintea şi de desele călătorii de afaceri ale tatălui ei, de care nimeni nu se mai lăsa păcălit!

– Nu este ca Hal! îşi repetă ea cu încăpăţânare. A fost atât de bun cu Gary...

Şi totuşi îndoielile începură s-o macine.

Puţin după prânz, se duse în sala de teatru unde o găsi numai pe Eloïse, o dansatoare cu care se împrietenise repede.

– Eşti singură? o întrebă Helen. Unde sunt ceilalţi? Credeam că în după-amiaza asta aveţi repetiţie.

– A anulat-o Natasha.

– De ce?

– A trebuit să plece urgent la Paris. Oh! Nu face decât să se ducă până acolo şi se întoarce. A promis că va fi aici la timp pentru repetiţia de mâine după-amiază.

Eloïse îşi aruncă pantofii de dans în geanta uriaşă pe care o căra după ea, plină cu echipamentul de dans.

– Ce s-a întâmplat, Helen? Ai pălit toată...

– Nu... nu-i nimic, bolborosi ea.

Eloïse îi făcu un semn cu mâna şi se depărtă cu pasul ei elastic şi elegant.

– Pe mâine! Mă duc la plajă!

După plecarea ei, Helen se lăsă să cadă în primul fotoliu întâlnit în cale.

Natasha... Paris... Alexander...

XI

În acea dimineaţă, Helen luă micul dejun singură: Gary era la Marianatos, Alexander la Paris... Şi Natasha tot acolo.

Rândurile ziarului pe care tocmai îl răsfoia, păreau că-i joacă în faţa ochilor. Nu reuşea deloc să-şi concentreze atenţia şi abia reuşea să înţeleagă sensul titlurilor.

Deodată, o fotografie îi atrase atenţia şi scoase un strigăt uşor, de surpriză. Scăpă din mână ceaşca de cafea care se sparse pe dale.

Din fotografia aşezată chiar în mijlocul paginii, Natasha surâdea cu un aer triumfător... în braţele lui Alexander care arborase un aer indescifrabil.

Helen citi cele câteva rânduri ale comentariului aflat sub fotografie şi fiecare cuvânt o străpunse nemilos...

La câteva zile de la căsătoria sa, armatorul grec

Alexander Marianatos cinează la Maxim's în compania „fostei logodnice", dansatoarea Natasha Chernitzky...

Helen reuşi cu greu să se ridice în picioare... Se simţea cuprinsă de greaţă. Ca în vis, sau mai bine spus, ca într-un coşmar, reuşi să ajungă în bibliotecă şi puse mâna pe telefon.

Cu degetele-i tremurând, formă numărul unei agenţii de voiaj şi ceru să i se rezerve un loc la primul zbor spre New York.

Din păcate, în acea zi nu era nici un zbor direct Atena - New York...

– Îmi pare rău. Rezervaţi-mi atunci un loc la primul avion care pleacă din Atena.

– Este cursa de Londra unde puteţi face legătura cu zborul de New York. Numai că veţi avea de aşteptat câteva ore pe aeroport, la Londra.

– N-are nici o importanţă.

Nu dorea decât un singur lucru. Să plece... Să plece cât mai repede posibil şi cât mai departe...

Nu-l va mai revedea pe Alexander niciodată... Chiar dacă îl iubea atât de mult...

Dar bărbatul căruia îi dăruise inima, nu exista. Ea singură îl construise bucată cu bucată. Fotografia îi confirma toate îndoielile de până acum...

Refuza să ducă viaţa pe care o dusese mama sa.

Cu mişcări mecanice, începu să-şi facă valizele. Nu lua cu ea decât strictul necesar... Toate toaletele

somptuoase pe care i le cumpărase Alexander, se hotărâse să i le lase.

Auzi sunând soneria telefonului. După o scurtă ezitare, se hotărî să răspundă. Era Maria, camerista, care îi spuse că cineva o caută din afară.

Dacă şi-ar fi ascultat primul impuls, ar fi închis telefonul. Dar atâta timp cât încă se mai afla în casa asta, se va comporta normal, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat...

Ceru deci Mariei să-i facă legătura.

– Doamna Marianatos? întrebă o voce feminină.

Înghiţi în sec. Da, încă era doamna Marianatos până când se va pronunţa divorţul.

– La telefon.

– Nu închideţi, vă rog...

După câteva momente mai târziu, la celălalt capăt se auzi vocea lui Alexander.

– Helen? îl auzi spunând pe un ton cald. Am lucrat aproape întreaga noapte. Nu mai am decât o întâlnire înainte de a mă întoarce. Sosesc la cină!

Cum ea nu-i răspundea, se nelinişti:

– Helen, mai eşti la telefon?

– Da... reuşi ea să spună.

Şi cu voce îngheţată îl întrebă:

– Ai muncit *toată* noaptea? N-ai avut timp nici măcar să cinezi?

Alexander făcu o scurtă pauză.

– Dacă aş fi avut posibilitatea, m-aş fi lipsit de

cină ca să nu pierd timpul. Dar Harold Cameron rezervase o masă la Maxim's... Am mai aranjat câte ceva şi în timpul mesei şi...

Helen puse brusc receptorul în furcă. Nu mai era în stare să-l asculte. Cât de uşor minţea!

Luându-şi valiza, coborî. Dinspre sala de teatru se auzeau frânturi de muzică. În această dimineaţă trupa repeta *Pasărea de foc* pentru ultima dată, după banda de magnetofon. A doua zi urma să aibă loc reprezentaţia.

Natasha se întorsese oare?

În vârful picioarelor, Helen se strecură înăuntru. Sala era cufundată în întuneric în timp ce scena era luminată din plin de nenumărate torţe aprinse.

Într-o pădure feerică, pasărea de foc izbucnea într-o serie de piruete fantastice. Natasha dansa mai pasionant decât oricând.

S-ar fi putut spune că, prin strălucirile sale uluitoare, îşi trâmbiţa triumful.

Helen nu putu să suporte mai mult... Cunoştea prea bine motivele bucuriei ei. Îl va chema imediat pe Georgios şi-i va cere s-o ducă la aeroport. Îşi luă valiza şi ieşi.

– Ah, mi-am uitat poşeta sus!

Era mult prea tulburată dacă se zăpăcise într-atât! Era să plece şi fără paşaport şi fără bani!

Băgă cheia în uşa ascensorului şi intră în cabină. Ascensorul porni, dar se opri la mijlocul drumului

şi o cuprinse teama că va rămâne ţintuită acolo ore în şir.

Din fericire, după câteva minute de aşteptare cabina porni din nou.

Credea că-şi lăsase poşeta pe măsuţa pe care lăsase şi un scurt mesaj lui Alexander şi Gary. Dar nu se afla acolo...

Începu s-o caute, agitată, şi abia după douăzeci de minute o descoperi în cele din urmă, căzută între pat şi tăblia de la capătul acestuia.

Cu un suspin de uşurare îşi privi ceasul. Încă mai avea destul timp. Nu era decât trei după-amiază şi avionul decola la ora şase.

Când voi să ia ascensorul, acesta nu mai funcţiona...

Ce se-ntâmplase? Niciodată până acum nu se defectase!

Şi cât era de cald! Probabil că se stricase şi instalaţia de aer condiţionat. Cu o mână îşi dădu pe spate şuviţele de păr care-i căzeau pe fruntea transpirată.

Se simţea puternic miros de cauciuc ars, miros care o făcu să devină atentă şi să asculte cu încordare. Nu se auzea nimic, chiar şi magnetofonul care transmitea muzica din *Pasărea de foc* tăcuse.

Pasărea de foc. Focul... torţele!

Atunci îşi aminti că la reprezentaţia de balet pe care o văzuse la Paris, o torţă aprinsese un decor!

Aşa ceva se întâmplase şi astăzi?

Şi ea era aici, prizonieră...

Un fum des începea să se răspândească şi sirenele se făcură auzite în forţă. Cineva, din apropiere, o striga...

Sufocată de căldură şi fum, abia mai putea să respire. Începea să fie paralizată de frică...

Alergă pe terasă. La vederea scării strâmte, de aramă, simţi că ameţeşte. Jos, piscina şi grădina o atrăgeau în mod irezistibil. Niciodată nu fusese pradă unei asemenea ameţeli! În jurul său, totul se învârtea.

– Alexander... mai reuşi să murmure.

Nu se vor mai vedea niciodată?...

Şi căzu leşinată.

– Alexander...

– Aici sunt, draga mea.

– Alexander!

– Da, Helen. Eşti cu mine. Totul e bine... Nu vorbi... Trebuie să te odihneşti.

Fata i se ghemui la piept. Inimile lor băteau una lângă alta, în aceeaşi cadenţă. Era acolo, lângă ea, nu visa!

Îşi deschise ochii şi văzu că se află în camera în care fusese găzduită la prima ei venire acolo.

– Ce... ce s-a întâmplat? Bolborosi ea. Teatrul, focul...

– O să trebuiască să reconstruim teatrul. Şi de această dată îl vom face din piatră.

– Şi casa?

– E neatinsă.

Helen se cutremură.

– Alexander, dar eşti rănit!

– O nimica toată. Mi-am spart doar arcada...

O strânse puternic la piept.

– Era cât pe ce să te pierd, iubita mea! Ai leşinat şi a trebuit să te cobor pe scară...

– Cum ai urcat?

– Tot pe scară... Incendiul era prea puternic şi ascensorul era inutilizabil.

Aşadar, el o salvase... Cu riscul vieţii sale!

– Ai fi putut muri! exclamă ea.

– Şi ce sens ar fi avut viaţa mea fără tine?

Ochii lui întunecaţi o priveau cu adoraţie.

– Alexander... Şi Natasha? Ştiu că te-ai căsătorit cu mine din cauza...

Dar el o întrerupse cu o sărutare.

– Când nu vei mai găsi fel de fel de motive ascunse oricărui gest de-al meu? M-am căsătorit cu

tine fiindcă te iubesc. Ăsta-i singurul motiv! Cum ţi-aş putea dovedi că nu sunt ca tatăl tău?

– Cum... cum ai aflat de Hal...

– Mi s-a părut ciudat că n-a venit la nunta noastră, şi atunci i-am pus câteva întrebări lui Gary şi nu mi-a fost greu să înţeleg motivele reticenţelor tale. Erai convinsă că sunt un al doilea Hal, nu-i aşa?

– Eşti tot atât de seducător ca el...

– Ai fi preferat un soţ respingător? râse el.

– Nu, desigur...

Şi reveni asupra subiectului care o frământa chiar şi acum.

– Dar Natasha...? Era la Paris cu tine.

– Da, era la Paris, dar nu cu mine!

– Am văzut o fotografie. Aţi cinat împreună la Maxim's.

– Mi-a arătat şi Harold fotografia aia şi am bănuit că şi tu ai văzut-o la micul dejun. De asta am aranjat în aşa fel ca să mă întorc repede. Voiam să-ţi explic tot ce s-a întâmplat...

– Şi ce s-a întâmplat?

– La cina asta, la Maxim's, au participat: Harold, alţi doi oameni de afaceri şi eu. Pot să-ţi dau numărul de telefon al fiecăruia dintre meseni...

– Nu cred că e nevoie...

Natasha cina cu prietenii ei la altă masă. A venit să ne salute şi să-mi spună că i se oferise un rol de solistă într-un balet ce se va monta în curând.

Fotografii diverselor ziare au fotografiat scoţându-i din cadru pe cei cu care cinam. Arătând doar pe Natasha şi pe mine, aveau un document senzaţional, dar nu adevărat!

Dădu din umeri.

– Sunt obişnuit cu felul lor de a fi. Ar trebui să te obişnuieşti şi tu! Fiindcă de acum înainte jurnaliştii o vor urmări cu aceeaşi asiduitate şi pe doamna Marianatos!

– Atunci Natasha...

O strânse şi mai puternic în braţe.

– Nu înseamnă nimic pentru mine! Te iubesc, Helen. Te-am iubit de când te-am văzut... Dar erai atât de pornită împotriva mea! Atunci când ai venit în birou la mine să mă rogi să intervin să-ţi regăseşti fratele, am hotărât să nu te mai las să pleci. Voiam să te conving că nu eram acel Don Juan periculos cum mă credeai tu!

Dădu din cap.

– Din păcate, totul îţi întărea părerile. Şi, chiar şi după căsătoria noastră, ai continuat să te îndoieşti de mine.

– Dar niciodată nu mi-ai spus că mă iubeşti!

– Ai fi crezut?

– Poate că nu, admise ea, suspinând.

– Cum să te conving?

Îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi-i întinse buzele. Corpul i se arcui către el.

– Poate că ar fi un mijloc...

– Neruşinată mică! făcu el, lipind-o de pieptul său.

Buzele li se întâlniră într-o sărutare lungă, care aprinse în Helen dorinţa de a-i aparţine trup şi suflet. De acum, nu mai avea nici o îndoială. Se iubeau şi erau făcuţi unul pentru celălalt... Pentru totdeauna.

Sfârşit

Tiparul executat sub comanda 40 584
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piaţa Presei Libere, 1, Bucureşti
ROMÂNIA

– Te iubesc, Helen. Te-am iubit de când te-am văzut... Dar erai atât de pornită împotriva mea!

♣ ♣ ♣

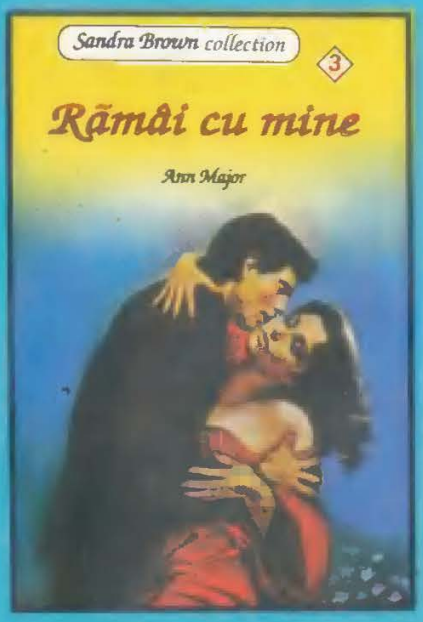

– Nerușinată mică! făcu el, lipind-o de pieptul său.

Buzele li se întâlniră într-o sărutare lungă, care surprinse în Helen dorința de a-i aparține trup și suflet. De acum, nu mai avea nici o îndoială. Se iubeau și erau făcuți unul pentru celălalt... Pentru totdeauna.

ISBN: 973-96453-3-X

BESTSELLER

Lei 1400